ବିଦ୍ୟାପତି ରଚିତ

ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବ ।

ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀ ଗୋପୀନାଥ କର ଶର୍ମ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ସଂଶୋଧିତ ।

ଶ୍ରୀ ମାଧବଚନ୍ଦ୍ର ଦାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ଦ୍ୱିତୀୟବାର ପ୍ରକାଶିତ ।

କଟକ, ଅରୁଣୋଦୟ ଯନ୍ତ୍ରାଳୟରେ ମୁଦ୍ରିତ

PRINTED BY NITYANANDA SAHOO
AT THE ARUNODAYA PRESS,
CUTTACK
1927

ମୂଲ୍ୟ ୦ । ୬ ଛଅଅଣା ମାତ୍ର ।

ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ବୃନ୍ଦାବନାଧିଦେବୀଂ ତ୍ୱାଂ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦରୂପିଣୀଂ ।
ଷଡ଼ୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟସମାଯୁକ୍ତାଂ ବୃନ୍ଦାଦେବୀଂ ନମାମ୍ୟହଂ ।

ଗୀତ—ଜୟ ଜୟ ବୃନ୍ଦେ ବୃନ୍ଦାବନେର ଦେବତା ।
ନେଣ ତୋ ରଙ୍ଗିମାବର୍ଣ୍ଣ ଅରୁଣ ଅଳକ୍ତ ଗୋ । ୧ ।
ଭାଲପଟ୍ଟେ ସିନ୍ଦୂରେର ବିନ୍ଦୁ ଶୋଭାପାଏ ।
ପ୍ରଭାତେ ଅରୁଣ ଯେନ ହଇଛେ ଉଦୟେ ଗୋ । ୨ ।
କପୋଲେ ଅଳକା କର୍ଣ୍ଣେ ତାଟଙ୍କ ଶୋଭିତ ।
ଭୁଜେ ରତ୍ନ ଚୂଡ଼ ଜପାମାଲ୍ୟ ବିରାଜିତ ଗୋ । ୩ ।
କଣ୍ଠେ ଗୃପସରି ହୃଦତଟେ ମୋତିହାର ।
ପାଦତେ ନୂପୁର ଅଙ୍ଗେ ପୈର ରକ୍ତାମ୍ବର ଗୋ । ୪ ।
ତୁମାର ଚରଣ ତଲେ କରିଲୁ ବନ୍ଦନ ।
ଅଷ୍ଟ କୈଲେ ହବେ ଅଷ୍ଟନାୟିକା ଲକ୍ଷଣ ଗୋ । ୫ ।
ଅଭିସାରିକା ବାସକସଜ୍ଜ୍ୟା ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ।
ବିପ୍ରଲବ୍ଧା ଖଣ୍ଡିତା ଯେ କଳହାନ୍ତରିତା ଗୋ । ୬ ।
ସ୍ୱାଧୀନଭର୍ତ୍ତୃକା ଆଉ ପ୍ରୋଷିତଭର୍ତ୍ତୃକା ।
ଏମନି ଏ ହଏ ଅଷ୍ଟରସେର ନାୟିକା ଗୋ । ୭ ।

ବସନ୍ତଉତ୍ସବ ଫଗୁ ଖେଳ ଆଦି କରି ।
କୃଷ୍ଣ ବନେ କ୍ରୀଡ଼ା କୈଲ ଦେଖି ବ୍ରଜନାରୀ ଗୋ । ୮ ।
ତା ଦେଖିୟାଁ ଶ୍ରୀ ରାଧିକା ମାନଭରେ ଗେଲ ।
ଅଷ୍ଟ ନାୟିକାର ଯେତ ବିବରଣ କୈଲ ସେ । ୯ ।
ରସିକ ଭକତ ଜନେ ଶୁନ ଦିଅ ମନ ।
ହୀନ ବିଦ୍ୟାପତି ମାଗେ ଦନ୍ତେ ଲୟାଁ ତୃଣ ସେ । ୧୦ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ମେଘୈର୍ମେଦୁରମମ୍ବରଂ ବନଭୁବଃ ଶ୍ୟାମସ୍ତମାଳଦ୍ରୁମୈ
ର୍ନକ୍ତଂ ଭୀରୁରୟଂ ତ୍ୱମେବ ତଦିମଂ ରାଧେ ଗୃହଂ ପ୍ରାପୟ ।
ଇତ୍ଥଂ ନନ୍ଦନିଦେଶତଶ୍ଚଲିତୟୋଃ ପ୍ରତ୍ୟଧ୍ୱକୁଞ୍ଜଦ୍ରୁମଂ
ରାଧାମାଧବୟୋର୍ଜୟନ୍ତି ଯମୁନାକୂଳେ ରହଃ କେଳୟଃ । ୧ ।

ଗୀତ ।

ଏକଦିନେ ନନ୍ଦ ସଙ୍ଗରେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋଷ୍ଠେ ଗୋପାଳ୍ମାନେଁଛିଲହେ
ଯମୁନାକୂଳରେ ଦେଖିୟା ରାଧାରେ ନନ୍ଦ ବଦାନ୍ତ କରିଲ ହେ ।
ଶୁନ ବିନୋଦିନି ଦିଗ ବନଭୂମି ଘନ ଅନ୍ଧକାର କରେ ଗୋ ।
ଦେଖି ତମାଳ ବନ ଡରେ ଏ ମୋହନ ଲୟାଁ ଚଲ ସଙ୍ଗତରେ ।
(ଦେଖି ଡରେ ମୋ ଧନ ଗୋ)
ନନ୍ଦେର ଆଦେଶ ପାଇ ଧନୀ ତୋଷ କୃଷ୍ଣ ଭୁଜ ଧରି ଚଲେ ।
ପ୍ରତିକୁଞ୍ଜେ ନୀଳା ଖେଳା କରି ଯାଇଁ ଆପନା ସଦନେ ମିଲେ । • ।
ଇଥେ ଅଛେ ବସ୍ତୁ ବିରୋଧ ଲକ୍ଷଣ ନମସ୍କାର ଆଶୀର୍ବାଦ ।
ମଙ୍ଗଳାଚରଣ ବସ୍ତୁନିଦର୍ଶନ ମହା ରସକାବ୍ୟ ପଦ ।
ସମର୍ଥ ଶ୍ରୀ ଜୟଦେବ ବର୍ଣ୍ଣି ଅଛେ ରାଧା ପରକୀୟା ରସ ।
ବୋଲେ ବିଦ୍ୟାପତି ଅନୁରାଗୀ ଭକ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ମନ ଦିୟା ଘୋଷ ॥

ଧୁହା—ଘୋଷକର୍ଣ୍ଣମନଦିୟାଁ, ବିଦ୍ୟାପତି ବୋଲେଘୋଷକର୍ଣ୍ଣମନଦିୟାଁ

ଶ୍ଳୋକଃ—ବାଗ୍ଦେବତା ଚରିତ ଚିତ୍ରିତଚିତ୍ତସଦ୍ମା
ପଦ୍ମାବତୀ ଚରଣ ଚାରଣ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।

ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବ ରତିକେଳିକଥା ସମେତ-
ମେତତ୍ କରୋତି ଜୟଦେବ କବିଃ ପ୍ରବନ୍ଧଂ ॥

ଗୀତ—ବାଗ୍‌ଦେବୀ ଚରିତ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଚିତ୍ତ ସଦ୍ମେ ଚକ୍ର ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
ଶ୍ରୀପଦ୍ମାବତୀ ଚରଣ ଗୁଞ୍ଜନରେ ଦୃଢ଼ ବଳାଇଲ ମତି ସେ ।
ଶ୍ରୀବାସୁଦେବର ରତି କେଳି ସାର ସୁକୋମଳ ମୃଦୁଗାଥା ସେ ।
ଆରମ୍ଭିଲ ଜୟଦେବ କବିରାଜ ଶୁକ୍ତିରୁ ମୌକ୍ତିକ ଯଥା ସେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ଯଦି ହରି ସ୍ମରଣେ ସରସଂ ମନୋ ଯଦି ବିଳାସକଳାସୁ କୁତୂହଳଂ ।
ମଧୁର କୋମଳକାନ୍ତ ପଦାବଳୀଂ ଶୃଣୁ ତଦା ଜୟଦେବସରସ୍ୱତୀଂ ॥

ଗୀତ—ଯଦି ହରି ସ୍ମରଣେ ରସୁ ମନ । ତବେ ବିଳାସଲୀଳା କର ଗାନ
ମଧୁର କାମ୍ୟ କାନ୍ତ୍ୟ ପଦ୍ୟାବଳୀ । ସ୍ମରଣ କର ଭବଭ୍ରାନ୍ତି ଛାଡ଼
ଶ୍ରୀ ଜୟଦେବ ସରସ୍ୱତୀ ବାକ୍ୟ । କାମ୍ୟମନେ ଭଜ କରସ୍ଥି ଐକ୍ୟ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବାଚଃ ପଲ୍ଲବୟତ୍ୟୁମାପତିଧରଃ ସନ୍ଦର୍ଭଶୁଦ୍ଧିଂ ଗିରଂ
ଜାନୀତେ ଜୟଦେବ ଏବ ଶରଣଂ ଶ୍ଳାଘ୍ୟୋ ଦୁରୂହଦ୍ରୁତେ ।
ଶୃଙ୍ଗାରୋତ୍ତରସତ୍ପ୍ରମେୟରଚନୈରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନଃ
ସ୍ପର୍ଦ୍ଧୀ କୋଽପି ନ ବିଶ୍ରୁତଃ ଶ୍ରୁତିଧରୋ ଧୋୟୀ କବିକ୍ଷ୍ମାପତିଃ ।

ଗୀତ—ଉମାପତିର ବଚନ ମଳୟ ପବନ ।
ପଲ୍ଲବିତ କରେ ସଦା ବିଦ୍ୱଜ୍ଜନ ମନ ହେ ॥
ସନ୍ଦର୍ଭ ବଚନ କହି ଅଜ୍ଞଜନ ହିତେ ।
ଶରଣ୍‌ଗଲ ଜୟଦେବ ଚରଣ ତଳତେ ହେ ॥
ଶୃଙ୍ଗାର ବିବେକ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନାଚାର୍ଯ୍ୟ ।
ଶ୍ରୁତିଧର ଭୂପତିତ ଧୋଇ କବିରାଜ ହେ ॥
ଜୟଦେବ କୈଲ ଗୀତ ଶ୍ଳୋକ ସଗବନ୍ଧ ।
ବନ୍ଧିଲ ମହାକାବ୍ୟ ନାମ ଶ୍ରୀ ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବେଦାନୁଦ୍ଧରତେ ଜଗନ୍ନିବହତେ ଭୂଗୋଳମୁଦ୍ବିଭ୍ରତେ
ଦୈତ୍ୟାନ୍ ଦାରୟତେ ବଳିଂ ଛଳୟତେ କ୍ଷତ୍ରକ୍ଷୟଂ କୁର୍ବତେ

ପୌଲସ୍ତ୍ୟଂ ଜୟତେ ହଲଂ କଳୟତେ କାରୁଣ୍ୟମାତନ୍ୱତେ
ମ୍ଲେଚ୍ଛାନ୍ ମୂର୍ଚ୍ଛୟତେ ଦଶାକୃତିକୃତେ କୃଷ୍ଣାୟ ତୁଭ୍ୟଂ ନମଃ ॥

ଗୀତ—ମଚ୍ଛ କଚ୍ଛପ ବରାହ ନୃସିଂହ ବାମନ ।
ପରଶୁରାମ ଶ୍ରୀରାମ ରୋହଣୀନନ୍ଦନ ହେ । ୧
ବଉଦ୍ଧ କଳକ ଏହ ଦଶ ଅବତାର ।
ତ୍ରିଗୁନ ରକ୍ଷ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀଁକାର ଚରାଚର ହେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ — ପଦ୍ମାପୟୋଧରତଟୀପରିରମ୍ଭଲଗ୍ନ-
କାଶ୍ମୀରମୁଦ୍ରିତମୁରୋ ମଧୁସୂଦନସ୍ୟ ।
ବ୍ୟକ୍ତାନୁରାଗମିବ ଖେଲଦନଙ୍ଗଖେଦ
ସ୍ୱେଦାମ୍ବୁପୂରମନୁପୂରୟତୁ ପ୍ରିୟଂ ବଃ ॥

ଗୀତ ।—ପଦ୍ମା ପୟୋଧର ତଟୀ କର ଅଲିଙ୍ଗନ । କାଶ୍ମୀରମୁଦ୍ରିତ ଉର ଗନ୍ଧରବରନ ସେ । ଅନଙ୍ଗେର ଶ୍ରାନ୍ତେ ଜାତ ସ୍ୱେଦ ବିନ୍ଦୁଜଳ । ମଧୁସୂଦନେର ମନ ଆନନ୍ଦେ ବିଭୋର ହେ । ହେନକାଲେ ବିଦ୍ୟାପତି ପାଲ୍ୟ ଦାସୀହୟାଁ । ତୁହଁା ଶ୍ରାନ୍ତ ହବେ ପୁଷ୍ପବର୍ଜିତ ଲଇୟାଁ ହେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ନାରଦ ପାଦେ ପ୍ରଣମ୍ୟ ପୃଚ୍ଛତି କୁବେରସୁତଃ ।
ହେ ମୁନେ ଶରଣଂ ରକ୍ଷ ଦାସଦୋଷକ୍ଷୟଂ କୁରୁ ।

ଗୀତ ।— ନାରଦ ପାଦତଳେ କୁବେର କୁମରେ ଗଦ୍ଗଦ ଭାବରେ ପୁଚ୍ଛେ । ଓହେ ମୁନିବର କେମନ ମନେର ପ୍ରବଲ ତ୍ରିତାପ ଘୁଚେ ହେ । ବାସଲ୍ୟଅଦ୍ଦ ଦୁର୍ଦ୍ଦଭଗ ଶୁନୟା ତ୍ରିପୁତ ନା ହୈଲ ମନ ହେ । ଅବେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନବୀନ ଉଦଶାରି କେମନ ହବେ ମିଲନ ହେ । ଅମିତ ଅଜ୍ଞାନ ଘନ ଅଙ୍କୁଶନ ଆମାକେ ପାବନ କର ହେ । ବୋଲେ ବିଦ୍ୟାପତି ହେଲେ ସୁଧାବୃଷ୍ଟି ମନ ମୀନ ହବେ ସ୍ଥିର ହେ ॥

ତୁହା—ଶୁନୟା ନାରଦ କହେ । ଯଦ୍ଦ କିପା ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ ହଏ ।

ଶ୍ଲୋକଃ — ନାରଦୋ ବଦତି ବାକ୍ୟଂ ଶୃଣୁ ଭୋ ! କୁବେରାତ୍ମଜ ।
ବସନ୍ତକାଳ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତଃ ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନପଞ୍ଚବଂ ।

ଗୀତ—ନାରଦ କହନ୍ତି ଶୁଣ କୁବେରନନ୍ଦନ । ଆଇଲା ବସନ୍ତ ରାଜା ନବବୃନ୍ଦାବନ ହେ । ତରୁଲତା ପଲ୍ଲବିତ ହୋଇଲ ବୃନ୍ଦାବନେ । ଏକାଳେ ବିଶାଖା ଚଳେ ରାଇ ସନ୍ନିଧାନେ ଗୋ । ଜିଜ୍ଞାସା କରିଲ ସଖୀ କଣୋଷ୍ଟ ଚରନେ । ବସନ୍ତ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ନବବୃନ୍ଦାବନେ ଗୋ । ଦ୍ୱିଜରାଜ ଋତୁରାଜ ଅଧିସ୍ଥ ହୋଇଣ । କାମରାଜ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଫୁଲଧନୁ ଲୋଇଁ ଗୋ । ବିଶାଖା ବଚନେ ତୋଷ ହୋଇଲ ଶ୍ରୀମତୀ । କୃଷ୍ଣେ ଅନୁରାଗୀ ହୋଇଲ ଭଣେ ବିଦ୍ୟାପତି ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଅଥ ସୁରଗୁରୁବାରେ ଚୈତ୍ରପୂର୍ଣ୍ଣା ଚ ଶୁକ୍ଳା
ସୁବଲ ମଧୁସହାୟଃ କାନନଂ କୃଷ୍ଣ ଏତ୍ୟ ।
ନବପୁଲକ ସୁଦର୍ବୈଃ ଶ୍ଳେଷମୁକ୍ତଂ ଚ ଶାଖେ ।
ନବବ୍ରଜବଧୂରାଗ ମାନସେ ବାଞ୍ଛୟନ୍ତି ।

ଗୀତ—ଜୀବେର ବାସ ଯେ ଚଇତ୍ର ମାସ । ଶୁକଳପକ୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିବସ ॥ ମନେ ବିଚାର କରେ ବନମାଳୀ । ବ୍ରଜବଧୂସନେ ବସନ୍ତ-କେଳି ॥ ନିତ ବ୍ରତେ କାତ୍ୟାୟିନୀ ପୂଜିଣ । ମାଗିଛେ ବର ଅମାର ଲାଗିଁ ॥ ଅତ ଭଲ ମଧୁମଙ୍ଗଲ ସଙ୍ଗେ । ଚଳେ କାହ୍ନା ବୃନ୍ଦାବନେ ଉଦ୍‌ବେଗେ ॥ ଭୁବନମୋହନ ବେଶ ବାନାଇ । କଦମ୍ବ ତଳତେ ମିଳିଲ ଯାଇଁ ॥ ବୋଲେ ବିଦ୍ୟାପତି ନାଗର ହରି । ଗୋପୀନାମ ଧରି ବାଏ ବାଂଶରୀ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ପାଷାଣଦ୍ରବଣଂ ପଶୂନ୍ କବଳଂ ଶୃଙ୍ଗତ୍ରୁଟଃ ଧେନବଂ,
କାଳିନ୍ଦୀ ସ୍ତମ୍ଭିତା ତଥା ଜଳଚରଶ୍ରେଣୀନଂ ଉଦ୍ବେଳୋଚ୍ଛଳଃ ।
ସ୍ତବ୍ଧମୃଃ ପବନଃ ବଧୂର୍ନଗମନଂ ଧ୍ୟାନଗତା ଯୋଗିନ,
ଉଚ୍ଛନ୍ନା ବ୍ରଜକାମିନୀ ବ୍ରଜକୁଳେ ଶ୍ରୁତ୍ୱା ଚ ବଂଶୀସ୍ୱନଂ ॥

ଗୀତ—ପାଷାଣ ତରଳ ଯାଏ ଶୁଣି ବଂଶୀଧ୍ୱନି । ଯମୁନାଜଳ ବିହିଇ ହଇଯାଏ ଉଜାନି । ଶୃଙ୍ଗତରୁ ପଲ୍ଲବିତ କବଳ ଛାଡ଼େ ଧେନୁ । ଧ୍ୟାନ-ଛାଡ଼େ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେତା ଶୁଣି ମୋହନ୍ ବେଣୁ । ଅବଳା ଧଇର୍ଯ୍ୟ କେହି ରଖିବ ଗୋକୁଳେ । ନାମଧରି ଡାକେ ବଂଶୀ ବିଦ୍ୟାପତି ବୋଲେ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ବ୍ରଜସ୍ତ୍ରୀଣାଂ ଧନ୍ୟାଃଶ୍ରୁତମୁରଳୀରବମୁଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗମନଂ ।
କରେ ଧୃତ୍ୱା ପାଦଂ ଗହନବପିନେ ଗୋପୀସକଳାଃ ॥

ଗୀତ—ଗୋକୁଳକୁଳ କାମିନୀ ଧନ୍ୟା କନ୍ୟାବୃନ୍ଦ ଶୁଣି ଶ୍ରୁତିଚର ମୁରଳୀରବ ଯତ ସେ । ଧରନ୍ତି ଗୁଳ୍ଫ ହସ୍ତ ବାହାରିଲ ବ୍ରଜନାରୀ ଅନ୍ଧାରନେ ବୁଲେବନେ ପଥ ସେ । ବଂଶୀସ୍ୱନେ ଡେଉ ଶ୍ରୁତି ଚଳେ ସକଳ ଯୁବତୀ ମିଳିଲ କଦମ୍ବ ତରୁ ତଳେ ଗୋ । କନକବରଣୀ ବାଳୀ ଦେଖିଲ ଚିକ୍କଣ କାଳୀ ବଂଶୀ ବାଏ ମାଧୁରେ ମାଧୁରେ ଯେ ॥

ଶ୍ଳୋକ—ବ୍ୟତ୍ୟସ୍ତ ପାଦକମଳଂ ଲଳିତଂ ତ୍ରିଭଙ୍ଗି
ସୌଭଗ୍ୟମଂସବତଳୀକୃତକେଶପାଶଂ ।
ପିଞ୍ଛାବତଂସ ମୁରଳୀକୃତ ବଂଶନାଳ-
ମବ୍ୟାଜମୋହନକୃପା ହି କୃପାଂ ବଦେଶ ।

ଗୀତ—ପାଦପରେ ପାଦ ଦେଇ ତ୍ରିଭଙ୍ଗି ଛନ୍ଦରେ । ଅଂସନ୍ୟସ୍ତ-ହସ୍ତୀ ବେଣୁତୂଳେ କି ମାଧୁରେ ସେ । ଶିରେ ଗୁଞ୍ଜାଅବତଂସ ଅଳଂ-କୃତ ବଂଶୀ । କୃପା ବିଲୋକନେ ବିମ୍ବାଧରେ ମନ୍ଦେ ହାସେ ସେ ।

ଶ୍ଳୋକ—ଉକ୍ଷ୍ଣୋଦ୍ଭାସିତ ଗୁରୁ ଚୂଳ ବିଳସନ୍ ମାୟୂରବର୍ହୋଜ୍ଜ୍ୱଳଂ ।
କସ୍ତୁରୀ ତିଳକଂ ପ୍ରସନ୍ନବଦନଂ ଗଣ୍ଡେଲ୍ଲସତ୍କୁଣ୍ଡଳଂ ।
ଶ୍ରୀ ଶ୍ୟାମଚୂଳ ବଳ୍ଲିବପୁଷା ମାପସ୍ରଗ୍ମାଳାଂକୃତଂ
ଗୋବିନ୍ଦଂକଳ ବେଣୁବାଦନପରଂ ଧ୍ୟାୟେଜ୍ଜଗନ୍ମୋହନଂ ॥

ଗୀତ—ଶିରେ ଶୋହେ କେକି ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚୂଳ । କପୋଳେ ଅଳକ କର୍ଣ୍ଣେ କୁଣ୍ଡଳ ॥ ନାସାତେ ଶୋହେ ତିଳକ କସ୍ତୁରୀ । ହୃଦେ ଶୋହେ ବଇଜୟନ୍ତୀ ମାଳ ॥ ଶ୍ରୀଭୁଜେ କଙ୍କଣ ପାଦେ ନୂପୁର । କଟିତଟେ ଶୋହେ ପୀତଅମ୍ବର ॥ ଭୁବନମୋହନ ବେଶ ବାନାଇ । ମୋହନ ମୁରଳୀ ମଧୁରେ ବାଇ ॥

ଶ୍ଳୋକ—ଅଂସାଲମ୍ବିତ ବାମ କୁଣ୍ଡଳଧରଂ ମନ୍ଦଂଲସଭ୍ରୂଲତାଃ
କିଞ୍ଚିତ୍ କୁଞ୍ଚିତ କୋମଳାଧରତଟୀସାଚିକ୍ୟଗାରେକ୍ଷଣଂ ।

ଅଙ୍କୋଳାଙ୍ଗୁଳ ପଲ୍ଲବଂ ମୁରଲିକା ମାପୂରୟନ୍ତଂ ମୁଦା
ମୂଳେକନ୍ତତରୋସ୍ତିଭଙ୍ଗଲଳିତଂ ଧ୍ୟାୟେଜ୍ଜଗନ୍ମୋହନଂ ॥

ଗୀତ—ବାଙ୍କାବେଶ ଅରମ୍ଭିଛେ କାଦମ୍ବେର ତଳେ । ବାଙ୍କାରୂପ ଛବ ଦେଖି କୁଳବତୀ ଡରେ ଗୋ ॥ ବେନ ଚରନ୍ ବାଙ୍କା ହୋଇଛେ ବାଙ୍କା ହୋଇଛେ କଟୀ । ବଙ୍କିମା ହସ୍ତ ଯୁଗଲ ବଙ୍କିମା ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଗୋ ॥ ବାଙ୍କେ ବାନ୍ଧା ହୋଇଛେ ଚୂଲ ବାଙ୍କେ କହେ ବାଣୀ । ବଙ୍କିମା ନୟନ ହସେ ବଙ୍କିମା ଗୁହାଁଣୀ ସେ ॥ ଏମ୍‌ନ ବାଙ୍କା ନଟବର ଦେଖି କନ୍ୟାଗନ । ସୁରତ ଲାଳସେ ସର୍ବେ ହରଷିତ ମନ ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—କସ୍ତୂରୀ ତିଳକଂ ଲଲାଟପଟଳେ ବକ୍ଷଃସ୍ଥଳେ କୌସ୍ତୁଭଂ
ନାସାଗ୍ରେ ନବ ମୌକ୍ତିକଂ କରତଳେ ବେଣୁଃକରେ କଙ୍କଣଂ ।
ସର୍ବାଙ୍ଗେ ହରିଚନ୍ଦନଂ ସୁଲଲିତଂ କଣ୍ଠେ ଚ ମୁକ୍ତାବଳୀ
ଗୋପସ୍ତ୍ରୀ ପରିବେଷ୍ଟିତୋ ବିଜୟତେ ଗୋପାଳଚୂଡ଼ାମଣିଃ ।

ଗୀତ—ଲଲାଟେ କସ୍ତୁରୀ ତିଲକ ମାଧୁରୀ ବକ୍ଷେ କଉସ୍ତୁଭ ହାର ।
ନାସାଗ୍ରେ ନବ ମୌକ୍ତିକ ବଗିଜତ ବେଣୁକଙ୍କନ୍ ଶୋଭେ କରହେ
ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ହରି ଚନ୍ଦନ ଲେପନ କଣ୍ଠେ ଶୋଭେ ମୁକ୍ତା ମାଲ ।
ଗୋପସ୍ତ୍ରୀ ବେଷ୍ଟିତ ମଧ୍ୟେ ନନ୍ଦସୁତ ଅରମ୍ଭେ ବସନ୍ତକେଲି ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଷୋଡ଼ଶବରତକ୍ରୀଡ଼ାୟାଂ ମନ୍ଦିରଧର ସୁନ୍ଦରଂ ।
ଅଟବ୍ୟାମରୁଣଜ୍ୟୋତର୍ମହାନନ୍ଦମହୋତ୍ସବଃ ।

ଗୀତ—ଶ୍ୟାମରୂପ ଶୋଭା ହେର, ସକଳ ଗୋପିକା ଘେର,
ଅନନ୍ଦେ ଅବିର ଖେଳ କୈଲ ।

ଚୌପଦୀ ।

ଅବିରତ ଅବିର ଉଡ଼ାଇରେ, ବନଗହନ ଚହଟି ଯାଇଁଲାରେ । ଘୋଷା
ଲଳିତ ବସନ୍ତ ରାସ, ରଚେ ରସି ପୀତବାସ,
ଗୋପୀଗନ ସଙ୍ଗେ ହୋଇ ଖେଳତ ବଢ଼ିଲା ରେ ।୧ ।
ନାହାଗଲେ ଗଳେ ମିଳି, ନା ଉଚ କୁଚରେ ବୋଳି,
କେଉଁବାଳୀ ବନମାଳୀ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ଲଗାଇଲା ରେ । ୨ ।

କେଉଁବାଳୀ ଅନୁରାଗେ, ଅଳାପି ବସନ୍ତ ରାଗେ,
କେ ପୁଲକ ବଲକ ଭ ଝଲକ ଝାଡ଼ିଲା ରେ । ୩ ।
କେଉଁ ବାଲୀ ମାରେ ତାଳ, ନାଚେ ଶ୍ୟାମ ଚଳ ଢଳ,
ଝଲଝଲ ରାସସ୍ଥଳୀ ଉଛୁଳ ପଡ଼ିଲା ରେ । ୪ ।
କେ ଗଣ୍ଡେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ, ଶ୍ରୀମୁଖୁ ତାମ୍ବୂଳ ଖାଇ,
କେ ଗୋପୀ ପିଆଇ ସୁଧା ବଦେକ ଏଡ଼ିଲା ରେ ।୫।
ଫିଙ୍ଗନ୍ତେ କାହା ନୟନେ, ସେକ୍ଷଣି ଏଇ ଅୟନେ,
ବୋଲେ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦନ ବେନ କର କ ଏଡ଼ିଲା ରେ ।୬।
ଅବର ଖେଳନ୍ତେ ରସି ଇଷିତେ ମୋହନ ଭଷି
ଶୁଣ ଶୁଣ ନୂତନ ଅଙ୍ଗନା ।
ନୟନ ତରଙ୍ଗଭରେ ଚଉରେକ୍ଷ କୈଲ ମୋରେ
କରିଥିଲୁ ତୋମାରେ ଭାବନା ॥
କନ୍ୟାଗଣ ବୋଲେ ହାସି ଆମି ତୋମାର ପଦେ ଦାସୀ
ଏମନ ନା କହ ପୀତବାସ ।
ବଦ୍ୟାପତ ରସେ ଭଣି ଛଇଲା ମୁକୁଟମଣି
ମହା ମହୋତ୍ସବେ କୈଲ ରାସ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବସନ୍ତେ ବାସନ୍ତୀ କୁସୁମସୁକୁମାରୈରବୟବୈ-
ର୍ଭ୍ରମନ୍ତୀଂ କାନ୍ତାରେ ବହୁବହୃତକୃଷ୍ଣାନୁସରଣାଂ ।
ଅମନ୍ଦଂ କନ୍ଦର୍ପଜ୍ୱରଜନିତ ଚନ୍ତାକୁଳତୟା
ବଳାଦ୍ ବାଧାଂ ରାଧାଂ ସରସମିଦମୂଚେ ସହଚରୀ ॥

ଗୀତ—ଏହିକାଳେ ଶ୍ରୀରାଧିକା କୁନ୍ଦଲତାସାଥେ । ପ୍ରବେଶିଲେ ବୃନ୍ଦାବନେ କୁସୁମକୁଲନେ ॥ ମାଧବୀଲତାବେଷ୍ଟିତ ତମାଲ ଗାଛରେ । ରବିର କିରଣ ତାପ ନା ବାଧ ବନରେ ସେ ॥ ଦକ୍ଷିଣ ମରୁତ ଗନ୍ଧ ଲୟା ବାତ ବହେ । ଦେଖିୟା ...ମତ ଅଙ୍ଗ ଉଲସିତ ହୟେ ଗୋ ॥ ମନ୍ଦକନ୍ଦର୍ପେର ବାଧା ତାର ପରେ ହୈଲ । ଲଳିତା ସଙ୍ଗନୀ ଏହିକାଳେ ପ୍ରବେଶିଲ ॥

ନିର୍ଝାସା କରଇ ସଖୀ ଭଶୋଷ ଚରନେ । ବନମାଳୀ କେଲି କରେ ବ୍ରଜବଧୂ ସନେ ଗୋ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ଦରବଦଳତ ମଲ୍ଲୀ ବଲ୍ଲୀ ସ୍ଫୁଟପ୍ରସବଗଃ ।
ପ୍ରକଟିତପଟୁବାସୈ ର୍ବାସୟନ୍ କାନନାନ ।
ଇହହ ଦହତି ଚେତଃ କେତକୀଗନ୍ଧବନ୍ଧୁଃ
ପ୍ରସର ଦଶମବାଣଃ ପ୍ରାଣବଦ୍ଗନ୍ଧବାହଃ ।

ଗୀତ—କଦମ୍ବ ତଳତେ ନର ତ୍ରିଭଙ୍ଗି ଛନ୍ଦରେ । ବାଜାଏ ମୋହନ ବାଂଶୀ କରଯୁଁ ସୁସ୍ୱରେ ॥ ମାଧବୀ ମଲ୍ଲି ମାଳତୀ କଅଳ ଅଶୋକ । ଜାତି ଜୁଟୀ ଛୁରଅନା ଚମ୍ପକ୍ କୁରୁବକ ॥ ତଗର ତସ୍କଟ କୁନ୍ଦ କଞ୍ଚନ ସେବତୀ. ତାଲ ନାରକେଲ ଫଲଅଛେ ପନ୍ତ୍ର ପନ୍ତ୍ର ॥ କେତକୀ ସୁଗନ୍ଧେ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ବାତ ବହେ । ପଦ୍ମିନୀ ପରାଗଧୂଳିବଳୀ ଶୋଭାପାଏ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ଉନ୍ମୀଳନ୍ ମଧୁଗନ୍ଧଲୁବ୍ଧ ମଧୁପ ବ୍ୟାଧୂତଚୂତାଙ୍କୁରଃ ।
କ୍ରୀଡ଼ତ୍ କୋକିଳକାକଳୀକଳକଳୈରୁଦ୍ଗୀର୍ଣ୍ଣକର୍ଣ୍ଣଜ୍ୱରାଃ ।
ନୀୟନ୍ତେ ପଥିକୈଃ କଥଂ କଥମପିଧ୍ୟାନାବଧାନେକ୍ଷଣଃ ।
ପ୍ରାପ୍ତପ୍ରାଣ ସମାସମାଗମରସୋଲ୍ଲାସୈରମୀ ବାସରାଃ ॥

ମଧୁକର ଉନ୍ମୀଳନେ ରମନ୍ କରେ ଚୂତବନେ
ବଦେଶିନୀ ବନିତା ଅକୁଳେ ।
କଲରବ ନାଦଭରେ ଶୁନ କର୍ମେ କର୍ଣ୍ଣଜ୍ୱରେ
ପ୍ରାନଧରେ କୋନ ଉପାୟରେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ଅଦ୍ୟୋତ୍ସଙ୍ଗ ବହଉ ଭୁଜଙ୍ଗ କବଳକ୍ଲେଶାଦବେଶାଚଳ
ପ୍ରାଲେୟ ପ୍ଲବନେଚ୍ଛୟାନୁସରତି ଶ୍ରୀଖଣ୍ଡ ଶୈଳାନିଳଃ ।
କଣ୍ଠଛନ୍ନି ଗ୍ଧରସାଳମୌଳିମୁକୁଳାନ୍ୟାଲୋକ୍ୟ ହର୍ଷୋଦୟା-
ଦୁନ୍ମୀଳନ୍ତି କୁହୂଃ କୁହୂରତି କଳୋତ୍ତାଳାଃ ପିକାନାଙ୍ଗିରଃ ॥

ଗୀତ—ଅର ଏକକଥା ଶୁନ ଗୋ ସଜନ ମଳୟାଚଳ ମରୁତ ।
ଭୁଜଙ୍ଗ ଖାବାର ଡରେ ଝୁଣ୍ଟିପଡ଼େ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ପରବତ ॥

ନାମପାଇସ୍ମା ଯମୁନାଙ୍କେ ଯାଇସ୍ମାଁ ସଙ୍କେତହଇସ୍ମାଁନଲେ ।
ଲଳତା ଲବଙ୍ଗ ଲତାମ୍ବର କରେ କଣ୍ଟତ ଚୂତବକୁଲେ ॥
ଢ଼ାଲେପିକ କୁହୁ କୁହୁ ରବକରେ କାମକୁହୁ ଘୋଷ୍ଟି ଅଛେ ।
ସର୍ପକ୍ଷିଅବାତଲସ୍ମା ଗୋପୀନାଥ ବନେ ନାରୀ ମାଝେ ନାଚେ ।
ଶୁନସ୍ମା ଶ୍ରୀମତୀ ଉତ୍କଣ୍ଠିତମତ୍ତ ମନେମନେ କ୍ରୋଧ ହସ୍ନେ ।
ଅମ୍ଭେଦେଖି ଯାବୁଁ ବନ୍ଧୁରସାଂଯୋଜ୍ଗା ବୋଲି ଲଳତାରେ କହେ ।
ଅତବୋଲି ସଇ ସଖୀ ସାଥେ ଯାଇ ଲତା ଉହାଡରେ ଥାକ୍ଷ ।
ବୋଲେ ବିଦ୍ୟାପତ ଗୋପୀ ଗୋପୀନାଥ ଶୃରେ ରସୋତ୍ସବ ଦେଖି

ଶ୍ଲୋକଃ—ଅନେକ ନାରୀ ପରିରମ୍ଭ ସମ୍ଭ୍ରମଂ
ସ୍ଫୁରନ୍ ମନୋହାର ବିଳାସଲାଳସଂ ।
ମୁରାର ମାରାଦୁପଦର୍ଶୟନ୍ତ୍ୟସୌ
ପଖୀସମକ୍ଷଂ ପୁନରାହ ରାଧିକା ।

ଲଳତାଙ୍କେ ହେର କଣ୍ଠୋରିଭ୍ରଷେ । ଦେଖ ଗୋ ସଜନ ଶ୍ୟାମବିଳାସେ
ଅନେକ ନାଗରୀ ପରିରମ୍ଭନ୍ କର । ଲୁବ୍ଧଇ ଅମାଙ୍କେ ଅପିଛେ ହର ॥
ପୀନ ପୟୋଧର କେମନି ଗୋପୀ । ଲଦ୍ଧଛେ ଶ୍ୟାମେର ଅଙ୍ଗ ନିରେଖି
ମରକତ କବାଟର କୁନ୍ଦନ । ସମ୍ପୁଟଙ୍କେ ବାସାଇଲ ଅନୁମାନ ॥
କୁନଗୋପୀ ଅନୁରାଗରେ ଅଗେ । ଅଳାପ କରଇ ବସନ୍ତରାଗେ ॥
କୁନ ନାରୀ ବନ୍ଧୁ କପୋଲ ତଳେ । ମଣ୍ତ୍ରି ଗୃରୁ ଚୁମ୍ବ ଗଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଲେ ॥
କୁନ ନିତମ୍ବିନୀ ପୁଲକ ହଏ । ଚର୍ବିତ ତାମ୍ବୁଲ ଶ୍ରୀମୁଖୁ ନିଏ ॥
ବୋଲେ ବିଦ୍ୟାପତିଦେଖିତେ ରାଧା । ଅନ୍ତର୍ଗବ୍ରତ ହେଲ ମଦନବାଧା

ଶ୍ଲୋକଃ—ବିଶ୍ୱେଷାମନୁରଞ୍ଜନେନ ଜନୟନ୍ନାନନ୍ଦମିନ୍ଦୀବର-
ଶ୍ରେଣୀ ଶ୍ୟାମଳ କୋମଳୈ ରୁପନୟନ୍ନଙ୍ଗୈରନଙ୍ଗୋତ୍ସବଃ ।
ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦଂ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦରୀଭିରଭିତଃ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗମାଲିଙ୍ଗିତଃ ।
ଶୃଙ୍ଗାରଃ ସଖି ମୂର୍ତ୍ତିମାନିବ ଦଧୌ ମୁଗ୍‌ଧୋ ହରିଃ କ୍ରୀଡ଼ତି ।

ଗୀତ--ଅଖିଳଜନ ଅନନ୍ଦକାରକ ମୁରାରି । ଇନ୍ଦୀବରଦଳଶ୍ରେଣି
ଗୋକୁଳ ବିହାର ହେ । ଅନଙ୍ଗେର ମହୋତ୍ସବ କରଇ ହରଷେ । ମୁଗ୍ଧ

ମନ ହର ହର କ୍ରୀଡ଼ା କରେ ରସେ ହେ । ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ନିର୍ଭୟେ ଶ୍ୟାମ ଆଲିଙ୍ଗନ କରେ । ସଖୀ ସଙ୍ଗେ ରାଇ ଦେଖେ ଲତା ଅଭ୍ୟନ୍ତରେ ସେ । କଣ୍ଟକ କୁଞ୍ଚରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଣ୍ଡି କରୋଷେ । ମୃଦୁ କର୍ମମାନେ କହେ ସଖୀ କର ଧର । ଶ୍ରୀ ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ ଲୀଳା ଅଟେ ମହାକାବ୍ୟ । ବର୍ଣ୍ଣିଛେ ଶ୍ରୀଜୟଦେବ ମହାନ୍ତ ସଙ୍ଗେ । ନାମ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନେ ବୋଲେ ଘନ ବଦ୍ୟାସତ । ପ୍ରଥମସର୍ଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜନେ କର ଶ୍ରୁତ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ବିହରତି ବନେ ରାଧା ସାଧାରଣ ପ୍ରଣୟେ ହରୌ
ବିଗଳିତନିଜୋତ୍କର୍ଷାଦୀର୍ଷ୍ୟାବଶେନ ଗତାନ୍ୟତଃ ।
କ୍ୱଚିଦପି ଲତାକୁଞ୍ଜେ ଗୁଞ୍ଜନ୍ମଧୁବ୍ରତମଣ୍ଡଳୀ
ମୁଖର ଶିଖରେ ଲୀନା ଦୀନାପ୍ୟୁବାଚ ରହଃ ସଖୀଂ ॥

ଗୀତ—ଲଳିତା ବିଶାଖା ସନେ ବିହରେ ଶ୍ରୀରାଧେ । ସାଧାରଣ ପ୍ରେମେ ଭସେ ବଚନ ସଙ୍କୋଧେ ଗୋ । ମୃଦୁ କର୍ମମାନେ ଝୁଲେ ନାସାର ନଥିକା । ଭ୍ରୂଲତା କାର୍ମୁକେ ଦେଇ କାମର ସିଞ୍ଜିକା ଗୋ ॥ ନେହ ନୀଳୋତ୍ପଳ ମାଳ କରିଣ୍ଡି ସନ୍ଧାନ । ପ୍ରୟୋଗକୈଲ ଅଥୟୁ ହୈଲ ଶ୍ୟାମଘନ ହେ ॥ ଗୋପୀ ଗୋପୀନାଥ ଲୀଳା ଲୋକନ କରିଲ । ଅରୁଣ କୁଞ୍ଜେତେ ରାଧେ ପ୍ରବେଶ ହଇଲ ଗୋ ॥

ଦୁହା—କୁଞ୍ଜେ ପ୍ରବେଶିଲ ଧନୀ । ଲଳିତାରେ ବୋଲେ ବାଣୀ ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଗଣୟତି ଗୁଣଗ୍ରାମଂ ଭ୍ରାମଂ ଭ୍ରମାଦପି ନେହତେ ।
ବହତି ଚ ପରିତୋଷଂ ଦୋଷଂ ବିମୁଞ୍ଚତି ଦୂରତଃ ॥
ଯୁବତିଷୁ ବଳାତ୍ତୃଷ୍ଣେ କୃଷ୍ଣେ ବିହାରିଣି ମାଂ ବିନା ।
ପୁନରପି ମନୋବାମଂ କାମଂ କରୋତି କରୋମି କିଂ ॥

ଗୀତ—ଶୁଣ ଏ ଗୋ ପ୍ରାଣସଖୀ ଆମାର ବଚନ । କେମନ ପ୍ରକାରେ ଅବେ ରହିବେ ଜୀବନ ଗୋ । ବନ୍ଧୁକେ ମୁଞ୍ଚିଲୁଁ ଯାମି ଗାଷା ବନ୍ଧ ଛଳେ । ରସରାଜ କୃଷ୍ଣ ଦୁଷ୍ଟ ଗୋପୀ ସମୋହିତେ ଗୋ । ଆମି ହୈଲୁଁ ଅଭାଗିନୀ ଅନଙ୍ଗେର ଘାତେ । ସତେ ଆଜ ନିଶି ମାଝେ ଯାବ ନିଲୁଞ୍ଜେତେ ଗୋ । ଏକାନ୍ତେ ବସିଣ୍ଡି ଥିବ ମଦନମୋହନ । ହାସିୟୁ

କରିବେ କୋଲ ଦେଇଣ୍ଟି ଚୁମ୍ବନ ଗୋ । ମନ ମନୋରଥ ମଦନେର ମନୋରଥ । ରମିବେ ଶ୍ୟାମର ସନେ ସବେହବେ ସାର୍ଥ ଗୋ । ଏମନ୍ତ ଉତ୍କଣ୍ଠାଭର ହୋଇଣ୍ଟି ବନୋଦ୍ଧିକା । ଲଳିତାରେ କହେ ବିଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣ ଗୋ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ହସ୍ତସ୍ରସ୍ତ ବିଳାସବଂଶ ମନୃଯୁଗ୍‌ଭ୍ରୂବଲ୍ଲୀ ମଦ୍‌ବଲ୍ଲବୀ ।
ବୃନ୍ଦୋତ୍ସାହ ଦୃଗନ୍ତ ବୀକ୍ଷତମନ୍ତ ସ୍ୱେଦାର୍ଦ୍ର ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳଂ ।
ମାମୁଦୀକ୍ଷ୍ୟବିଲକ୍ଷିତସ୍ମିତ ସୁଧା ମୁଗ୍‌ଧାନନଂ କାନନେ ।
ଗୋବର୍ଦ୍ଧନଂ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦରୀଗଣବୃତଂ ପଶ୍ୟାମି ହୃଷ୍ୟାମି ଚ ॥

ଗୀତ—ଶୁଣ ସହଚରୀ ଗୋପୀବଂଶୀଧାରୀ ଲଣ୍ଟି ନୃତ୍ୟ କରେଛିଲ ।
ଆମାକେ ଦେଖିଣ୍ଟି କମ୍ପଭରହଣ୍ଟି ହସ୍ତୁ ବାଂଶରୀ ପଡ଼ିଲ ॥
ଚୂର୍ଣ୍ଣକୁନ୍ତଳରେ ନର୍ତ୍ତନ ଆବୃତେ ସେ ଚଞ୍ଚଳ ଗେଲ କୁଥା ।
ସୁଷମ କପୋଲ ଗଣ୍ଡ ସ୍ୱେଦଜଲ ଖସିଛେ ମୁକ୍ତିକ ଯଥା ॥

ଦୁହା—ବିମ୍ବାଧରେ ନାହିଁ ହାସ । ଯଗ ଚୌର ଯେମନ ବିରସ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ହୁଂବଲ୍ଲେକସ୍ତୋକସ୍ତବକନବକାଶୋକଲତିକା ।
ବିକାଶଃ କାଶାସ୍ୱେପବନପବନୋଽପି ବ୍ୟଥୟତି ॥
ଅପିଭ୍ରାମ୍ୟଦ୍‌ଭୃଙ୍ଗିରଣିତରମଣୀୟାନ୍ ମୁକୁଳକାନ୍ ।
ପ୍ରସୂତଃ ଚୂତାନାଂ ସଖି ଶିଖରଣୀୟଂ ସୁଖୟତି ॥

ଗୀତ—ଶୁଣ ପ୍ରାନସଖୀ ଆମି ହୋଇଲୁଁ ଦୁଃଖୀ ଦୂରୁ ଅବଲୋକନକର,
ସ୍ତବକ ମାଲିକା ଅଶୋକ କଲିକା ବିକାଶ ହୈଛେ ମାଧୁରୀ ॥
ପୁଷ୍ପେ ମଧୁକର କରଇ ଝଂକାର ମକରନ୍ଦ ପାନ ଆଶେ ।
ତାକେ ସ୍ମରୁ ମନ ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟଗନ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୟ୍ୟେ ଅଭିଳାଷେ ॥

ଦୁହା-ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟ ଲାଳସାରେ । କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋୟ୍ୟେ ରାଧା ବିଦ୍ୟାପତିବଲେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାମୃତସିନ୍ଧୁ ଭଙ୍ଗଲଲନାଚନ୍ଦ୍ରାଦ୍ରସଂପ୍ଲାବକଃ ।
କର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦୀ ସ ନର୍ମରମ୍ୟ ବଚନଂ କୋଟୀନ୍ଦୁ ସୀତାଙ୍ଗକଃ ॥
ସୌରଭ୍ୟା ମୃତସଂପ୍ଲବାବୃତ ଜଗତ୍ ପୀୟୁଷ ରମ୍ୟାଧରଃ ।
ଶ୍ରୀଗୋପେନ୍ଦ୍ରସୁତଃ ସ କର୍ଷତି ବଳାତ୍ପଞ୍ଚେନ୍ଦ୍ରିୟାଣ୍ୟାଳି ମେ ॥

ଗୀତ—ବୃନ୍ଦାବନ ପୂର୍ଣ୍ଣେନ୍ଦୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାମୃତସିନ୍ଧୁର, ଜଗତ ଡୁବାଏ ସେ ଯାହାର ଏକବିନ୍ଦୁ ଗୋ । କର୍ଣ୍ଣାଦେ ପରିହାସ ରୂପ-ମନୋହର, ଲବଣୀ ମଞ୍ଜୁଳବାଣୀ ଦ୍ରାକ୍ଷାରୁ ମଧୁର ଗୋ । ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଆଚ୍ଛାଦେ କତ ଚନ୍ଦ୍ର ଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଏ । ବଡ଼ଯତ୍ନେ ସେବି ଭଜସ ବୃନ୍ଦାବନେ ବନେ ଗୋ ॥ ଶ୍ରୀଗୋପେନ୍ଦ୍ର ସୁତ ସ୍ୱର୍ଗ ବ୍ରତଶୀତ ହତ । ଅପ୍ରାକୃତମୂର୍ତ୍ତି ମନମଥ ମନୋମତ ଗୋ ॥ ସୁଦଳ ଘଣ୍ଟିକା ପେଲ୍ଲଲ ବସିଛେ ଯାବେ । ଏମନ ସୁକୃତ ନାସ୍ତି ଅଛେ କେ ଜେପୁରେ ଗୋ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ନବାମ୍ବୁଦଲସଦ୍ୟୁତି ର୍ନବତଡ଼ିନ୍ମନୋଜ୍ଞାମ୍ବର
ସ୍ତ୍ରିଭଙ୍ଗି ରୁଚିରକୃତି ର୍ଲଳିତବନ୍ୟବେଶୋଜ୍ଜ୍ୱଳଃ ।
ସୁଧାଂଶୁ ମଧୁରାନନଃ କମଳକାନ୍ତିନେତ୍ରୋଧନଃ
ସ ମେ ମଦନମୋହନଃ ସଖି ! ତନୋତି ନେତ୍ରସ୍ପୃହାଂ ।

ଗୀତ—ଅଭିନବ ଜଳଧର କମନୀୟ କଳେବର, ଝଟକେ ବିଜୁଳି ପୀତାମ୍ବର ପରିଧାନ ଗୋ । ତ୍ରିଭଙ୍ଗି ପୁଷ୍ପମାଠାଣି ନେତ୍ର ହୋସ୍ତେ ସ୍ଥିତ । ବନ୍ୟାବେଶେ ମନୋହର ମୋହନ ମୂରତି ଗୋ ॥ ନିର୍ମଳ ଶରଦପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଧାଂଶୁ ବଦନ । ଅମଳ କମଳଦଳ ସୁଧାଂଶୁ ବଦନ ଗୋ ॥

ଦୁହା—ନେତ୍ର ଏଇ ସ୍ପୃହା ହୟେ । କେ ଅନ ମଲବ ଗାୟେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ନବଜଳଦ ନିଃସ୍ୱନଃ ଶ୍ରବଣକର୍ଷିଧ୍ୱଂସ ଗୀତଃ ।
ସନର୍ମବଚନାମୃତୈଃ ସ୍ନପିତ କାମିନୀମାନସଃ ॥
ଉନ୍ମାଦକ ବରାଙ୍ଗନା ଶ୍ରବଣହାରି ବଂଶୀକଳଃ ।
ସ ମେ ମଦନମୋହନଃ ସଖି ! ତନୋତି କର୍ଣ୍ଣସ୍ପୃହାଂ ॥

ଗୀତ—ଗମ୍ଭୀର ଜଳଦ ଘୋଷ ବଂଶୀନାଦ ହୟେ । ଶ୍ରବଣେ ପଶିଯେ ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୱଂସନ କରଯେ ଗୋ ॥ ପତିବ୍ରତା ସତୀ ନାରୀଗଣମନୋହାରୀ । ସୁମନ୍ଦ ମୋହନ ବଂଶୀ ଉଚ୍ଚାଟନ କରେ ଗୋ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—କୁରଙ୍ଗମଦଜିଦ୍‌ବପୁଃ ପରିମଳୋର୍ମିକୃଷ୍ଟାଙ୍ଗନଃ ।
ସ୍ୱକାଙ୍ଗନଳିନାଷ୍ଟକେ ଶଶିଯୁତାବ୍ଜଗନ୍ଧପ୍ରଦଃ ।

ମଦେନ୍ଦୁବରଚନ୍ଦନାଗୁରୁସୁଗନ୍ଧଚର୍ଚ୍ଚ୍ୟାର୍ଚ୍ଚିତଂ ।
ସ ମେ ମଦନମୋହନଃ ସଖି ! ତନୋତୁ ନାସାସ୍ପୃହାଂ ॥

ଗୀତ--ମୃଗମଦଜନିତ ଗନ୍ଧ ସୌରଭେ ବହେ । ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର ତାହେ ସମାନ ନା ହୟେ ॥ ଏଗୋ ପ୍ରାଣସଖୀ ସେହୁ ଗନ୍ଧସ୍ପୃହା ହୟେ । କେ ଅନି ମିଲାଇୟା ଦେବ ଅନ୍ୟା ଅମାଏ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ହରିନ୍ମଣିକପାଟିକା ପ୍ରତତହାରି ବକ୍ଷସ୍ଥଳଃ ।
ସ୍ମରାର୍ତ୍ତିତରୁଣୀମନଃକଲୁଷହାରିଦୋରର୍ଗଳଃ ॥
ସୁଧାଂଶୁହରିଚନ୍ଦନୋତ୍ପଳଶିତାଭ୍ରଶୀତାଙ୍ଗକଃ ।
ସ ମେ ମଦନମୋହନଃ ସଖି ! ତନୋତୁ ବକ୍ଷଃସ୍ପୃହାଂ ।

ଗୀତ ମହେନ୍ଦ୍ରମଣିକପାଟ ଜିସାନ ଫଟକ । ସ୍ମରାର୍ତ୍ତି ତରୁଣୀ-ଗଣ ହରେ ବକ୍ଷତଟ ଗୋ ॥ ମର୍କତ ଅର୍ଗଳ ବାହୁ କଲୁଷମୋଚନ । ଆଲିଙ୍ଗନ ଦେବେ ମୋରେ ମଦନମୋହନ ଗୋ ॥

ନିହା ବକ୍ଷ ଆମାର ସ୍ପୃହା ହୟେ । କେ ଅନି ମିଲାବ ତାଏ ଗୋ ।

ଶ୍ଳୋକଃ ବ୍ରଜାତୁଲକୁଳାଙ୍ଗନେତରରସାଳିତୃଷ୍ଣାହରଃ ।
ପ୍ରଦୀବ୍ୟଦଧରାମୃତଃ ସୁକୃତିଲଭ୍ୟଫେଲାଲବଃ ॥
ସୁଧାଜିଦହିବଲ୍ଲିକା ସୁଦଳବୀଟିକା ଚର୍ବିତଃ ।
ସ ମେ ମଦନମୋହନଃ ସଖି ! ତନୋତୁ ଜିହ୍ୱାସ୍ପୃହାଂ ॥

ଗୀତ କୁଳାଙ୍ଗନା ତୃଷ୍ଣା ହରେ ଅଧର ଅମୃତ । ଜନ୍ତୁ: ଅସ୍ୱାଦନେ ତାହେ ଲଭିବ ନିଶ୍ଚନ୍ତ ॥ ଏମନ ବୋଲିତେ ରାଧେ ପୁଲକିତ ହୟାଁ । ପଦେନ୍ଦ୍ରିୟ ଜଳସାତେ ସ୍ନାନ ହାବଇୟାଁ ॥ ସଭର ଏ ଦଶା ଦେଖି ଲଳିତା ସଜନୀ । ନିଶ୍ୱାସ ବାହିୟାଁ ଅଶ୍ୱାସିୟାଁ କହେ ବାନି ॥ ତୁମି ହୈଲ ଅଭ୍ରିଜିନୀ ସନ୍ତୋଷ ହଇତେ । ତେଜି ଅଇଲୁ ନୀଳମଣି ଲଳିତ ବସନ୍ତେ ॥ ଆମି ଯାବୁଁ କୁଞ୍ଜବନେ ନାହୟ ବସନ୍ତେ । ଅଖନ ଅନିଅ ମିଲଇବୁ ତୁମାର ତାଏ ॥ ଶୁନିୟାଁ ଲଳିତା ବାଣୀ ସବ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୈଲ । ବିଶାଖା କେ ସାଥେ ଲୟାଁ ନିଜ ଗୃହେ ଗେଲ ଗୋ । ବୋଲେ ବିଦ୍ୟା-ପତି ଦୂତୀ ଚଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଶ । ଅନୁରାଗି ଭକ୍ତଜନେ ମନହୟାଁ ତୋଷା॥

ଶ୍ଳୋକଃ—କଂସାରିରପି ସଂସାର-ବାସନାବଦ୍ଧ-ଶୃଙ୍ଖଳାଂ ।

ରାଧାମାଧାୟ ହୃଦୟେ ତତ୍ୟାଜ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦରୀଂ ॥

ଗୀତ—ମର୍କତ ମୁକୁର ଜିଣି, ଶ୍ୟାମର ଶ୍ରୀମୁଖ ଖାଣି,

ଘେରିଥିଲେ ବରଜ ସୁନ୍ଦରୀ ।

ରାଧାର ବଦନ ଚନ୍ଦ୍ର; ତାତେ ଦେଖିଲ ଗୋବିନ୍ଦ,

ମୁରଲୀ ନା ପାନେ କରେ ଧରୁ ସେ ।

ଉପେକ୍ଷି ବ୍ରଜସୁନ୍ଦରୀ ରାଧାରେ ଶୃଙ୍ଖଳ କରି,

ବୋଲେ କୁଥା ଅଛେ ପ୍ରାଣେଶ୍ୱର ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ଅଟବ୍ୟମଧ୍ୟେ ବ୍ରଜରାଜନନ୍ଦନଂ ବୈକ୍ଲବ୍ୟଯୁକ୍ତଂ ଭ୍ରମଣେନ ଖିନ୍ନଂ ।

ହେ ଚମ୍ପକା ନାଗ ନଥଳୀ ପାଦପା ବ୍ରୂତ ଯୂୟଂ କନକାଙ୍ଗୀକାମିନୀ

ଗୀତ ।

ଅଟବୀ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ରଜ ଭୂପତି ନନ୍ଦନ ।

ଅକୁଳ ହଇଣ ଫିରେ ସକଳ କାନନ ହେ ॥

ହେରେ ତରୁଲତା ତଳେ ପୁଷ୍ପିତ ଉଦ୍ୟାନ ।

ମନରେ ସନ୍ତାପ ଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼େ ଘନ ଘନ ହେ ॥

ଖୋଜନ୍ତେ ଖୋଜନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ କତଦୂର ଗେଲ ।

ଧନୀକେ ନା ହେରି ତବେ ବିଭ୍ରମ ହଇଲ ହେ ॥

ଦୂତୀ—ପୁଞ୍ଜ ପୁଞ୍ଜ ତରୁ ଲତା ଘେରି । ତାଏ ରାଇ ବାର୍ତ୍ତା ପୁଚ୍ଛେ ହରି ॥

ଗୀତ ।

କହ ଗୋ, କହ ଗୋ, ଆମାର ଦୁଃଖ ଦେଖି ଦୟା ବଡ଼ ଗୋ ।ଘୋଷା।

ଅଗୋ କନିଅର, ତଳ୍ପ ତରର, ଅଗୋ ଚମ୍ପା ନାଗେଶ୍ୱର ।

ଅଗୋ ଜାତିଯୂଥି, ନିଅଳି ସେବତୀ, ଦେଖିଆଛକି ନାଗର ଗୋ ॥

ଅଗୋ କୁସୁମ ଅନା, ବକୁଳ ଦୟୂନା, ଅଗୋ ମନ୍ଦାର ମରୁଆ ।

ଅଗୋ କରବୀର, ମାଳତୀ ମନ୍ଦାର, ରଙ୍ଗଣୀ କେତକୀ ଭଅ ଗୋ ॥

ଅଶୋକ କଳିକା, ଲବଙ୍ଗ ଲତିକା, ସୁଗନ୍ଧଗନ୍ଧ କଞ୍ଚନ ।
କହେ ବିଦ୍ୟାପତି, ବଲ୍ଲୀଲତା ପନ୍ତି, ଫୁଲିଲେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଗୋ ।୩।

ଶ୍ଲୋକଃ ।

ଇତସ୍ତତସ୍ତାମନୁସୃତ୍ୟ ରାଧିକାମନଙ୍ଗବାଣବ୍ରଣଖିନ୍ନମାନସଃ ।
କୃତାନୁତାପଃ ସ କଳିନ୍ଦନନ୍ଦିନୀତଟାନ୍ତକୁଞ୍ଜେ ବିଷସାଦ ମାଧବଃ ॥

ଗୀତ ।

ଇତସ୍ତତ ହସ୍ତିଁ ଶ୍ୟାମେ, ରାଇର ଅନୁସରଣେ, ତନୁ କ୍ଷୀଣ ଅନଙ୍ଗ ବାଣରେ । ନେତ୍ର ଅଶ୍ରୁଜଳ ଝର, ଷତ ଦହଣୀର ପର, ପଡେଶିଲ କାଳିନ୍ଦୀ ତଟାନ୍ତେ । ସେ ମୋହନ । କୁଞ୍ଜେ ପଲ୍ଲବ ଶୟନେ, ଶୁତିଲ ବିଷାଦ ମନେ, ବାଳିଲ ହସିଁ ଯ୍ୟା ଫିରେ ବନେ । ପଲ୍ଲବ ଶଯ୍ୟାତେ ବାଣୀ ଛାଡ଼ ରାଇକେ ଅନ୍ୱେଷି, ତୁଳସି ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ସେ । ଦାସ୍ତେମେ ମୁରଲୀଧାରୀ ବୃନ୍ଦାକେ ମାନସେ ସ୍ମରି, ଧ୍ୟାଇତରେ ସ୍ତୁତି ଆରମ୍ଭିଲ ସେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ - ବୃନ୍ଦାବନାଧିଦେବତ୍ୱଂ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦରୂପିଣି ।
ଷଡୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟସମାଯୁକ୍ତା ବୃନ୍ଦାଦେବି ନମାମ୍ୟହଂ ॥

ଗୀତ- ବୃନ୍ଦାକେ ମାନସେ କରି ସ୍ମରଣ । ହେ ବନେଶ୍ୱରି ହୁଅ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ॥
ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନ ଅନନ୍ଦକାରିଣୀ । ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ଚିଦାନନ୍ଦରୂପିଣୀ ॥
କୃଷ୍ଣ ମନ ଜାଣି ପ୍ରବେଶ ବୃନ୍ଦେ । ଦେଖେ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ଗୋକୁଳଚନ୍ଦେ
ଟେକି ବନଦେବୀ ବସାଇଁ କୋଳେ । ଧୂଳି ଝାଡ଼ ବସ୍ତ୍ରେ ବାହ ଅଞ୍ଚଳେ

ଶ୍ଲୋକଃ - ଶ୍ୟାମୋ ବଦତି ହେ ବୃନ୍ଦେ କଅଯ୍ଯାମି ତବାଗ୍ରତଃ ।
ବସନ୍ତୋତ୍ସବକୃତ୍ୟର୍ଥଂ ଦର୍ପତେ ଭାନୁନନ୍ଦିନୀ ॥

ଗୀତ ।

ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ମୁଖ ହେରି, ବଦତି ମୁରଲୀଧାରୀ, ଆମାର କରମ ମନ୍ଦ ହୋଇଲ ଗୋ । ଧନ୍ୟା ଧନ୍ୟା ବୃନ୍ଦେ ହେରି, ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବ କରି, ଲକ୍ଷ ପ୍ରାଣଧନି ଦେଖି ଗେଲ ଗୋ ବୃନ୍ଦେ ଗୋ ॥ ତାକେ ହତାଦର କରି ଆମେ ଅପରାଧେ ତରି; ନ କରିବୁ ସନ୍ଧିର ବରଦେ ଗୋ । ସ୍ୱଧ ବନା

ପ୍ରାଣ ଯାଉ, ବୃଥା ଟଣିଲେ ସଇ ପାଉ, ପ୍ରାଣ ମଦନ ଅନଳେ ଦହେ ଗୋ ॥ ପୁନର୍ବାର ଅନ୍ଧକାର, ହୃଦେ ପସାରିଲା ମାର, ଭୁମିରେ ଢଳିଯା ପଡ଼େ ଶ୍ୟାମ ହେ । ଆଶ୍ୱାସିଯା ବୃନ୍ଦା ଦୁଃଖେ, ଜଳେ ଅଙ୍ଗ-ଯାଇ ରଖେ, ବୃନ୍ଦାର ସ୍ମରଣେ ହୃଦେ କ୍ଷୀଣ ହେ ।

ଉକ୍ତା - ତଦାଳାପ ହୋଇଁ ଦର । ମଦନକେ ସ୍ତୁତି କର ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ହୃଢ଼ ବକୁଳତାହାରେ ନାସ୍ତ୍ୟଂ ଭୁଜଙ୍ଗମନାୟକଃ ।
କୁବଳୟଦଳଶ୍ରେଣୀ କଣ୍ଠେନ ସା ଗରଳଦ୍ୟୁତିଃ ॥
ମଳୟଜରଜୋନେଦଂ ଭସ୍ମପ୍ରିୟାରହିତେ ମୟି ।
ପ୍ରହର ନ ହରଭ୍ରାନ୍ତ୍ୟାନଙ୍ଗ କ୍ରୁଧା କିମୁ ଧାବସି ॥

ଗୀତ—ହୃଦେ ଉମଳ ମୃଣାଳ ନା ହସ୍ତେ ଭୁଜଙ୍ଗ । କଣ୍ଠେ ବଳୟ କେନ ପ୍ରହାରେ ଅନଙ୍ଗ ହେ । ଅଙ୍ଗଜ୍ୱାଳାହରେ ଅଛ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର । ଦଳୟୁ ଲିପିଛେ ଭସ୍ମବୋଲି ଭ୍ରମି ହେଉ ଗୋ । ଗିରୀଶ୍ୱର-ପୂର୍ବୀ ଥାକେ ସଦା ହରକୋଳେ । ପ୍ରିୟାର ବିରହେ ଅମି ବନେ ବନେ ବୁଲେ ଗୋ ॥ ହର ଦିଗମ୍ବର ଅମି ପିନ୍ଧେ ପୀତାମ୍ବର । ବୃଥା କେନ କୋପେ ସନ୍ଧ ଫୁଲ ଧନୁଃଶର ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ପାଣୌ ମା କୁରୁ ଚୂତଶାୟକମମୁଂ ମା ଚାପମାରୋପୟ
କ୍ରୀଡ଼ାନିର୍ଜିତ ବିଶ୍ୱମୂର୍ଚ୍ଛିତଜନାଘାତେନ କିଂ ପୌରୁଷଂ ॥
ତସ୍ୟା ଏବ ମୃଗୀଦୃଶୋ ମନସିଜ ପ୍ରେଙ୍ଖତ୍କଟାକ୍ଷାଶୁଗ-
ଶ୍ରେଣୀ ଜର୍ଜରିତଂ ମନାଗପି ମନୋ ନାଦ୍ୟାପି ସଧୁକ୍ଷତେ ॥

ଗୀତ—ଅମାକେ ନାକର ତୁମି ଚୂତ ଅସ୍ୱେପଣ । କ୍ରୀଡ଼ାତେ ନିର୍ଜିତ ବିଶ୍ୱ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଯେମନ ହେ ॥ ଏକଜନା ପ୍ରହାରିତେ ଅରକ କ ମାରେ । ହେବେକ ନା କୈଲେ ଯଦି କେଳ ଶସ୍ତ୍ର ଧରେ ହେ । ଭ୍ରୂଲତା କାର୍ମୁକେ ଦେଇ କାମରୂ ସିଞ୍ଜିନୀ । ସନ୍ଧିଛେ କଟାକ୍ଷ ଶର କ୍ରୋଧେ ବିନୋଦିନୀ ହେ । ତୁହ୍ଁ କତ ଶତଶର ପାଞ୍ଚ ନା ହଣଇ । ଲୋମେ ଲୋମେ ବାଜିବାରେ ପ୍ରଳୟ କରଇ ସେ । ଅତବୋଲି ଶ୍ୟାମ-ଗଲେ ତଦାସ୍ୱେକ ହେଲ । ତଦ୍‌ବଚେଷ୍ଟା ହସ୍ତେଁ ଅପଦାକେ ପାଶୋରିଲ ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ--କସ୍ମାଦ୍ ବୃନ୍ଦେ ପ୍ରିୟସଖି ହରେଃ ପାଦମୂଳାତ୍ କୁତୋଽସୌ
କୁଣ୍ଡାରଣ୍ୟେ କିମିହ କୁରୁତେ ନୃତ୍ୟଶିକ୍ଷାଗୁରୁଃ କଃ ॥
ତ୍ୱଂ ତନ୍ମୂର୍ତ୍ତିଃ ପ୍ରତି ତରୁଲତା ଦିଗ୍‌ବିଦିକ୍ଷୁ ସ୍ଫୁରନ୍ତୀ ।
ଶୈଲେ ଶବୋ ଭ୍ରମତପୂରତୋ ନର୍ତ୍ତୟନ୍ତୀ ସ୍ୱପଶ୍ଚାତ୍ ॥

ଗୀତ--କହ ବୃନ୍ଦେ ମନାନନ୍ଦରେ ଦେଖରେ ପ୍ରାଣସଖୀ । ଆମାରମନ୍ ହରଣତେ ହୈତେ ପ୍ରାଣେ ଦୁଃଖୀ ଗୋ । କୁଣ୍ଡାରଣ୍ୟେ କେନକରେ ଲକ୍ଷ୍ୟାଛକ ତୁମି ହେ । ଆମାକେ ନ ଜ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଗୁରୁ କିରେମନ ଗୋ । ପ୍ରତି ତରୁଲତା ଦଶ ଦଶଗତେ ଶ୍ରୁତ । ଶୈଳେ ଯଥା ଭ୍ରମେ ଫିର ଅବଲନ୍ତ ଶକ୍ତି ଗୋ । ନୂପୁରେର ଧ୍ୱନି ଶୁନି ଗୃହେ କି ମାଧୁରୀ । କର୍ଣ୍ଣପୂର ମନ ତୃପ୍ତ ହଇଲ ଆମାର ॥ ହୃଦେ ଦାସ ଦୋଷପୂର କୃପା କୈଲେ ବନ୍ଧୁ । ଅତବୋଲି ବାନ୍ଧୁଲି ଧାଏ ଶ୍ୟାମବନ୍ଧୁ ॥ କେଶ ବାସ ଫିରେ ଶ୍ୟାମେର ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୟ । ନାପାଇଁ ଅବଜ୍ଞା ମାଟେ ପଡ଼ିଲ ଢଳିୟା ହେ । ମୋହନ ॥ ସାତୁକ୍ୟ ବାଧାରେ ସଦେ ସଦେ ବୋଲି ଭ୍ରଷ୍ଟ । କଣ୍ଠ ଗଦଗଦେ ବଦପରି ବାଣୀ ଅଷ୍ଟ ହେ ॥ ମର୍କତ ପ୍ରତିମା ଯେନ ଦଶେ ଜ୍ୟୋତିସ୍ଥାନ । ଚେତା ଭୁଲି ଅଚେତନ ହଇଲ ମୋହନ ହେ । ଏହେନ ସମୟକାଳେ ଲଲିତା ସଜନୀ । ପ୍ରବେଶ ହଇଲ ବିଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣି ହେ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ବୃନ୍ଦା ବୃନ୍ଦାବନେନ୍ଦୂଶ୍ରବଣଗତତୟା ଉକ୍ତସଧାପ୍ରଭ୍ଭଂ ।
ହେ ବଂଶୀଧର ପ୍ରେଷିତ ପ୍ରିୟସଖୀ ପ୍ୟାରଟୋ ହରହେଣ ।
ଇତ୍ଥଂ ବାକ୍ୟଂ ଶ୍ରୁତଂ ସଦ୍ଭଶଂ କେଶବ ଶ୍ରୁତିମୂଳେ ।
ରଧାଜ୍ଞରପୁଲକ ସମୁଦ୍ଗତଂ ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ୱକାୟ ଝଷଃ ॥

ଗୀତ—ବୃନ୍ଦାମନ ଦୁଃଖେ, କହେ କର୍ଣ୍ଣପାର୍ଶ୍ୱେ; ଉଠ ଉଠ ବାଂଶୀଧାରୀ
ତୁମାର ଦୁଃଖ ଜାନ, ସବ ବନୋଦନୀ, ଦେଖୋଯାଛେ ସହଚରୀ ॥
ଏହନ ବଚନ ଅମୃତ ସମାନ ମୋହନ କର୍ଣ୍ଣେତେ ଜାଗେ ।
ପୁଲକିତଗାତ୍ରେ ସମୁଦ୍ଗତ ନେତ୍ରେ, ଲଳିତାକେ ଦେଖେ ଆଗେ ସେ
ବୃନ୍ଦା ଲଲିତା କୃଷ୍ଣରେ କର ସ୍ପର୍ଶ ଅଙ୍ଗୁଳି ଧୂଳିଝାଡ଼େ ସେ ।
ମୟୂରଚନ୍ଦ୍ରିକା, ଚୂଳତେ ବାନ୍ଧିୟା ଉତ୍ତରୀୟ ବାସ ପେନ୍ଧେ ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଯମୁନା ତୀର-ବାନୀରନିକୁଞ୍ଜେ ମନ୍ଦମାସ୍ଥିତଂ ।
ପ୍ରାହ ପ୍ରେମଭରୋଦ୍-ଭ୍ରାନ୍ତଂ ମାଧବଂ ରାଧିକା ସଖୀ ।

ଗୀତ—ଯମୁନାର ତୀରେ ନିକୁଞ୍ଜ ମଧ୍ୟରେ, ପ୍ରବେଶିଲ ଶ୍ୟାମ ସ୍ୱଏ । ମଦନେର ବାଣେ ଚଞ୍ଚଳ ଶୟନେ, ବସି ରାଧାରୂପ ଧ୍ୟାୟେ । ସେ ମୋହନ ॥ ବଂଶୀ ଛାଡ଼ିଥିଲ ବୃନ୍ଦାବନରେ ଦିନ, ଦୁଃଖେ ଗେଲ ବନେ-ଶ୍ୱର । ମଦନରଥର ସୂତରେ ରାଧା ବାଧା ଲଳିତା ଉକତି କହ ଯେ ।

ଶ୍ଳୋକଃ ଅବାସୋବପିନାୟତେ ପ୍ରିୟସଖୀମାଳାପି ଜାଳାୟତେ ।
ତାପୋ'ଽପି ଶ୍ୱସିତେନ ଦାବଦହନଜ୍ୱାଳା କଲାପାୟତେ ॥
ସାପି ତ୍ୱଦ୍‌ବିରହେଣ ହନ୍ତ ହରିଣୀରୂପାୟତେ ହା କଥଂ ।
କନ୍ଦର୍ପୋ'ଽପି ଯମାୟତେ ବିରଚୟନ୍ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳବିକ୍ରୀଡ଼ିତଂ ॥

ଗୀତ ।

ଶୁଣ ହେ ମୋହନ ସଖୀବୃନ୍ଦେ ଜାଣ, ବିପିନ ହୋଇଛି ଧାମ ହେ ।
ଅଙ୍ଗେର ଭୂଷଣ ଯେତେ ଆଭରଣ; ଜାଣ ଅଗ୍ନିତ୍ୟ ଦହଣ ହେ ॥
ତାପେ ଶ୍ୱାସ ବହେ ଜ୍ୱାଳା ବନ ଦହନ, ଜ୍ୱାଳତେ ଯେଣ ହରିଣୀ ହେ ।
କାମଯମବ୍ୟାଘ୍ର ଓଗାଳିଛି ମାର୍ଗ, ଏ କଷ୍ଟେ ବଞ୍ଚିଛେ ଧନୀ ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ —ସ୍ମରାତୁରାଂ ଦୈବତବୈଦ୍ୟହୃଦ୍ୟତ୍ୱଦଙ୍ଗସଙ୍ଗାମୃତମାତ୍ରସାଧ୍ୟାଂ
ବିମୁକ୍ତବାଧାଂ କୁରୁତେ ନ ରାଧାମୁପେନ୍ଦ୍ରବଜ୍ରାଦପି ଦାରୁଣୋ'ଽପି ॥

ଗୀତ ।

ସ୍ମରସ୍ମରାତୁରା, ଜ୍ୱରରେ ଅଥିରା, ନାହିଁକା ନା ହସନ୍ତି ବାର ହେ ।
ତୁମାର ହୃଦୟ, ଦୈବବୈଦ୍ୟ ହୟ, ଦୟାଧିକ ଚିକିତ୍ସା କର ହେ ॥
ତୁମାର ଅଙ୍ଗ ଜଡ଼, ସୁଧାରସ ବଡ଼ ହଲେ ବ୍ୟାଧି ସାଧ୍ୟ ହବେ ।
ଉପେନ୍ଦ୍ର ନାମ ମହେନ୍ଦ୍ରବଜ୍ରରୁ ଦାରୁଣ ହଇଲ ଅଟେ ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—କନ୍ଦର୍ପଜ୍ୱରସଂଜ୍ୱରାକୁଳତନୋ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମସ୍ୟାଶ୍ଚିରଂ ।
ଚେତଶ୍ଚନ୍ଦନଚନ୍ଦ୍ରମାଃ କମଳିନୀ ଚିନ୍ତାସୁ ସନ୍ତାମ୍ୟତି ॥
କିନ୍ତୁ କ୍ଳାନ୍ତିବଶେନ ଶୀତଳତରଂ ତ୍ୱାମେକମେବ ପ୍ରିୟଂ ।
ଧ୍ୟାୟନ୍ତୀ ରହସି ସ୍ଥିତା କଥମପି କ୍ଷୀଣା କ୍ଷଣଂ ପ୍ରାଣିତି ॥

ଗୀତ—କନ୍ଦପକନ୍ଦରେ ଅଶ୍ରୁର୍ଯ୍ୟ ଅକୁଳରେ ବରହ୍ନ ହଉଛେ ଧନ୍ୟ ।
ମଳୟପବନ ଗୃନ୍ଦେଉଳକରନ, ହୁତାଶନ ସମ ଜାଣ ହେ ॥
ଏମନ୍ତ ବଚନ କରସ୍ତୁ ରଚନ, ସଖୀ ହସ୍ତୁଁ ଅଶ୍ରୁମୁଖ ।
ବଲେ ବଦ୍ୟାପତ ଶୁଣ ହେ ଶ୍ରୀପତ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ପବନ ଗୃଖ ହେ ॥

ଚକ୍ରପଦୀ—କଶୋରୀମଣି ନା ବାଞ୍ଛବ ହେ କେଶବ ।
ବେଳୁଁ ବେଳ ବ୍ୟାଧି ବୃଦ୍ଧି ନବ ନବ ହେ । ଘୋଷା ।

ଏକେତ ରାଜକୁମାରୀ, ଅଜ୍ଞନମ ସୁକୁମାରୀ, ଅଳ୍ପକ ବାଧାରେ କଲ୍ଟ ଅନୁଭବ ହେ କେଶବ । ୧। ରଚ କଣଳୟ ଶେଯ, ଶୁଆଇଣ ତାତ ପର୍ଯ୍ୟ, କଲେ ନ ରହଇ ତାର ରେତା ନବ ହେ । ୨ । ଶିରୀଷକୁସୁମ ଜତ, କୋମଳ ସୁଷମଗାତ, ଝାମଦଏ ଅତଶସ୍ତ୍ର ରତ୍ତଧବ ହେ । ୩ । ହଇବ ବୈଦ୍ୟ ହୃଦୟ, ଅପନ କର ଉଦୟ, କରୁଣା ଔଷଧ ଦେଇ ରୂଖ ଜୀବ ହେ । ୪ । ବଦ୍ୟାପତ ଭଣେ ଶ୍ୟାମ, ତୁମେତାରେ ହେଲେବାମ, ବସ୍ତୁର କେ ନାରୀବଧେ ଭାଗୀ ହେବ ହେ । ୫ ।

ଅହମିବ ନବସାମେ ଯାହ୍ନ ରାଧାମନୁନୟ ମଦ୍ଭଚନେନ ଗ୍ଲନୟେଥାଃ ।
ଇତମଧୁରବୃଣା ସଖୀନୟୁକ୍ତାସ୍ୱୟମିୟମେତ୍ୟପୁନର୍ଜଗାଦ ରାଧା ॥

ଗୀତ—ଲଲତା ବଦନୁ ରାଇଦଶା ଶୁନ ଦ୍ୱିଗୁଣ ଅକୁଳ ମୋହନ ।
ବୃକେ କରମାର କହତ ଫୁକାରୀ ଅନ ପ୍ରାନେଶ୍ୱରୀ ବଦନ ॥
ଯାଅ ଯାଅ ଗୋ ଲଲତେ । ଅମାର ବନୟ ଦେନାଅ ତହ୍ରେ ।୧।

ଯାଅ ଗୋ ଲଲତେ ଘେନ ଅମାର ବଚନ । ମଦନ ଅନଳେ ହୃଦ ଜଳେ ଅନୁକ୍ଷଣ । କଶୋରୀ ଚରନେ ଅମ ହେଉଛେ ଅପରାଧୀ । କ୍ଷମା ନଥ୍ଲ ରାଧା ହବେ କରୁନାବାରଧ୍ଧି ଗୋ ॥ ଘନକେ ଚାତକ ଯେନ କରୁଅଛେ ଅଶା । ଧନ୍ୟକେ ଅନଲେ ତୁମେ ପାଲଟିବ ଦଶା ଗୋ ॥ ମୋହନ ମୋହନ ବାଣୀ ଶୁନସ୍ତୁ ଲଲତା । ବୃଷଭାନୁ ପୁତ୍ରେ ମିଳେ ହସ୍ତୁଁ ଅନନ୍ଦତା ଗୋ ଲଲତେ ॥ କଶୋରୀ ଛାମୁରେ ସଖୀ ହଇଲ ପ୍ରବେଶ । ବୋଲେ ବଦ୍ୟାପତ କୁଞ୍ଜେଅଛେ ପୀତବାସ ॥

ତୁହା—ଅମି ଯଣି ଅଇଲ୍ ଗୋ ନିଜ ମନ୍ଦିରେ ବନ୍ଧୁ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ପୂର୍ବଂଯଦ୍ ସମଂ ତ୍ୱୟା ରତିପତେରାସାଦିତା ସିଦ୍ଧୟ
ସ୍ତସ୍ମିନ୍ନେବ ନିକୁଞ୍ଜମନ୍ମଥ ମହାତୀର୍ଥେ ପୁନର୍ମାଧବଃ ।
ଧ୍ୟାୟଂସ୍ତ୍ୱା ମନିଶଂ ଜପନ୍ନପିତବୈବାଲାପମନ୍ତ୍ରାବଳୀଂ
ଭୂୟସ୍ତ୍ୱତ୍କୁଚ କୁମ୍ଭନିର୍ଭର ପରୀରମ୍ଭାମୃତଂ ବାଞ୍ଛତି । ୨ ।

ଗୀତ ।

ପୂର୍ବେ ଯେନ ତୁମି ସଙ୍ଗ ଅବଲୋକନେ ଚରଣ ହସ୍ତାଞ୍ଚଳ ରତିପତି ଘରେ । ତେମନ୍ତ ମନ୍ମଥତୀର୍ଥେ ବସି ଶ୍ୟାମ ନିକୁଞ୍ଜତେ, ତୁମାର ସ୍ୱରୂପ ଧ୍ୟାନ କରେ । ତୁମାର ନାମ ମନ୍ତ୍ରାବଳୀ ଜପ କରେ ବନମାଳୀ, ଧୀରସମୀର ଯମୁନାତୀରେ । ପୁନେ ବାତ ବାଞ୍ଛାବାରେ ଯତ୍ର ତତ୍ପ୍ରେରିତ କରେ, ତବ ଆଗମନ ସଙ୍କେତରେ ।

ଶ୍ଲୋକଃ—ବିକିରତି ମୁହୁଃ ଶ୍ୱାସାନ୍ଦାଶାପୁରୋ ମୁହୁରୀକ୍ଷ୍ୟତେ ।
ପ୍ରବିଶତି ମୁହୁଃ କୁଞ୍ଜଂ ଗୁଞ୍ଜନ୍ମୁହୁ ସ୍ତାମ୍ୟତି ॥
ରଚୟତି ମୁହୁଃ ଶଯ୍ୟାଂ ପର୍ଯ୍ୟାକୁଳଂ ମୁହୁରୀକ୍ଷ୍ୟତେ ।
ମଦନକଦନକ୍ଲାନ୍ତଃ କାନ୍ତେ ପ୍ରିୟସ୍ତବ ବର୍ତ୍ତତେ ॥

ଗୀତ—ନାସାଗ୍ରତେ ଶ୍ୱାସ ପୁନଃ ପୁନଃ ହସ୍ତ ବହେ ; କ୍ଷଣକ ବେଳେ ପବନ ବାରନ ନା ହସ୍ତେ ଗୋ । କେତବେଳ ଚେତ ପାସୁ ବିଳପ କରନ୍ତେ । ଭୃଙ୍ଗଧ୍ୱନି ଶୁନି ଯୋଗେ କୁଞ୍ଜମାଝେ ଯାଏ । କେତବେଳ ଶଯ୍ୟାରଚି ନିହାରଇ ପଥ । ମଦନ କଦନ କ୍ଲାନ୍ତେ ପ୍ରିୟସନ୍ତାପିତ ଗୋ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ତ୍ୱଦ୍ବାମ୍ୟେନ ସମଂ ସମଗ୍ରମଧୁନା ତିଗ୍ମାଂଶୁରସ୍ତଂଗତୋ ।
ଗୋବିନ୍ଦସ୍ୟ ମନୋରଥେନ ସଚତଂ ପ୍ରାପ୍ତଂ ତମଃ ସାନ୍ଦ୍ରତାଂ ॥
କୋକାନାଂ କରୁଣସ୍ୱନେନ ସଦୃଶୀଦୀର୍ଘା ମଦଭ୍ୟର୍ଥନା ।
ତନ୍ମୁଗ୍ଧେ ବିଫଳଂ ବିଳମ୍ବନମସୌ ରମ୍ୟୋଽଭିସାରକ୍ଷଣଃ ॥

ଗୀତ । ଶୁନ ଧନୀ ଅସ୍ତାଚଳେ ଗଲ ଦିନମଣି । ଅଭିସାର କର ହେଲ ଅନ୍ଧାର ଯାମିନୀ ॥ କେହ୍ନକାରେ ଦେଖାଦେଖି ନହେ ହେଲ କାଳ ।

ଚଳଗୋ ପଦ୍ମିନୀ କଲ୍ଲି ଭୃଙ୍ଗ ବୃନ୍ଦାବନ ॥ ଶୁଣିଣ ଲଳିତା ବାଣୀ ତୋଷ ହୋଇଲ ଧନୀ । ଅଭିସାର କୈଲ ବିଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ହେରନ୍ତଂ ଲଳିତା ସଖୀ ଚଳିତଂ ଶ୍ରୀନନ୍ଦ ସନ୍ମୁଖଂ ।
ଦୂରେଣ ମଦନ ମୋହନଂ ପୀଡ଼ିତଂ କୁଞ୍ଜ ଚେତୋହତଃ ॥
ଅବଧ୍ୱ ବଧ୍ୱରଞ୍ଜନଂ ଚଳିତଂ ପଦ୍ମା ସବ୍ୟାସଖୀ ।
ମିଳିତଂ ବନବଲ୍ଲୀକେଳି ମିଳନେ ଶ୍ୟାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ॥

ଗୀତ । ଶୁଣ ଶୁଣ ଭକ୍ତଗଣେ ଦୟା କରିମନ । ଲଳିତା ସଜନୀ ଚଳେ ରାଇ ସନ୍ନିଧାନ ସେ ॥ ଦେଖ ଅବଧ୍ୱ ବିଧାତା କେମନି ହଇଲ । ପଦ୍ମାସବ୍ୟା ଦୁଇ ସଖୀ ପୁଷ୍ପ ତୋଳୁଥିଲ ସେ ॥ ଛଦ୍ରପାନ୍ଥା କହେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ସମ୍ମୁଖରେ । ଶ୍ୟାମ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛେ ଯମୁନାର ଘାଟେ ॥ କୁଞ୍ଜେ ବସି ରାଧା ରାଧା ବୋଲି କରେ ଧ୍ୟାନ । ଦ୍ୱିଗୁଣେ ମଦନ ଶର କରଇ ସନ୍ଧାନ ଗୋ । ନିକୁଞ୍ଜେ ଚଲଭ୍ରଲ ହୋଇଛେ ଅତବେଲ । ଶୁନି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ମନ ଆନନ୍ଦ ହଇଲ ଗୋ । ସଖୀ ସାଥେ ଚଲି ଯାନ୍ତି ଅଛେ ବାଂଶୀଧାରୀ । ଦୂରନ୍ତୁଁ ନୂପୁରନାଦ ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରୀହରି ହେ ॥ ରାଇବୋଲି ଶ୍ୟାମ ତାଙ୍କର ଆଲିଙ୍ଗନ କୈଲ । ଆନନ୍ଦ ହଇୟାଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୁଞ୍ଜେ ନିଲ । ନାନାରଙ୍ଗେ କ୍ରୀଡ଼ାକରେ ହଇୟା ବିଭୋର । ଏଣେ ଶ୍ରୀ ରାଧିକା କୁଞ୍ଜେ କରେ ଅଭିସାର ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଉଦ୍ଦାମ ମନ୍ମଥ-ମହାଜ୍ୱର ବେପମାଣଂ ।
ରୋମାଞ୍ଚ କଞ୍ଚୁକିତମଂ ଗତମାବ ହନ୍ତ୍ରୀ ॥
ନିଃସଙ୍ଗମା ବ୍ରଜତି ଯା ପ୍ରିୟ ସଙ୍ଗମାର୍ଥଂ ।
ସା ନାୟିକା ଖଲୁ ଭବେଦଭିସାରିକେତି ॥

ଗୀତ—ପୂର୍ବରାଗ ଅନ୍ତ୍ୟେ ଦଶା ଅନୁରାଗ ହଏ । ଅନୁରାଗ ହୋଇଲେ ଦଶା ରାଗେର ଉଦୟେ । ରାଗେତେ ଲାଲସା ଦଶା ଜନ୍ମ ହଏ ତବେ । ତାତେ ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ହୁଏଁ ନାୟକ ମିଳିତେ ହେ ॥ ନାୟକ ମିଳିବା କୁଞ୍ଜେ ଅଭିସାର କରେ । ଅଭିସାର ନାୟିକା ଏ କହନ୍ତି ଗୋଭରେ ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—କ୍ଲୃପ୍ତସଂକେତ କାଳ ସ୍ଫୁରଦତ ନୁମନଂ ଶ୍ରୀନିବାସାବସାନଂ ।
ସଖ୍ୟା ସଂକେଶ ପାଣ୍ଡୁଂ କୁସୁମଶୟ୍ୟପୂତଂ ନର୍ମ୍ମନେମ ଦର୍ବିଭୂଷ୍ୟଂ ॥
ତତ୍ପାର୍ଶ୍ୱେସଂସ୍ଥିତଂ ଯଃ ତ୍ରିସ୍ତ ଯୁବଗଣକୂଳଂ କଳ୍ପିତନ୍ତଧତେନ ।
କର୍ପୂର ଗନ୍ଧସାରଂ ଶିରଦିସମଦନଂ ଶ୍ରୁତିସିନ୍ଧୁରବନ୍ଧୁଃ ।

ଗୀତ ।

ସଂକେତ ଲଇତ୍ୟେ ରମଣୀ ବରନାଗରୀ, ପୈଠିଲ ସଙ୍ଗେଁ ଶ୍ରୀନିବାସ ।
ବେଣୀ ପୁଠାଣ କରି କବରୀ ବନାଉଲ, କବରୀ ଧରଲ ଚନ୍ଦ୍ରପାଶ ॥
ଶ୍ୟାମେର ସଂକେତେ ବେଶ ବାନାଉଲ ପ୍ରିୟସଖୀଗନ ସବ ସାଥେ ।
କୋଇ କର୍ପୂର କୋଇ ଚନ୍ଦନ ଲେପଇ, କୋଇ ସିନ୍ଦୂର ଦଲ ମାଥେ
ତୁଙ୍ଗା—ମିଲି ସବ ସଖୀଗଣ । ଗାଇବେ କୈଲ ଭୂଷଣ ॥

ଗୀତ ।

ଉରପରେ ହାର ରତନ ଚୂଡ଼ କଙ୍କଣ, କୋଇ ଭରଲ ଧନୀ ଅଙ୍ଗେ ।
ମଦନ ଶରସନ ଭୁରୁ ଯୁଗ ମଣ୍ଡିତ, ନେହ ଦୃଋତ ରମବଙ୍ଗେ ॥
ରୁନୁଝୁନୁ ନୂପୁର ଚରନ ଯୁଗେ ମଣ୍ଡିତ, ଅରୁଣ ଅଳକା ଦଲତାତେ ।
ତାଲ ମୃଦଙ୍ଗ ପଖାଉଜ ବୀଣାରବା, ଯନ୍ତ୍ରପୂରିତ ସବ ହାତେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଶ୍ରୁତ୍ୱା କ୍ଲୃପ୍ତାଚ ସବେଶୁଭ ଗୁରୁଜନା ରାଧିକା ସାଭସାରଂ ।
କୁର୍ବନ୍ତ୍ୟ ତ୍ୱାପୂଦେବାଧ୍ୱପ ଭବନ ସମୁତ୍ପ୍ରବଙ୍କୁଞ୍ଜସଦ୍ମଂ ॥
ପୁଷ୍ପୈ ନିର୍ମ୍ମାଣ ଶଯ୍ୟାମତିମୃଦୁଲତରେ ସ୍ତର୍ଣ୍ଣନ୍ତୁଃ ପାର୍ଶ୍ୱଦେଶେ ।
ରହୂଂ ଦୀପପ୍ରଦୀପବଳୀମତ ପୁଞ୍ଜତୋ ଦ୍ୱୀପବତ୍ସ ଶୋଭମାନଂ

ଗୀତ ।

ଗୁରୁଜନ ପରଜନ ସକଲ ଦୃମାଅଲ, ଜାନି କରତ ଅଭିସାରେ ।
ସଂକେତକୁଞ୍ଜ ସଦନ ପରେ ମିଲତ, କରତହିଁ ସୁଖ ପରସ୍ପରେ ॥
ପ୍ରିୟସଖୀଗନ ସବ ସମ୍ଭାର ଲିଆଅଲ, ବେଢ଼ି ରହିଲ ଚଉପାଶ ।
ଆନନ୍ଦମନ ସଖୀଗଣ ଦରଶନ କର ତହିଁ ବିଦ୍ୟାପତି ଦାସ ॥
ତୁଙ୍ଗା—ଅଭିସାର ଶୋଭ ଦେଖି । ଆନନ୍ଦ ହସ୍ତିଁ ସବ ସଖୀ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଯାବାସ ବେଶ୍ମନ ସୁକଳ୍ପିତ ତଳ୍ପ ମଧ୍ୟେ ।
ତାମ୍ବୂଳ ଗନ୍ଧ କୁସୁମଂ ସ୍ୱସନଂ ସୁଶଯ୍ୟା ॥
କାନ୍ତସ୍ୱସଙ୍ଗସମୟେ ସମସାଧନାଣା ।
ସା ନାୟିକା ନଗଦତା ଇହ ବାସକ ଶଯ୍ୟା ॥

ଗୀତ—ନିକୁଞ୍ଜ ମନ୍ଦରେ ରତି କ୍ରୀଡ଼ାର କାରଣେ ।
ଶଯ୍ୟାକର ଅଙ୍ଗ ସାଜେ ଅତି ସୁଯତନେ ॥
ସମନେ ଉତ୍ସୁକ ହୟୁଁ ରମନେ ବସିୟୁଁ ।
ଏଇତ ବାସକ ଶଯ୍ୟା କହିଲୁଁ ବର୍ଣ୍ଣିୟୁଁ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଅଙ୍ଗେଷ୍ୱାଭରଣଂ କରୋତି ବହୁଶଃ ପତ୍ରେଽପି ସଞ୍ଚାରିଣୀ ।
ପ୍ରାପ୍ତା ତ୍ୱାଂ ପରଶଙ୍କତେ ବିତନୁତେ ଶଯ୍ୟା ଚିରଂ ଧ୍ୟାୟତି ॥
ଇତ୍ୟାକଳ୍ପବିକଳ୍ପତଳ୍ପରଚନା ସଂକଳ୍ପ ଲୀଳା ସତାଂ ।
ବ୍ୟାସକ୍ତାପିବିନାତ୍ୱୟା ବରତନୁ ନୈଷା ନିଶାଂ ନେଷ୍ୟତି ॥

ଗୀତ—କୁଞ୍ଜମାଝଗତ ନାନା ରଙ୍ଗେ ଯୁକ୍ତ ପାଲଙ୍କ ପାତି କଶୋସ୍ତ ।
ନାନା ଯତ୍ନ ପୁଷ୍ପେ କରନ୍ତି ସୁବାସ ଉପରେ ଶାନ୍ତ ମସାଉ ॥
କର୍ପୂର ତାମ୍ବୂଳ ସୁବାସ ତଇଳ ଚନ୍ଦନ ଗୋଲ ରଖିଲ ।
ମାଣିକ୍ୟର ବର୍ଣ୍ଣ ଜାଲ ଚହ୍ନକତ ଝର ଭର ସଙ୍ଗେ ଡୁଲ ॥
କୁନ୍ଦୁଅ ଟାଙ୍ଗିଲ ହଂସ ଲମ୍ବାଇଲକେରକେର ଚଉପାଶ ଗୋ ।
ସଜଲ ଜାଗିଲ ହୋଇଯା ଚଞ୍ଚଳ ଯତ୍ନେ ମଣ୍ଡିକେଲବାସଗୋ ॥
ଶ୍ୟାମ ଅଙ୍ଗସଙ୍ଗ ବାଞ୍ଛିଯା ଅତଙ୍ଗ ମନ ହୋଇଲ ବିନୋଦନୀ ।
ଶ୍ୟାମ ରୂପ ଧ୍ୟାନ କରି ଅନୁକ୍ଷଣ ବିଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣି ॥

ବୃନ୍ଦା—କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭାବନା କରି ପାଲଙ୍କ ପାତି କଶୋସ୍ତ ॥

ଗୀତ—କରବରଦନ୍ତ ପଲଙ୍କ ବିରାଜିତ ସାଜିତ ସରୁ ଝୀନବାସ ।
ଅବର ଗାଲଗୁଲ୍ଲ ବର୍ତ୍ତୁଳ ଝାଲର ଥୁପ ଚଉପାଶ ॥
ସହଚରୀ ଲୁଣ୍ଡ ସବ କୁସୁମ ଟାଙ୍ଗିଲ କୁଞ୍ଜକୁଟୀରଅତିତୋଷ
ତାଳିଯା ସପାବଳୀ କ୍ରମେଣ ନାଗବଲ୍ଲୀ ଦଉତ ଚନ୍ଦନଲେପ ॥

କୋଇ ସଜନୀଗଣ ବାଟେତ ଚନ୍ଦନ କୋଇ ପଟୀର ନୀର ଗୋଳି ।
ଯତ୍ନେ ପଖାଉଜ ତାଳ ତମ୍ବୁରା ଧରି ସାବଧାନ ସବ ଆଳି ।
କୋଇ ପୀତାମ୍ବର ନୀଳ ପାଟ ଭୂଷିତ ସାଜତ ସକଲ ବିଧାନେ ।
ଛନ୍ଦ ସୁଗନ୍ଧର ଚନ୍ଦ ମନୋହର ସାଜନ୍ତ କୋଇ ବିଧାନେ ॥
ବୃନ୍ଦାବନ ଯେତ ହରଷ ସକଳି ଚଉ ମନ୍ଦ ପବନ ବହେ ପୂରି ।
ଝଂ ଝଂ ଷଟ୍‌ପଦ କୁଂ କୁଂ କୋକିଳ ଗାନ କରନ୍ତ ଶୁକସାରୀ ॥
ଶୁକ କରେ ସୁପଠନ ଜଗଜ୍ଜନମୋହନ ବଂଶୀବଦନ କାହ୍ନୁଚନ୍ଦେ
ସାରୀ ଭୁରନ୍ତ ତହୁଁ ଚାତୁରୀ କରି କହେ ହରି ମନମୋହନୀ ରାଧେ ॥
ଦୁହା—ଶୁକ ହର୍ଷେ ଗାନ କରି । ଜୟ ଜୟ ମୋହନ ବଂଶୀଧାରୀ ॥
ସାରିକା ସୁସ୍ୱରେ ଡାକେ । ଜୟ ଜୟ ରାଧେ ଜୟ ଗାନ୍ଧର୍ବିକେ ॥

ଗୀତ ।

ଯାର ଯେଉଁ ସେବା ନିଯୋଗେ ସକଳି ସବ ମାଧବ ଗମନକୁ ଚାହିଁ ।
ଚାହିଁ ଚାହିଁ ନିଶି ଅଥ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହେଲ କାତର ରସମଇ ରାଇ ॥
ଦୁହା—ନିଶି ହେଲ ଅବେ ଅଧ । କୁହେ ଦ ଚନ୍ଦ୍ରଇ ମାଧବ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ ।—ବିପୁଳ ପୁଳକପାଳୀ ସ୍ଫୀତଶୀତ୍କାରମନ୍ତ-
ର୍ଜନିତଜଡ଼ିମ କାକୁ ବ୍ୟାକୁଳଂ ବ୍ୟାହରନ୍ତୀ ॥
ତବ କିତବବିଧାୟୀମନ୍ଦକନ୍ଦର୍ପଚିନ୍ତାଂ
ରସଜଲଧିନିମଗ୍ନା ଧ୍ୟାନଲଗ୍ନା ମୃଗାକ୍ଷୀ ॥

ଗୀତ ।

ଛନ ଛନ ମନ୍ତ ଶୀତ ଅତିଶୟ ଚଞ୍ଚଳ ଘନ ଘନ ସୁଘସ୍ନେ ଶ୍ୱାସେ ।
ଗମ ଗମ ସ୍ୱେଦ ଜନିତ ସବ ଅଙ୍ଗରୁ ଚାହିଁ ଚକିତ ଚଉପାଶେ ॥
ଥକ ଥକ ଲୋତକ ପୂରିତନୟନପଥ ଦକ ଦକ ପୁଲକକଅଙ୍ଗୀ ।
ଥର ଥର କମ୍ପ ପୂରିତ ଦେଖି ଶଙ୍କିତ ଧର ଧର ବୋଲେ କୁନସଙ୍ଗୀ ॥
ଦେଖି ଦେଖି ସବ ଅତିଶୟଗତ ଉତ୍କଣ୍ଠିତମନ ରାଧେ ।
ଚଣ୍ଡିଦାସ କହେ ପଣ୍ଡିତବର ହରି ଭଣ୍ଡିଲ କୁନ ଅପରାଧେ ॥

ଚୂର୍ଣ୍ଣା—ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ହୋଇ ଧନୀ । ଲଳିତାରେ କହେ ବାଣୀ ।
ଆମାରେ ସଙ୍କେତ କରି । ଭଣ୍ଡିଲେ ମୁରଲୀଧାରୀ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—କାମେନ ଜର୍ଜରିତ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଦେହଯଷ୍ଟି
ର୍ହାସାକୁଳା ମଦନବହ୍ନିଲ ସାଶ୍ରୁନେତ୍ରୀ ॥
ପ୍ରାଣେଶ୍ୱରେ ଦ୍ୱିଗୁଣଖେଦପରା ଶୁଭାଙ୍ଗୀ
ସୋତ୍କଣ୍ଠିତା ମୁନିଗଣୈର୍ଗଦିତାପି ମାଦୈୟଃ ॥

ଚୂର୍ଣ୍ଣା—ନାୟକ ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ବିରହେ ଭ୍ରବତା ।
ଏଇତ ନାୟିକା ସଦା ହୋଇଲ ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ॥

ଗୀତ—ଲଳିତାକେ ସୁହିଁ କହେ ରସମୟୀ ଶୁଣ ଗୋ ପରାଣମିତ ।
ସଂକେତ କରିୟାଁ କେନ ନା ଆଇଲ ଦାଗା ଦେଇ ନନ୍ଦସୁତ ଗୋ ॥
ସେ ଶଠ ଲମ୍ପଟ ହୃଦୟ କପଟ ନା ବୁଝି ଭୁଲିୟା ଗଲୁଁ ।
ଆମିତ ଅବଳା କୁଳବତୀ ବାଳୀ ଅବେ ଅଭାଗିନୀ ହୋଇଲୁଁ ଗୋ ॥
ସଖୀରେ ଅର କି କହିବୁ ତୋରେ ।
ଉଚ୍ଚ ବୋଲି ଗିରି ଶିଖରେ ଚଢ଼ିଲୁଁ ପଡ଼ିଲୁଁ ଅଗାଧ ଜଳେ ॥
ଶୀତଳ ବୋଲିୟାଁ ଚନ୍ଦନରେ ସେବିଲୁଁ ଲାଗିଲ ବିଷମ ତାପ ।
ପୁଷ୍କର ସାୟର ବୋଲିୟା ବୁଡ଼ିଲୁଁ ଜଳିୟାଁ ଉଠିଲ ଧାପ ॥
କୃପା କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଅବେ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳିଲ ନିରାଶ ଫଳ ।
ଶଶିଠାରେ ଆଶା କରିଲ ଯେମନ ଶଶା ସେ ଦଶା ଆମାକେ ହୋଇଲ ଗୋ

ଚୂର୍ଣ୍ଣା—କୃପା କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ବୋଲି । ସଖୀ ଆମି ଗଲୁ ଭୁଲି ଗୋ ॥
ଅବେ ବିପରୀତ ହୋଇଲ । କୃପାବୃକ୍ଷେ ଫଳେ ନିରାଶ ଫଳ ॥

ଗୀତ—କୁଳେ କାଳି ଦେଇ କଳଙ୍କିନୀ ହୋଇ ପଶିଲୁଁ କାନନ ଘୋରେ ।
କୁଳ ଦେଶେ ଯିବ କାମୁଖ ହେରିବ ଉପାୟ ନା ଦିଶେ ମୋରେ ॥
ସଖୀରେ କି ହୋଇଲ ପାପ ପରାଣେ ।
ଯାମିନୀ ଅଧିକ ଅଧିକ ବହି ଯାଉତ ତବେ ନାହିଁ ମିଳତ କାହ୍ନେ ॥

ବିଫଳ କୁସୁମ ଶେଯ ନାଗର ବର ବିନେ କାରେ କରବୁ ସଖିମାନେ ।
କର୍ପୂର ପୂଗ ଲବଙ୍ଗ ସହିତ କର କାରେ ଭୁଞ୍ଜାଅବୁ ପାନେ ॥
କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ କାରେ ଲିପାଅବୁଁ କାରେ ପୈସ୍ୱଅବୁ ହାରେ ।
ଧିକ ଧିକ ମମ ଜୀବନ ଅକାରନ-ମାଧବ ବିନେ ସବ ସ୍ଥରେ ॥
ଭୁଜଙ୍ଗେ ଭରଲୁଁ ପଥ କୁଲିଷମାପତ ଅର ଯତ ବିଘ୍ନ ବିଧିରେ ।
କୁଳବତୀ ଗୌରବ ବାମ ଚରଣେ ଠେଲି କୁଞ୍ଜେ କରତ ଅଭିସାରେ ॥
ଚନ୍ଦନ ତରୁ ଯବେ ସୌରଭ ତେଜବେ ଶଶଧର ବରଷିବେ ଅଗି ।
ଚିନ୍ତାମଣି ଯବେ ନିଜଗୁଣ ତେଜବେ ସଖୀ ମୋରେ କରମ ଅଭାଗି ॥
ତାପ ତପନ ଯବେ ଷଣ୍ଢର ଜାଲିଅବେ କି କରବ ବାରିଦ ମେହା ।
ଏହି ନବ ଯୌବନ ବିଫଳେ ଗୁଅଁଲି କି କରବ ସୁପୁରୁଷସ୍ନେହା ॥
ଡୁହା—ଏ ଯାମିନୀ ଗେଲେ ପାଇ, କି କରବେ ବନ୍ଧୁ ଐଲେ ତହିଁ ।
ଯାଅ ଅଗୋ ପ୍ରାଣଦୂତି, ମୋରେ ଅନ୍ୟାଦବୁ ପ୍ରାଣପତି ॥

ଗୀତ ।

ଯତକ ମନୋରଥ ମଦନହିଁ ପୀଡ଼ିତ କାହ୍ନୁ ସ୍ମରଣ ରସ ଅଶେ ।
କହନ କଲାବତୀ ବାନ୍ଧିଲ ପ୍ରାଣପତି ବାହୁ ଭୁଜଙ୍ଗମ ପାଶେ ॥
କହିତେ କହିତେ ଧନୀ ଅତିହିଁ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ସଖୀଗନ କରେ ସମାଧାନେ ।
ଶ୍ରୀବିଦ୍ୟାପତି କହେ ଅତୁରମତି ନୁହ ଅଖର ମିଲିଅବ କାହ୍ନେ ॥
ଡୂହା—କାତର ନୁହ ଗୋ ରାଧେ,
ଅଖର ଅନ୍ୟାଦବୁ ଶ୍ୟାମଚନ୍ଦେ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ଅଥାଗତଂ ମାଧବ ମନ୍ତ୍ରେଣ ।
ସଖୀମିମୂଂ ବୀକ୍ଷ୍ୟ ବିଷାଦମୂକାଂ ॥
ବିଶଙ୍କମାନାରମିତଂ କଥଞ୍ଚି ।
ଜନାର୍ଦ୍ଦନଂ ଦୃଷ୍ଟବଦେତଦାହ ॥

ଗୀତ—ସୁନ୍ଦର ଏସନ ବଚନ ଶୁନିଯ୍ୟୁ ଲଲିତା କହଇ ବାନୀ ।
ସ୍ଥିର କର ମତି ଶୁନ ଗୋ ଶ୍ରୀମତୀ ଅନ୍ୟାଦବୁଁ ନୀଳମଣି ଗୋ । ୧ ।

ଅତକ ବଲିୟାଁ ସୁବେଶ ହଇୟାଁ ସଖୀରେ ଚଲିୟାଁ ଯାଏ ।
ଶ୍ୟାମ ପାଦଅନ୍ୱେଷେ କରିୟା ସହାସେ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋୟେ ଗୋ । ୨ ।
ଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମ ବଲିୟା ନାଗରୀ ରଙ୍ଗ କୁଞ୍ଜ ମାଝେ ଗେଲ ।
ନିରେଖିୟା ରହେ ଶ୍ୟାମ ଅଛେ ବୋଲି ତାରେ କବେ ନା ଦେଖିଲ ସେ
ତଖନ ମିଳିଲ ବଟନ କୁଞ୍ଜତେ ତହିଁ ନା ଦେଖିଲ ଶ୍ୟାମ ।
ମଦନ କୁଞ୍ଜତେ ନା ଦେଖିୟା ବଲେ ଅବେ କର୍ମ ହୋଇଲ ବାମ ସେ ॥
କେଲିକୁଞ୍ଜେ ଗେଲ ଶ୍ୟାମ ନା ଦେଖିଲ ବିଷାଦିନୀ ହୋୟା ସ୍ୱଦେହେଁ ।
କାଦମ୍ବ କୁଞ୍ଜତେ ଶଠକେ ନା ପାୟାଁ ହାଁଟେ ବକୁଲକୁଞ୍ଜେଯାଏ ସେ ॥
ଫିରିୟା ଫିରିୟା ଦ୍ୱାଦଶ କୁଞ୍ଜେତେ ଗୋକୁଲେ ମିଲେ ସହଚରୀ ତାଏ ।
ଗୋକୁଲ ନଗରେ ଧୂନ୍ରିତ ଧୂନ୍ରିତ ଫେରତ ସହଚରୀ ତାଏ ॥
ଅନେକ ଭୁବନ ହେରି ନା ଦେଖେ ବଂଶୀଧାରୀ ନନ୍ଦଭୁବନୁ ଫେରଥାଏ ।
ତ୍ରିପଦୀ—କତଦୂର ପଥ ଯାଏ, ଭୂମେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣେର ପାଏ ॥
ଅନ୍ଧାରେ ମାଣିକ୍ୟ ଯେମନ, ଭୂମେ ପଡ଼େ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଚିହ୍ନ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବନ୍ଦେଽମ୍ବୁଜାଙ୍କୁଶ ଯବଧ୍ୱଜ ଚକ୍ରରେଖାଂ ।
ସ୍ୱସ୍ତ୍ୟଷ୍ଟକୋଣପବିଲକ୍ଷିତ ଦକ୍ଷିଣାଙ୍ଘ୍ରିଂ ॥
ଶଙ୍ଖଂ ତ୍ରିକୋଣେ ଧନୁରମ୍ବରସ୍ୱକ୍ଷବିନ୍ଦୂଂ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାର୍ଦ୍ଧଗୋଷ୍ପଦ ଘଟାଙ୍କିତ ବାମପାଦଂ ॥

ତ୍ରିପଦୀ—ତା ଦେଖିୟା ସହଚରୀ, କୃଷ୍ଣ ପଦରେ ମସ୍ତକମାରି ॥
ପାଦ ଚିହ୍ନି ଚଲେ ସହଚରୀ, ଯାଇଁ ମିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଲୀ ପୁରୀ ॥

ଗୀତ ।

ଦେଖିଲ କୁସୁମ ଶେଯେ, ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନଟସଙ୍ଗେ,
ନିଃଶଙ୍କ ହଇୟାଁ ଅଛେ ତଥି ସେ । ମୋହନ ।
ମନେତେ ବସ୍ତୁରେ ସଖୀ ମସ୍ତକୁ ଅନ କେତକୀ
ନଖ ଲିଖନରେ ଦିଲ ଲିଖି ସେ । ଲଲିତେ ।
ପଦ୍ମିନୀକେ କରି ଦୁଃଖୀ, ଭୃଙ୍ଗ ଉନ୍ମତ୍ତେ ଉପେକ୍ଷି
କୁମୁଦିନୀ ପାଶେ ଚଲ୍ୟାଗେଲ ଗୋ । ଲଲିତେ ।

ଗବାକ୍ଷ ମାର୍ଗରେ ଲଖା, ଫିଙ୍ଗିଗ୍ଧୀ ନା ଦଶିଲ ଦଶା,
ଅଶେଷ ଅଶ୍ରୁ ଖସି ପଡ଼େ ତଳେ ଗୋ । ଲଳତେ ।
ଶ୍ରୀମତୀ ପାରୁଶେ ଯାଇଁ, ଦୁଃଖେ କରଯୋଡ଼ କହି,
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୁଞ୍ଜେ ଅଛେ ଶ୍ୟାମ ଗୋ । ଶ୍ରୀରାଧେ ।
ବଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣି, ସଖୀମୁଖୁଁ ବାଣୀ ଶୁଣି,
ବନୋଦିନୀ ହେଲ କମ୍ପମାନ ଗୋ । ଶ୍ରୀରାଧେ ।

ଦୂହା—ଓଗୋ ବଧାତା ତୋରେ ବାମହେଲ । ଯାରେ ପ୍ରୀତି କୈଲୁ ସେହି ତେଜି ଗଲ ॥ ଯାର ଲାଗି ଲୋକେ ଅପବାଦ । ରାଧେ ସହିଲୁ କେତେ ଦୁର୍ବାଦ ॥

ଶ୍ଳୋକ—ନାଯାତଃ ସଖି ନର୍ଦ୍ଦୟୋ ଯଦ ଶଠସ୍ତ୍ୱଂ ଦୂତକିଂଦୂଯ୍ୟସେ
ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦଂ ବହୁବଲ୍ଲଭଃ ସ ରମତେ କିଂ ତତ୍ର ତେ ଦୂଷଣଂ ।
ପଶ୍ୟାଦ୍ୟ ପ୍ରିୟସଙ୍ଗମାୟ ଦୟିତସ୍ୟାକୃଷ୍ୟମାଣଂ ଗୁଣୈ-
ରୁତ୍କଣ୍ଠାର୍ତ୍ତିଭରାଦିବସ୍ଫୁଟ ଦିଦଂ ଚେତଃ ସ୍ୱୟଂ ଯାସ୍ୟତି ॥

ଗୀତ—ସଖୀମୁଖ ହେର ନବୀନ କିଶୋରୀ କହେ ଗଦଗଦ ବାଣୀ ।
ସେ ଶଠ ଲମ୍ପଟ ହୃଦୟ କପଟ କେମନ ଜାନବୁ ଅମି ଗୋ ।
ସଖି ଗୋ । ଅବାର କର୍ମ ବଫଳ ।
ସୁଖର ଆସ୍ୱରେ କମଳ ଫୁଟିଲ ଭ୍ରମର ନାହିଁ ଅଇଲ ରେ ।
ଶୂନ୍ୟ ଦଶି କୁଞ୍ଜ ଫାଟେ ମୋର ଅଙ୍ଗ ଦେହତେ ନା ରହେ ଜ୍ଞାନ ।
ଶ୍ୟାମେରନାମେତେ ଧେଣ୍ଟ୍ରୁ ବାଳାର୍ଧ୍ୱା ତେଜବୁପାପପରାନ ଗୋ ॥
ଅତକ ବଲସ୍ୱ ସଯ୍ୟା ତ୍ୟଜିସ୍ୱା ସତ୍ୱରେ ଅଇଲ ରାଇ ।
ଅଙ୍ଗ ଅଭରନ ଦୂରେ ଫେଲଅଲ ଅନ୍ତରେ ମାନିନୀ ହୋଇ ଗୋ ॥
କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ ସବ ତେଯାଗିଲ ଛିଣ୍ଡାସ୍ୱା କୁସୁମହାର ।
ବଦ୍ୟାପତି କହେ ବପ୍ରଲବ୍ଧା ଭଙ୍ଗୀ ଯଣ କୈଲ ଅଙ୍ଗୀକାର ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଅହରହ ରନୁରାଗା ଦୂତକାଂ ପ୍ରେଷ୍ୟପୂର୍ବଂ ।
ରହସତମନଧାୟୂନ୍ କ୍ୱାପିସଙ୍କେତକେବା ॥

ନ ମିଳତି ଖଲୁ ଯସ୍ୟା ବଲ୍ଲଭୋ ଦୈବଯୋଗା-
ଦ୍ବିହତବିକଳଚିତ୍ତା ସା ନାୟିକା ବିପ୍ରଲବ୍ଧା ॥

ଗୀତ—ବିଧାତା ବିପାକେ ଯହିଁ ହଏ ଦୁର୍ଘଟନ ।
ନାୟକ ନା ମିଳେ ତାରେ ସଙ୍କେତ ସଦନ ॥
ବିଳାପ କରଯ୍ୟା ନିଶି ଜାଗରେ ବିଷ ଏ ।
ଏ ନାୟିକା ବିପ୍ରଲବ୍ଧା ଜାଣିବ ନିଶ୍ଚୟେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ମନୋଦ୍ଭବାନନ୍ଦନଚନ୍ଦନାନିଳପ୍ରସୀଦ ରେ ଦକ୍ଷିଣ ମୁଞ୍ଚ ବାମତାଂ ।
କ୍ଷଣଂ ଜଗତ୍ପ୍ରାଣ ବିଧାୟ ମାଧବଂ ପୁରେ‌ାମମ ପ୍ରାଣହରୋ ଭବିଷ୍ୟସି ॥

ଗୀତ—ମଳୟ ପବନ ତୁହିଁ ବଲେନ କଣୋସ ।
ପ୍ରସନ୍ନ ଜନାକେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଦୟାକର ॥
ଦକ୍ଷିଣକେ ମୁଞ୍ଚୟାମି ମାଗୁଁ କରଯୋଡ଼ ।
ବାମାତେ କରୁଣା ସଖ ନା ହୟିଁ ଭଜାର ॥
ମାଧବକେ ରତିଶାନ୍ତ ଶୀଘ୍ର ଯାଇ କର ।
ଜଗତପବନ ତୁମି ବଲୁଅ ସମୀର ॥
ନାଶ ପ୍ରାଣ ହର ତୁମି ପୂରେର ପୁରେ ପଶି ।
ଚଳେ ବିଦ୍ୟାପତି ସଧେ ଶୋକଜଳେ ଭାସି ॥

ଚୂଡ଼ା—ଅତଙ୍କ କହୟ୍ୟା ଧନୀ, ସାକ୍ଷୀ କୈଲ ଲଳିତାକେ ପୁନି ॥

ଗୀତ—ପରମ ପ୍ରେୟସୀ ଲଳିତାଦି ସଖୀଗନ । ତାରେ ସାକ୍ଷୀଦୟ୍ୟା ଧନୀ କହିଲ ବଚନ ଗୋ ॥ ଜାନିଲୁଁ ସଜନୀ ଶ୍ୟାମ ପୀରତି ବେଭାର । ଅତ ଦାଗା ଦୟ୍ୟା ସେହୋ ନନ୍ଦେର କୁମର ଗୋ ॥ ଅନ୍ତରେ କପଟ ମୁଖେ ହାସ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଶଠ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଏମନି ଲକ୍ଷଣ ଗୋ । ସ୍ୟାମିତ ଅବଲା ଆମାର ହୃଦୟ ସରଲ । ତାର ବାଣୀ ଶୁନି ତନୁ ହଇଲ ତରଲ ଗୋ ॥ ସତ୍ୟବାଣୀ ବୋଲି ତାହାର ଆମି ଥିଲୁଁ ଜାନି । ନିଷ୍ଠେ ଝର କୃତ ସେ କପଟୀ ଶିରୋମନି ॥ ଧିକ ଧିକ ତାର ସନେ ପ୍ରୀତି ନ

କରବ । ଗରଳ ଖାଇସ୍ଥା ପିଛେ ପବନ ହାଗ୍ରବ ॥ ଅତନୁ ଶରେ ମୋ ତନୁ ଯାଇ ପିଛେ ଜଳ । ଅରବେଳା ମୁଖେ ନା ବଲବୁଁ କୃଷ୍ଣ ବୋଲ ॥ ଅତବଲ ବନୋଦନୀ ସେଖାନ ଉଠିସ୍ଥା । ନାନାବନେ ବୁଲେ ଅତି ବାତୁଲ ହଇସ୍ଥାଁ ॥ କମଳ ନଯ୍ନନୁ ନୀର ବହେ ଝର ଝର । ଉରପର ନାଞ୍ଚଲ ଭେଦସ୍ଥା ଜର ଗୋ ॥ କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ ମନ୍ଦ ମଳୟ ପବନ । ଅଗ୍ନି ସମତୁଲ ଲାଗେ ବୃନ୍ଦେର କରନ ଗୋ ॥ ଅତଦଶି ସବସଖ ହଇଲ କାତର । ତର ଧନୀ ଶୁମୁରେ କେ ନାଦଏ ଉତ୍ତର ॥ ସ୍ୱାନ ବଦ୍ୟାପତ ବଲେ ହାସ୍ୟ ମଧେ ମର । ଅତଦୁଃଖଭାଗୀ ଅମାର ହଇଲ କଶୋଗ୍ରୀ ॥

ତୁହା—ଶ୍ୟାମେ ହସ୍ଥାଁ ଅତ ମାନୀ । ବରସେ ବୈଠଲ ଧନୀ ଗୋ ।

ଗୀତ ।

ଶ୍ୟାମକେ ନା ଦଖି ବନୋଦନୀ ନାଗରୀ ବଦନ ମଲୀନ କର ଗୃହେଁ ।
ଏହନ ସମୟେ ଯାମିନୀ ପ୍ରାତଃ ହେଲ ସକଲ ପକ୍ଷୀ ଗୁନ ଗାଏ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ତତଃ ପ୍ରାଗ୍ର ଶୁକାନାଞ୍ଚ ଶ୍ରୁତ୍ୱାନାଗାହବଂ ମିଥଃ ।
ନର୍ଗଚ୍ଛନ୍ତୁ ତତଃସ୍ଥାନାଦ୍ ଗନ୍ତୁକାମା ଗୃହଂ ପ୍ରତ ॥

ଗୀତ—ନଶିଶେଷ ହେଲ ଶୁକ ଡାକଦଲ ସବେ ଜାଗ୍ରତେ ବସିସ୍ଥାଁ
ଏହେନ ସମୟେ ବଦଗଧ ସ୍ୱଏ ଛନ ଛନ ମନ ହସ୍ଥାଁ ହେ ॥
ସୀମସ୍ଥାନେ ଦଖି ସୁବାସ କେତକୀ ଲଳତା ଅକ୍ଷର ବାର ହେ ।
ଅକୁଲତ ପ୍ରାଣ ହସ୍ୟାଛେ ମୋହନ ବୋଲେ କୁଥା ପ୍ରାନେଶ୍ୱରୀ ହେ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଲୀ ଗେଲ ଅପନା ବାସକେ ସଖୀଗନ ସାଥେ ଲସ୍ଥାଁ ।
ବଲେ ବଦ୍ୟାପତ ଅସ୍ଥିର ଶ୍ରୀପତ ଶ୍ରୀମତୀ ପାଶେ ଚଲସ୍ଥା ହେ ॥

ତୁହା—ଚଲସ୍ଥାଁ ଚଲସ୍ଥାଁ ଚଲେ ବଂଶୀଧାରୀ ।
ଗ୍ରଇର ଉକନଠେ ଗମନ୍ କରଛେ ମୋହନ ବୋଲେ କୁଥା ପ୍ରାନେଶ୍ୱରୀ ॥

ଗୀତ—କଷ୍ଟେ କଷ୍ଟେ ଧୂର ଶଲ କୋପେ ବନୋଦନୀ । କୋପେ କଣ୍ଠମାନ ହସ୍ଥା ପୁହାଇ ଯାମିନୀ ଗୋ ॥ ଏହକାଲେ ପୀତବାସ ଗଲେ ପେଶ୍ୱ ବାଘ । ରାଜା ଭୀତେ ପ୍ରଜା ଯେନ ନଇଛେ ବରସ ହେ ॥ ତେମନୀ ପ୍ରକାରେ ଶ୍ୟାମ ଉପସ୍ଥିତ ହସ୍ଥାଁ । ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ ନମ୍ରକର ପାଶେ

ଦାଣ୍ଡାଇଥାଇ ॥ କିଷ୍ଟିକେ ଦେଖାଇଁ ସଧେ ଚର୍ମଦେଶ କୈଲ । ଜାଣିଥାଇ ଲଲିତା ଦରପନ ରଖିଥିଲ ଗୋ ॥ ପ୍ରଭାତସମେ ରତି ଚିହ୍ନ ଦେଖିଥାଇ ଶ୍ରୀମତି । ଖଣ୍ଡିତା ନାୟିକା ହୋଇଲ ଭଣେ ବିଦ୍ୟାପତି ॥

ଧୂଆ—ପ୍ରଭାତସମେ ରତି ଚିହ୍ନ । ଦେଖି କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତନ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ନିଦ୍ରାକଷାୟ ମୁକୁଳୀକୃତ ତାମ୍ରନେତ୍ରଃ
କାନ୍ତାନଖବ୍ରଣ ବିଶେଷ ବିରାଜିତାଙ୍ଗଃ ।
ଯସ୍ୟାଃ ପ୍ରଭାତସମୟେ ଗୃହମେତି କାନ୍ତଃ
ସା ନାୟିକା ନିଗଦିତା ଖଲୁ ଖଣ୍ଡିତେତି ॥

ଗୀତ—ଅଦ୍ୟକାନ୍ତା ସଙ୍ଗେ ହୋଇ ନାୟକ ସଙ୍ଗମ । ଅବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଥାଇ ଅଛେ ସମ୍ଭୋଗେର ଚିହ୍ନ । ସିନ୍ଦୂର କୁଙ୍କୁମ କାଳି କଙ୍କନେର ଦାଗେ । ବ୍ୟକ୍ତ ନଖକ୍ଷତ ଦଶେ ତାମ୍ବୂଲ ସବାଗେ ସେ ॥ ଏରୂପେ ବିରୂପ ହୋଇଁ ପ୍ରଭାତେ ମିଳଇ ॥ ତାହା ଦେଖି କ୍ରୋଧକରେ ଖଣ୍ଡିତା ନାୟିକା ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଯାମିନୀ ସଙ୍କେତ କଥୟାମି ପ୍ରାଣନାଥ
ଅସ୍ତର୍ଯ୍ୟତେ ତବ କଥଂ କୁଳନାଶଭାବଃ ।
ଘୂର୍ଣ୍ଣିତନୟନ ଚିହ୍ନିତସା ପ୍ରିୟାଙ୍ଗେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ରସିକିନୀ ରସିକା ମୁଖରେ ॥

ଗୀତ—ମୋରେ ଛୁଅଁନା ମୋରେ ଛୁଅଁନା । ତୁମି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କାନ୍ତ ଛୁଅଁନା । ଦୋଷା । କାହାର ପୁରତେ ଅଜ ନିଶିଛିଲ ତାର ସଦନେ ତୁମି ଯାଅନା । ଭଲ ସେ ଚତୁର ନାରୀ ମୋହକର ପୂରିଲ ମନେର କାମନା ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଲାକ୍ଷାଲକ୍ଷ୍ମଂ ଲଲାଟପଟ୍ଟେ କେୟୂର ମୁଦ୍ରାଗଲେ ।
ବ୍ୟକ୍ତଂ କଜ୍ଜ୍ୱଳ କାଳିମା ନୟନୟୋଷ୍ଠ ତାମ୍ବୂଳ ସଂଯୋଜନଃ ॥
କୃଷ୍ଣ୍ୟା ଗୋପିବଧାୟ୍ୟ ମଣ୍ଡନ ମିଦଂ ପ୍ରାୟେଶ୍ୱରଂ ପ୍ରେୟସେ ।
ମ୍ଳାନା ତାମରସଦ୍ୟୁତିରେ ମୃଗଦୃଶାଂ ଶିଷ୍ୟା ସମାପ୍ତିଂ ଗତାଃ ॥

ଗୀତ—ତୁମାର ଲଲାଟେ ଦେଖି ସିନ୍ଦୂରେର ଦାଗେ । ଯାମିନୀ ବଞ୍ଚିଲ ବନ୍ଧୁ କାର ନାରୀ ସଙ୍ଗେ ହେ ॥ ମୁକୁଳିତ କେଶ ନେତ୍ର ଅଘୂର୍ଣ୍ଣିତ

ନିଯ୍ୟା । କାନ୍ତ ନଖ ବ୍ରଣେ ଅଙ୍ଗ ଚହ୍ନିତ କରୟ୍ୟା ହେ ॥ ଗଣ୍ଡଦେଶେ ଦଖ ଶ୍ୟାମ ଲଗିଛେ କାଜଲ । ତାମ୍ବୂଲ ବୋଲ କୁଙ୍କୁମ ଲାଗିଅଛେ ଝର ହେ ॥ କୃତ୍ତସଖା ଅଙ୍ଗେ ଭନ୍ନ ଭନ୍ନ ନିୟ୍ୟାଁ ଦଶେ । ଢ ଶୋଭା ପାଇଛେ ବନ୍ଧୁ ଦଖ ଅଦରଣେ ହେ ॥ ବାସ ପାଲଟାଇ ଅଣ ଭ୍ରଙ୍ଗି ନା ପାରଲ । କାନ୍ତାସ୍ନେହେ ନୀଲବାସ ପରଧାନ କୈଲ ହେ ॥ ଲକ୍ଷାଂ ରସ ଦଶେ ବାଲ ଅରୁଣେର ଜ୍ୟୋତ । କଷା କରଅଛେ ଲୁଚ ଯାଇ ତବ ପ୍ରୀତ ॥ ଏ ସବ ଚହ୍ନ ଭୂଷନ କରୟ୍ୟା ଅଇଲ । ଯମୁନାତେ ଧୌତ କର ନା ଛିଲ ବ ଜଲ ହେ ॥ ଯାୟ୍ୟ ଲମ୍ପଟନାଗର ନା ରହ ଏଖାନେ । ଚଲ ଚନ୍ଦ୍ରାବଲୀ କାଛେ ବଦ୍ୟାପତି ଭନେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ହାହାପ୍ରିୟେ ମମ ମନଃ ସୁଖଦାୟିନୀତ୍ୱଂ ।
ପୂଜ୍ୟାଭବେଦ୍ ଭଗବତ ଗମନେ ବଲମ୍ବଃ ॥
ଲକ୍ଷାଂପ୍ରସାଦ ଇତ କୁଙ୍କୁମ କାଜରେଣୁଂ ।
ଅନ୍ୟନ୍ନ ନାସ୍ତି ଶରଣାନ୍ତକଷମଦୋଷୌ ॥

ଗୀତ—ଶୁଣ ଶୁଣ ସୁନ୍ଦରୀ କର ଅବଧାନ । ନାଇକ ଅପରାଧ କେନ କର ମାନ ॥ ପୂଜଲୁଁ ଭଗବତୀ ଯାମିନୀ ଜାଗି । ଗମନ ବଲମ୍ବ ହଲ ତଥି ଲାଗି ॥ ମନ୍ତ୍ର ଉଚାରନେ ଅଧରେ ନାହିଁ ଭାଗେ । ପୂଜନ ଦାଗିଲ କାଜର ଦାଗେ ॥ ରଜନୀ ଜାଗରେ ଲୋଚନ ଭୋର । ଇଥେଲାଗି ବୋଲଧନୀ ମୁଞ୍ଚସି ଚୋର ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—କୃତଂ ମିଥ୍ୟାଜଲ୍ପୈ ର୍ବିରହମପିତଂ କାମିକଚୟଂ ।
ପ୍ରିୟ୍ୟାଂ ତମୈବାଟୈରଭରପଦୈ ର୍ନୈନଖପଦୈଃ ॥
ଲଲାଟେ ସେସ୍ତ୍ରାପ୍ତଂ ତବହୃଦପଦଂ ଯଟବକ୍ଷଲଂ ।
ମାନ୍ୟକାନ୍ତେ କୃତ୍ୱା ଧ୍ରୁବମକୁଟୀଲାଗୃବପରସ୍ୟା ॥

ଉକ୍ତି ।

ରାଇ କହେ କପଟ ପୁରୁଷ । ତୁମି ମିଥ୍ୟା କହ କେନ ଅମାର ପାଶ ॥

ଗୀତ । ଅତକାଲେ ପ୍ରାନନାଥ ଜନାଗେଲ ରୀତ ହେ । ଜନାଗେଲ ରୀତ ତୁମାର କପଟ ପୀରତ ହେ ॥ ତୁମି କ ବଝି ପାରବ, ଅବଲା

ପୀରତ ଭାବ, ଛୁଅଁନା ଛୁଅଁନା ହେ ନାଥ ହେବ ଅମ୍ଭାଧାଣୀ ହେ । ଯାର ସଙ୍ଗେ ନିଶି ଥିଲ, ଅବେ ତାର ପାଶେ ଚଲ ଅମାକେ ନା ଦଅ ନାଥ କୁଲରେ ଅଙ୍କାଡ଼ି ହେ । ତୁମାର ମୁଖ ନା ଗୃହାଁବ, ବିଷ ଖାଇବେ ପ୍ରାନଦବ ଅଜ ନିଶି ଥିଲ ତୁମି କେଉଁ ନାରୀ କତ ହେ । ଓଥା ତୁମାର କାଯ ନହ୍ୟେ, ଚଲ ହେ ନାଗର ଯାଏ, ବଲେ ବଦ୍ୟାପତ ଗ୍ରଧେ ବସେ ମଥା ପୋଡ଼ ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ସଜାସ୍ତଜେ କାମକଲାକଲାପେ,
ସଙ୍ଗୀତ ବଦ୍ୟାରସିକାମ୍ବୁଜାକ୍ଷି ।
ହେମପ୍ରଭେ ଗୃରୁନିତମ୍ବ ବମ୍ବେ,
ବମ୍ବୋଷ୍ଟି ରମ୍ଭୋରୁ ମୟି ପ୍ରସୀଦ ॥

ଗୀତ । କାମ କଳାନିଧି ତୁମି ସଙ୍ଗୀତ ରସିକା । ହେ ଗୃରୁ ନିତମ୍ବ ବମ୍ବେ ବମ୍ବୋଷ୍ଠି ରାଧିକା ॥ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯା ଦଅ ଅଧରୁ ଅମୃତ । ନିଦାନମାନ ମୁଞ୍ଚ ଗୋ ଏ ଭି ବପରୀତ ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ବାଲେବଲାନ୍ନମ୍ନି ସୁଦସ୍ୟାଦ୍ରି ଚତ୍ତେ, ପ୍ରାଣେଶ୍ୱରୀ ଶ୍ରୀମତୀ ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ।
ଦାସୋଽସ୍ମି ତେ ସୁନ୍ଦର ସଜପୁଣୀ, ପ୍ରାଣେଶରକ୍ଷାଂ କୁରୁ ମେ ମୃଗାକ୍ଷି ॥

ଗୀତ । ଅବଲା ଦୟାର୍ଦ୍ର ଚତ୍ତେ ମୋରେ ହୁଅ ଧନୀ । ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଦାସ ପ୍ରେମ ସୌଭାଗିନୀ ଗୋ । ମୃଗନୟନୀ ଅମାର ପ୍ରାନ ରକ୍ଷାକାରୀ । ସୁଦାମ ବଚରି ଜନ ହୁଅ ପ୍ରେମବାଇ ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ହେ ପାଣ୍ଡେ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁଳ ଗୃତମୂଢ଼, ଫସ୍ତୋଷିତେ କାମକଳା କୁଶାଙ୍ଗି ।
ଅର୍ଥଂ ଯଦ ପ୍ରାର୍ଥୟସି ଭଜେଶଂ, ମୋକ୍ଷଞ୍ଚଲକ୍ଷ୍ମୀପଦମମ୍ବୁଜାକ୍ଷଂ ॥

ଗୀତ । ମୁଞ୍ଚ ମୁଞ୍ଚ କର ଅମାର ଶଠ ଦୁଷ୍ଟ ତୁମି । ଭଜ ଅନ୍ୟନାରୀ ସଙ୍ଗେ ତୋରେ ଜାଣ ଅମି ॥ ଅନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ରତରସେ ନିଶୀ ପୁଅଇଯାଁ ସ୍ତୁତିବାକ୍ୟ କହି ମନ ହରଷ କରୟାଁ ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ଧନ୍ୟସ୍ତ୍ୱଂ ଯୋଗାବସ୍ଥ ବର୍ଣ୍ଣିବର୍ଣ୍ଣି ସ୍ତ୍ରୀରତ୍ନଭୂଷିତେ ମମ ରତ୍ନଭୂଷା ।
ସେବାର୍ପିତେ ଭୂପତି ଯଃ ପ୍ରସନ୍ନେ ମୋକ୍ଷଂ ପଦେ ମୋକ୍ଷତବାଞ୍ଛ ଦେବ ॥

ଗୀତ । ତୁମି ଆମାର ଧନରତ୍ନ ତୁମି ଆମାର ପ୍ରାନ । ତୁମାରେ ନାହଁଗି ଅକୁଳିତ ହୋଇଛେ ମନ ॥ ସୁବର୍ଣ୍ଣବରଣୀ ସଥେ ମମ ରତ୍ନ-ଭୂଷା । ସେବା କ ଅଶ୍ବର୍ଯ୍ୟ ଲଭ କରତେ ମନୀଷା ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ପ୍ରିୟେ ସଦାପୂର୍ଣ୍ଣିତରଂ ମନୋହରଂ ତେ ନିଷ୍କଳଙ୍କ ମୁଖ ଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳଂ ।
ବିଲୋକ୍ୟ ସର୍ବା ତ୍ରୁତସ୍ତୁନଶାପତିଃ ଗତପ୍ରାପ୍ତତେ ଜଳାର୍ଦ୍ଧେ ଜଳାନ୍ତରଂ ॥

ଗୀତ । ପ୍ରିୟେ ସଦା ପୂର୍ଣ୍ଣିତର ପୂର୍ଣ୍ଣିତମେ ଧନୀ । କମଳମାଲିନୀ ସଥେ ରସାଲସୁଗାମୀ ॥ ସେବା କର ଅମି ତୁମାର ଚରଣଯୁଗଲେ । ମକରକେତନ କାଣ୍ଡ ଦଣ୍ଡନ ଅକୁଲେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—କଂ କେତକୀ ପରିମଳ ସ୍ଥିତଗନ୍ଧ ଲୁବ୍ଧଂ
ଗୁଞ୍ଜନ୍ କଥଂ ଭ୍ରମର ବାଞ୍ଛସି ରନ୍ତୁମେତତ୍ତୁ ।
ଯଦ୍ଗନ୍ଧକୈଃ ପରିବୃତା ମତୁଳା ଗମନ୍ତଂ
ଫରକ୍ଷିତା ବ୍ରଜନିକୁଞ୍ଜ ଲତାସୁଯୁଗ୍ମଂ ॥

ଗୀତ । ଧନୀ ବୋଲେ ଶୁନ ତୁମି ଗନ୍ଧଲୁବ୍ଧ ଶଠ । କେତକୀ କୁସୁମ ଅମି ହର୍ଯ୍ୟା ଯାବୁ ନଷ୍ଟ ହେ ॥ ରଜ ପତନରେ ଅନ୍ଧୀଭୂତ ହଇବ ନେଣ । ନିକୁଞ୍ଜକାନନେ ଚଲେ ଅମି ବଲି ସତ୍ୟ ହେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ବିଚକ୍ଷଣଂ ପଦ୍ମିନୀ ପଦ୍ମଗନ୍ଧଂ ପ୍ରମତ୍ତମାତଙ୍ଗ ଗତେଽନୁରକ୍ତେ ।
ନୃପାସ୍ପଜେ ଜୀବୟେୟାଃ ମନୋଜ୍ଞଂ ମନୋଜବାଣବ୍ରଣଖିନ୍ନଗାତ୍ରୈଃ ॥

ଗୀତ । ବିଚକ୍ଷଣ ପଦ୍ମଗନ୍ଧୀ ମତ୍ତମାତଙ୍ଗୀ ସୁଗାମୀ, ଅନୁରକ୍ତ ହଇଛେ ତୁମାରେ । ମନୋହର ତୁମାର ବାଣୀ, ଦୟାଚକ୍ରେ ଠାକୁ-ରାଣୀ, ଦାନକର ମାନସେ ଅମାରେ ॥ ମନସିଜ ବାଣେ ଖିନ୍ନଦେହଗଥେ

ଆମାର ପ୍ରାଣ,ଅନୁରତ ହଇ ଦାସ ଅଛି ଗୋ । କ୍ଷଣମାତ୍ର ଆମେ ହସ୍ତୁ ତୁମାରେ ଶପଥ ହସ୍ତୁ, ପ୍ରାଣସଖ ହସ୍ତୁ ସୁଖଗାମି ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।

ମୃଦ୍ବାହ୍ୟପାତ୍ରେ ସଲ୍ଲଳଂ ଯଥାସ୍ୟ ତୃଷାହରଂସ୍ବାଦୁ ସୁଶୀତଳଞ୍ଚ ।
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରତ୍ନୋରଜନନିର୍ମିତେ ତୁ ଗାଙ୍ଗଂସୁପାତ୍ରେ ମୃତ୍ତିଆ ନ ଶୋଭେତୁ ॥

ଗୀତ । ଯମାବୋଲେ ଶୁଣ ହରି, ତୁମେ ପାସ୍ତୁ ସ୍ୱାଦୁବାରି, ତୃଷାହରନ୍ କର ସୁଶୀତଲ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଦୀପ ଯାରେ, ମୃତ୍ତିକା କି କରେ ତାରେ, ଗଙ୍ଗାଜଲେ ଛଡା ଷାର ଜଲ ॥ ଚଲ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୁଞ୍ଜେ, ଯହିଁ ଅଛେ ରସପୁଞ୍ଜେ, ତାର ସଙ୍ଗେ ରତ୍ନ ରଙ୍ଗ ଖେଲ । ଘୃତଗନ୍ଧ ଭୋଜନଚେ, ତାଏ ମିଷ୍ଟ ଦ୍ରବ୍ୟହତେ କୁନହବେ ତାର ତଣ୍ଡଗୋଲ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ସଧେମରତ୍ନଚସ୍ତୁ ନର୍ମିତ ଭୃଙ୍ଗାରେ
ଗାଙ୍ଗଂସୁଶୀତଳ ଜଳଂ ପରମଂ ସୁରମ୍ୟଂ ॥
କର୍ପୂର ବାସିତତରଂ ସୁଖଦଂ ଯଥାସ୍ଥା
ଅତ୍ରୋ ଉପାସ୍ତୁ ନଭବେଦ୍ଧିତଥା ବଧାନଂ ॥

ଗୀତ—ଦଗ୍ଧ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକାନ୍ତ ସଧେ, ଦୋଷ ବନା ଅପସଧେ, ରଜତ ନର୍ମିତ ଭୃଙ୍ଗୁଦେହା । ସୁଶୀତଳ ଗଙ୍ଗାଜଲ, କର୍ପୂର ତହିଁ ମିଲଲ, ହରନ କର ଏ ତୃଷାସ୍ପୃହା । କର୍ପୂର ବାସିତତର, ହସ୍ତୁ ଅତ ମନୋହର, କୁନ ହବେ କୂପଜଳ ତାଏ । ଅପରାଧ ଛାଡ଼ ଧନୀ, ତୁମି ରସ ପ୍ରେମଖାନୀ, ବହର ଏ ନକୁଞ୍ଜ କୁଟୀରେ ଗୋ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ବଳୀହସ୍ତ୍ୟାବଦ୍ଧ ସୁପୃଷ୍ଠ ମଧ୍ୟେ ବିଶ୍ୱାପହାସ୍ତୃସିଦ୍ଧି ମନ୍ତ୍ରରୂପେଃ
ମନୋଜବାଣବ୍ରଣଖିନ୍ନଦେହାମନୁଗ୍ରହମୌକୁରୁସପ୍ରଗାହ ॥

ଗୀତ । ବଳହସ୍ତ୍ୟ ସୁମଧ୍ୟମେ ଭ୍ରମି ସଧେ ଧନ୍ୟତମେ, ଦଂଶିଲ କାମ ଭୁଜଙ୍ଗ ମୋରେ ଗୋ । ତୁମ ଦସ୍ତୁ ହୃଦ ହସ୍ତୁ ବଷ ବୈଦ୍ୟ-ମନ୍ତ୍ର ହସ୍ତୁ, ନବାରନ କର ତାହେ ବାରେ ଗୋ ॥ ତୁମାରପ୍ରେମ-

ବଚନ, ସଦଗଦ ମନ୍ମଗନ, ମୋରେ ଅନୁଗ୍ରହକର ସନ୍ଧ ଗୋ ।
ଧର୍ୟାଛେ ତୁମାର ପାନ, ପ୍ରାନ ସଖ ବନୋଦନୀ, ତୁମାର ବନେ
ଅନ୍ୟ ଗତ ନାହିଁ ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ତ୍ୱଂ ବେତାଷଣାନ୍ତଂ ଶରଦ ଦନୁସ୍ରଜ ବହୁରବ ।
ପ୍ରିତସ୍ୟ ପାଦାଲକ୍ତଂ ଛୁରତମରୁଣଂ ସ୍ଥସ୍ୟ ହୃଦୟଂ ॥
ପ୍ରମାଦଂ ପ୍ରଶାନ୍ତଂ ପ୍ରଣୟଭରଭଙ୍ଗେନ କୃତବ ।
ତ୍ୱଦାଲୋକଃ ଶୋକାଦପି କିମପିଲକ୍ଷା ଜନମ୍ୟତ ॥

ତୁହା ।

ସଈ କହେ ଶୁନ ବଂଶୀଧାରୀ । ତୁମାର ଯୋଗ୍ୟ ହୈଛେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ
ପ୍ରୟୁଗାଢ଼ ଅନୁସ୍ରଗଭରେ । ଚକ୍ଷୁ ଗୁଲବନ୍ଧୁ କରଅଛେ ଭରେ ॥

ଗୀତ ।

ଶୀଘ୍ରେ ଅବଧାନ କରହ ଅପନ ନା ରହ ଆମାର ଅଗେ ହେ ।
ଅରୁଣ ଉଦୟ ହଇଲେ ଅଧିକ ଦଶିବ ସୁନ୍ଦର ଦାଗେ ହେ ॥
ଧିକ ଧିକ ଓହେ ନଷ୍ଟ ର କାଲୟ ହେ ବୁଦ୍ଧି କେବା ଦିଲ ।
ପୀରତ କରତେ କେବା ବୋଲେଛିଲେ, ଅତ ଯନ୍ଦମନେ ଛିଲ ହେ ॥
ତୁମାର ଲାଗିୟା ଗୃନ୍ଦୁଅ ଝାନଅ ନିଶି ପୁହାଇଲୁ ଜାଗି ହେ ।
ଆମାକେ ନହିୟା ଅନ୍ୟ ପୁରେ ଗିୟା ହୃଦତେ ଜଲଛେ ଅଗି ହେ ॥
ପହିଲ—ଏସନ ଶୁମାନକର ବରନାଗରୀ, ଶ୍ୟାମବଦନ ନାହିଁ ହେଁ ।
ଦୂରୁ ଯା ଦୂରୁ ଯା ଲମ୍ପଟନାଗର ଦେହକୁରଞ୍ଜିତ ତୋମ୍ଭୁ ॥

ତୁହା—ସଧେ କହେ କାନ୍ତବାଣୀ । ବେନିକର ଯୋଡ଼ ବଂଶୀପାନ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ସଖିକା ବଦନ୍ତ ବାକ୍ୟଂ ବିନତ ନନ୍ଦନନ୍ଦନଂ ।
ହେ ସଧେ ଶରଣଂ ରକ୍ଷ ଦାସଦୋଷ କ୍ଷମାଂ କୁରୁ ॥

ଗୀତ । କି କାରନେ ସର୍ବେଶ୍ୱରୀ ମୋରେ ଅଭିମାନ ଗୋ ।
ଦନ୍ତେତେ ତୃଣ ସଧେ ଧରୁ ତୁଚରନ ଗୋ । ଧୋଷା । ଦାସ ଯଦ
କରେ ଦୋଷ, ତାରେ କେନ କର ରୋଷ । ଆମାର ମନ ମୀନ ପ୍ରାଣ
ତୁମାର ଚରଣ ଗେ ୧ । ଅତ କହ ବଂଶୀଧାରୀ; ସଈ ଚରନ-

ଦୂତୀ ଯଉ, ଛଡ଼ା ହୋଇ ବିନୋଦିନୀ କରିଲ ଗମନ ଗୋ । ୨ । ମସ୍ତକ ବାଜୟ ପାଏ, ଶ୍ୟାମ ବ୍ୟାକୁଲିତ ହଏ, କତ ବ୍ୟଥା କରିଥିବ ସଇର ଚରନ ଗୋ । ୩ । ଅତକନ୍ଥ ବାଂଶୀଧାରି, ନିସଶେ ଗେଲ ଫିରକରି, ତବେ ବିନୋଦିନୀ ସଧେ କୈଲ ଦୁର୍ଜୟମାନ ଗୋ । ୪ । ମାନବତୀ ହୟୁଁ ସଇ, ଧବଲକୁଞ୍ଜତେ ଯାଇ, ଯତ ଛଲ କାନ୍ତ ତାତେ ନା ହେରେ ନୟନ ଗୋ । ୫ । ବିଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣି, ବସିଅଁ ସଧେ ଗୁମାନୀ. ପ୍ରବୋଧି କହଲେ ସଖୀ ନା ଦିଏ ବଚନ ଗୋ । ୬ ।

ଶ୍ଳୋକଃ — ନିର୍ଦୟା କ୍ଷୋଧୟାଭୟା ପ୍ରଗଲ୍ଭାମୂର୍ଧା ମଧ୍ୟମା ।
ସେଦିତା ପ୍ରେମତାମ୍ରଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡିତାୟା ମତିପ୍ରିୟା ॥

ଗୀତ ।

ଅତବୋଲି ସଇ ଧନୀ, କ୍ଷୋଧୟା ନିର୍ଦୟା ପୁଣି;
ଦିଖାଇଲ ଉଗ୍ରତା ଅପାର ।
ପ୍ରଗଲ୍ଭା ମୂର୍ଧା ମଧ୍ୟମା, ପ୍ରେମେ ମତ୍ତ ହୟା ବାମା
ବସି ବିକଲେ ସେଦନ କରେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଖଣ୍ଡିତାୟାଂ ନାୟିକାସ୍ବଧୀସେଦ୍ଧତସ୍ୟ ନାୟକଃ ।
ଭବେ କ୍ଷୋଧୋଭବେତ୍ତସ୍ୟା ରସରୌଦ୍ରଃ ପ୍ରକୀର୍ତ୍ତିତଃ ॥

ଗୀତ ।

ନାୟିକା ଖଣ୍ଡିତା ହୈଲ ଭବ କ୍ଷୋଧ ଅଙ୍କୁରିଲ,
କାନ୍ତହୈଲ ଧୀରମୂର୍ତ୍ତି ତାଏ ।
ରୌଦ୍ର ରସ କୈଲ ଭେଟ, ବିଧି ବିଧାତାର ଯୋଗ,
ନା ଦିଶଇ ସଇର ଉପାୟେ ସେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ପ୍ରାଣେଶ୍ୱରେ ପ୍ରଣୟ କୋପ ବିଶେଷ ଭୀତ ।
ଯା ଚନ୍ଦ୍ରିକାମୁପଭିଲ ବିମୁଖଯାତା ॥
ସନ୍ତପ୍ତତେ ମଦନବହ୍ନି ଶିଖାସନସ୍ତ୍ରେ,
ଯାଦିକୂଳାପକଳହାନ୍ତରିତେ ପ୍ରିସଂଜ୍ଞା ॥

ଗୀତ—ମାନ କରି ଯବେଁ କିଛୁ ନା କହେ ବଚନ ।
ନାୟକ ନିକଟେ ଯାଏ ହୋଇଣ ବିମନ ହେ ॥
ମାନକରି ତାପ କରେ ଅପନା ଦୋଷୟେ ।
ବିଳାପ କରଏ କଳହାନ୍ତରିତା ହଏ ॥
ନିଜ ସଖୀ ଲଜ୍ଞା ଗୃହେ ଯାଇଛି ପ୍ରବେଶ ।
ବୋଲେ ବିଦ୍ୟାପତି ଗୃହେ ଗେଲ ପୀତବାସ ॥

ଝୁଲା—ଯାଇଛି ମିଳିଲ ଯମୀ । ସଖୀଗଣରେ କହେ ବାଣୀ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ତ୍ୟକ୍ତଂ କଜ୍ଜଳରଞ୍ଜନଂ ନୟନୟୋ ର୍ବେଣୀକୃତାପୃଷ୍ଠତୋ ।
କସ୍ତୁରୀ କୁଚମଣ୍ଡଳେନ ନିହିତାଧ୍ୱାନ୍ତଂ ନ ସ୍ମେକ୍ଷିତଂ ॥
କାଳିନ୍ଦୀଜଳ ମୁଚ୍ଚତଃ ସୁବଦନା ଦୃଷ୍ଟ୍ୱା ନ ଭୃଙ୍ଗାଦୟୋ ।
ଛାୟାସ୍ୱାମପି ନିର୍ଜିତାସ୍ୟ ସକଳଂ କୃଷ୍ଣାପବାଦାସ୍ପଦଃ ॥

ଗୀତ ।

ଶୁଣ ଶୁଣ ସଖୀଗଣ ବଚନ ଅମାର । ଯେ କହିବ କୃଷ୍ଣ ନାମ ସେ ହେବେ ଭିଗାର ଗୋ ॥ ଗହନେ ନା ଦିବ ତାରି ବର୍ଣ୍ଣଦ୍ରବ୍ୟ ଯେତେ । ପଡ଼ନ୍ତେ ସେ କଥା ଯାମାର ହୃଦୟ କରତେ ଗୋ ॥ ଅତ କହି କ୍ରୋଧହୋଇଲ ନାରାନଙ୍କଶୋରୀ । ପଞ୍ଜରୀ ଭାଙ୍ଗିୟା ଉଡ଼ାଇଲ ଶୁକଶାରୀ ଗୋ ॥ ନା ପିନ୍ଧେ ନୀଳବସନ ନା ଘେନେ ଅଞ୍ଜନ । ନାଘେନେ କସ୍ତୁରୀ ବିନ୍ଦୁ ନା ଚୁହେଁ ଦର୍ପଣ ଗୋ ॥ ଫିଲବନେ ନୀଳ ପୀତ ଶ୍ୱେତଗାଛ ଯତ । ଉପାଡ଼ିଲ ଭୃଙ୍ଗଡରେ ମାନି ମେରୁବତ ॥ ସଖୀଗଣେର ଯତ ସେବା ତ୍ୟକ୍ତକୈଲ ଦୂରେ । ବିଦ୍ୟାପତି ସେବେ ରାଧାଚରଣକମଳେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ସାୟଂକାଳ ପ୍ରବେଶଞ୍ଚ ସୋଢ଼ୁଣା ନନ୍ଦନନ୍ଦନଂ ।
ମଧୁମଙ୍ଗଳ ସଙ୍ଗେଣ ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥାନ ଗଚ୍ଛତି ॥

ଗୀତ ।

ଅଥାନ୍ତରେ ସାୟଂକାଳ ହୋଇଲ । ମଧୁମଙ୍ଗଳେ କହେନ ନନ୍ଦଲାଲ ॥
ଅମି କ ବୁଦ୍ଧି କରିବୁରେ ଭାଇ । ମୋରେ ଦୁର୍ଜୟମାନ କୈଲ ରାଇ ॥
ଅଣ୍ଡାଣ୍ଟିଯିଁ ବନ୍ଧୁ କହଇ ତାରେ । ଅଜ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସଖୀରେ ।

ଏମନ୍ତ କଥା ବିସର୍ଜନା ହୋଇଲ । ପ୍ରଦୋଷ କାଲେ ଭୋଜନ କରିଲ ॥
ଏ ଶ୍ଳୋକେ ନାରୁଚେ ରାଈ ବିରହେ । ଲୁକାଇ ବନ୍ଧୁ ପଣରେ ପକାଏ ॥
ଅଚମନ ବଢାଇୟା ପଦ୍ମରେ । ଛଦ୍ମରେ ପାଲଙ୍କ ଶୁତିଲ ପରେ ॥
ଲୁଚିକରି ଗେଲ କେହି ନା ଜାନେ । ସାଈକେ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଦ୍ୟାପତି ଭଣେ

ବନ୍ଧୁମୁଖୁଁ ଶୁନି ଶ୍ୟାମ ମନ ଛନ ଛନ । ଘମ ଘମ ସ୍ୱେଦ ଶ୍ୱାସବହେ ଘନ ଘନ ॥ କି କହିବୁ ବୃଥା ଯାବୁ ମନେତ ଭାବିୟା । ବୃନ୍ଦାର ପାଶତେ କାହ୍ନା ଗମନ କରିୟା ॥ ଆପନ ଲାଜ ଆପନ ମରମରେ ଖାଏ । ଯେମନ୍ତ ଭୁଜଙ୍ଗ ଚୁଚୁନ୍ଦ୍ରାକେ ଧରି ହଏ ॥ ଲାଜ ବ୍ୟାଜ ପାୟା ଶ୍ୟାମ ବୃନ୍ଦାକେ କହିଲ । ଆମି କି କରିବୁ ଛଡ଼ାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ହୋଇଲ ॥ ଉଚ୍ଚାରିଲୁ ସଦା ଏହା ଆମାର ତୁଣ୍ଡରେ । ବୃନ୍ଦା କହେ କିଛୁ ନାହିଁ ଆମାର ହାତରେ ॥

ପହଲୀ ।

ବୃନ୍ଦା କହେ ଅବେ ଶୁନ ହେ ନାଗର ୟାମି କହୁଁ ଅବେ ତୋହ୍ନେ ।
ତୁମାର ଲାଗିୟାଁ ୟାମାର କଶୋଷ କାଲବରଜ ନାହିଁ ଗୃହେ ॥

ଦୁହା ।

ଓହେ ନାଗର ଆପନ ୟା ଅରଜିଛ । ଯଦି ହବେ ସଖୀଗନେୟାୟା ପୁଛି
ପୁଛି ବୃନ୍ଦା ତହୁଁ ଏହି ନବଶିବାଣୀ । କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଚଲେ ନୀଲମଣି ॥
ଲଲିତା ଭୁବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ସାଥେ ମାତ୍ର ଏକା ମଧୁମଙ୍ଗଲ ॥
ଲଲିତାକେ ହେରି ବଦତି ଶ୍ୟାମ । କଶୋଷ କରିଛେ ଦୁର୍ଜୟମାନ ॥
ତୁମି ଅଷ୍ଟ ସଖୀଗନେର ଜଜ୍ଞା । ମାନବ କଶୋଷ ତୁମାର ଅଜ୍ଞା ॥
ଅପରାଧ କ୍ଷମାକରି ଜଣାଅ । ରାଈର ଚ ରନେ ଚୁଲି ଲୁଟାଅ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଲଲିତା ବଦତି ଶ୍ୟାମଂ କଥୟାମି ତବାଗ୍ରତଃ ।
ସଂକେତକୁଞ୍ଜସଦ୍ମ ଚ ଚନ୍ଦ୍ରାବଲ୍ୟାଃ ପୁରଂଗତଃ ॥

ଗୀତ—ଶୁନୟା ଲଲିତା ବୋଲେ ଓହେ ରସରାଜ । ସଂକେତ କରିୟାଁ ଗେଲ ଚନ୍ଦ୍ରାବଲୀ କୁଞ୍ଜେ ହେ । ଅଭିସାରି ପରି ଆଶା ଭଗ୍ନ କରିଦିଲ । ପ୍ରଭାତେ ଆସିୟାଁ ଗୃହେ ବଚନ କହିଲ ହେ ॥ ତୁମାରଅଙ୍ଗେ

ରତିଚିହ୍ନ ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀରାଧେ । ମାନ କର କାଳଦ୍ରବ୍ୟ ନାହିଁରେ
ସଙ୍କୋଚେ ॥ ଜାଣ ଶୁଣ ଏମନ୍ କଥା କେମନ୍ତ କହବୁଁ । ତୁମି ଚଲ
ଅମି କଥା ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ବୁଝିବୁଁ ସେ ॥

ଲଳିତା ବଚନ ଶୁଣିଣ ମୋହନ ବିଶାଖା ସଦନେ ଚଲେ ।
ରାଇ ମାନ କେନ ମାନତେ ତେଜବେ ତୁମାର ଉପାୟ ବଲେ ସେ ॥
କହଇ ବିଶାଖା ଶୁନ ଗିରଧେକା ସେ କଥା ନା କହ ମୋରେ ହେ ।
ତୁମାର ଲାଗିଣ ଚନ୍ଦନ ଅମାର ସେବାମନା ହୈଲ ଦୂରେ ହେ ॥
କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗେତେ ବୁଝି ଅମି ତାତେ ତୁମି ଚଲ ଅନ୍ୟ ପୁରେ ।
ବିଶାଖା ବଚନ ଶୁନିଣ ମୋହନ ଚନ୍ଦା ସଖୀପୁରେ ଚଲେ ହେ ॥
ତବେ ବନମାଳୀ ଚନ୍ଦାପାଶେ ମିଲି ବ୍ୟାକୁଳ ହଇଣ କହେ ଗୋ ।
ପରନ କାଶୋଂସ୍ତି ମାନହୈଛେ ଭାରି ତୁମି ଦୟାକର ମୋରେ ଗୋ ॥

ଚନ୍ଦା ସଖୀ ବୋଲେ ବାଣୀ, ଶୁଣ ହେ ନାଗରମଣି,
ତୁମାର ଲାଗି ମାନା ନୀଳବାସ ହେ ।
ଯତ ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ, ତାକେ ଲେପିଲି ଚନ୍ଦନ,
ବହୁଅଛେ ରାଇ ଗୁରୁ ରୋଷ ହେ ॥
କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗେ ଉପାୟ, ରସିକା ନାଗର ରାୟ,
ତୁମି ଅନ୍ୟ ସଖୀପୁରେ ଚଲ ହେ ।
ଶୁଣି ମଦନମୋହନ, ଚମ୍ପକଲତା ସଦନ,
ବନ୍ଧୁସାଥେ ଲୟେ ଚଲ୍ୟା ଗେଲ ସେ ॥

(ପହଲୀ)

ଶ୍ୟାମ କହେ ଓହେ ଶୁଣ ପ୍ରାନସଖି ଅମି କହୁଁ ଅବେ ତୋରେ ।
ଦେଖ ତବେ ପ୍ୟାରି ଅଭିମାନ ଭାରି ତୁମିଦୟା କର ମୋରେ ଗୋ
ଚମ୍ପକଲତିକା କହେ, ଶୁଣ ଓହେ ଶ୍ୟାମରାଏ
ସେ କଥା ନା କହ ତୁମି ବାରେ ହେ ।
ବଡ଼ ମାନୀ ହଟେ ଧନୀ, ତୁମାର ନାମ ନାଇକ ଶୁନି,
ଭ୍ରମର୍ ସେବା ମାନାହୈଲ ଦୂରେ ହେ ॥

ଅମ୍ଭେ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗେଟେ, ଉପାୟ କରିବା ତାତେ,
ତୁମ୍ଭେ ଚଳ ଅନ୍ୟ ସଖୀ ପୁରେ ହେ ।
ଚମ୍ପକଲତା ବଚନ, ଶୁଣି ମଦନମୋହନ,
ଚଳିଲ ନୟନ ନୀର ଝରେ ସେ ॥

ତବେ ପୀତବାସ ଇନ୍ଦୁରେଖା ପାଶ ଚଲିଲ ବିରସ ହୋଇଁ ।
ଏଗୋ ପ୍ରାନସଖୀ ସଇକେ ନା ଦେଖି ଜଳୁଛି ଅମାର ହୃଦୟ ଗୋ ।
ଶୁଣି ଇନ୍ଦୁରେଖା କହେ ବଚନ । ତୁମାର ଲାଗି ମାନାହୈଲ ଦର୍ପଣ ॥
ଅମି କେମନ କହିବୁଁ ବଂଶୀଧାରୀ । କାଲଦ୍ରବ୍ୟଯତ ମୁଖ ଶୁଖାରୀ ହେ ॥
ତୁମି ଚଲ ଅନ୍ୟସଖୀ ପୁରବେ । ଅମି କହିବୁଁ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ହେ ॥
ଶୁଣି ଏ ଉତ୍ତର ଚଲେ ବଂଶୀଧର ଇନ୍ଦୁରେଖା ସଦନରେ ।
ଏଗୋପ୍ରାନସଖି ଅମିହୈଲୁଁଦୁଃଖୀ ଧନୀକେଭେଟାଅମୋରେ ଗୋ ॥
ରଙ୍ଗଦେବୀ ବୋଲେ ତୁମି ଶୁନ ହେ ନାଗର । ସେ କଥା ନା କହ
ବନ୍ଧୁ ଅମାର ଅଗର ହେ ॥ ବଢ଼ାଇଁଯା ପ୍ରୀତିଲତା ମୂଳ ଛେଦ ଦିଲ ।
ତୁମାରଲାଗି ସଙ୍ଗୀତ ଗାନ ମାନା ହୈଲ ହେ ॥ ଅମାର ଉପାୟ ବଲେ
ଯେଇ କିଛୁ ହଏ । ତୁମି ଅନ୍ୟସଖୀ ପୁରେ ଚଲ ଶ୍ୟାମରାଏ ହେ ॥
ରଙ୍ଗଦେବୀ ମୁଖୁ ଶୁନି ବଦଗଧରାଏ । ସଖାସନେ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ପାଶେ
ଚଲ୍ୟାଯାଏ ହେ ।

ଶ୍ୟାମ କହେ ଅବେ ଶୁନ ପ୍ରାନସଖି ଅମି କହୁଁ ଅବେ ତୋରେ ।
ଦେଖ ପ୍ୟାରୀ ଦୁର୍ଜୟମାନଭରି ତୁମି ଦୟାକର ମୋରେ ଗୋ ॥
ଗୀତ—ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ବୋଲେ ଶୁନ ରସିକଶେଖର । ତୁମାରଲାଗି
ତମ୍ପବାଜା ହଇଲ ପାଶୋର ହେ ॥ ସଙ୍ଗୀତ କୌତୁକେ ରତ ନୋହି-
ବାରୁ ଧନୀ । କାଲଦ୍ରବ୍ୟ ତେଜ ମନେ ହଇଛେ ଗୁମାନୀ ହେ । ଉପାୟ
କହିବୁ ଅମି କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ । ତୁମି ଚଲ ସଖାସନେ ଅନ୍ୟସଖୀ
ପୁରେ ହେ ॥ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ମୁଖୁ ବାନୀ ଶୁନି କାଲମନ । ସୁଦେବିକା
ପୁରେ ଚଲେ ବନ୍ଧୁସାଥେ ଘେନ ସେ ॥

ସୁଦେବୀ ବଦନ ହେର ଶ୍ୟାମଘନ ବଚନ କହିତେ ନାରେ ଗୋ ।
ଏଗୋ ପ୍ରାନସଖୀ ଅମି ହୈଲୁଁ ଦୁଃଖୀ ଶଶିମୁଖି ମାନଭରେ ଗୋ ॥
ଗୀତ ।
ସୁଦେବୀଙ୍କା ବୋଲେ ବାଣୀ ଶୁନ ହେ ନାଗରମଣି
ରାଇ ମାନ ଗଗନେର ସମ ।
ଅମି ହୟ୍ୟାଁ ପକ୍ଷୀବତ ଅତ ଅଳଲିତ ପଥ
ଗମନତେ ନା ହଇବୁ କ୍ଷମ ହେ ॥
ତାତେ ଅଛେ ବଜ୍ରପାତ ପଡ଼ିଲେ ଅମାର ମାଥ
କ୍ଷୁନ ଜନ ପ୍ରାନସଖେ ମୋରେ ହେ ।
ତୁମାର କର୍ମ ସୁଫଲେ ଅମାର ଉପାସ୍ୟ ବଲେ
ତୁମି ଚଲ ଅନ୍ୟ ସଖୀପୁରେ ହେ ॥
ଶୁନ ସୁଦେବୀ ଉତ୍ତର ସଖୀକନ୍ଧେ ଦିଯ୍ୟା କର
ଚଲେ ହରି ମନେର ବିରସେ ।
ବିଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣି ଶ୍ୟାମ ରାଇ ଗୁନ ଗୁନି
ପ୍ରବେଶ ହଇଲ ନିଜ ବାସେ ହେ ।
ଶ୍ଳୋକଃ—ପ୍ରଦୋଷକାଳେ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତେ ବୃନ୍ଦାଅଳିଗଣୈର୍ବୃତା ।
ସଙ୍କେତ ଭୁବନଂ ଗତ୍ବା ରାଧାଦର୍ଶନ ଲାଳସା ॥

ଗୀତ—ଅଥାନ୍ତେ ପ୍ରଦୋଷକାଲ ପ୍ରବେଶ ହଇଲ । ବୃନ୍ଦା ସଖୀଗନ ଯେନ ଯାବନ୍ତେ ମିଲିଲ ଗୋ । ଜାଗିଯ୍ୟାଁ ରହିଲ ସବ ବନୋଦ୍ଧଣୀ ପାଶେ । ତାକେ ଘେରିଯ୍ୟା ତୁଳସୀ ଇଷିତରେ ଗ୍ରସେ ॥ ଏକ କଥା କହ ସଖି ନିଶି ଯେନ ସରେ ଗୋ । ଲଳିତା ବଦତି କଥା ବିଦ୍ୟାପତି ବୋଲେ ସେ ॥

ତୁହ୍ୱା—ହୁଁ ହୁଁ କୃତ କରିଲ ବିଶାଖା, ଲଳିତା ବଦତି କଥା । ଏକମନେ କରିହ ଶ୍ରବଣ ॥

ଗୀତ—ଶୁନ ପ୍ରାଣଅଲି କାମପୁର ବୋଲି ରାଜା ନାମେ ବିଦ୍ୟାଧର ।
କାମମୋହନେର ସାଧବ ନାମେର ସେହି ରାଜ୍ୟେ ଗ୍ରିହ ତାର ଗୋ ।୧।

ପରମ ସୁନ୍ଦରୀ ତାର ମନୋହାରୀ ଯୁବାଜନ ମନ ହରେ ।
ତାଙ୍କେ ଛାଡ଼ିବାସେ ଲମ୍ପଟେର ଅଶେ ଅନେ ଅଭିଳାଷ କରେ ଗୋ ।୨।
ପତିହିତାଦରେ ଦିବାନିଶି ଝୁରେ ପରପୁଂସେ ଚିତ୍ତ ଦିଅଁ ।
ଏକଦିନେର ମାଝେ ସଂକେତ କରଛେ ବକୁଳ କୁଞ୍ଜେତେ ଗିୟାଁ ସେ ॥

ଜୁହା—ପଲ୍ଲୀ ସଙ୍କେତ କରିଅଛେ ଯାରେ । ପତି ସଂକେତ କରେ ନାୟିକାରେ ॥ ତାରେ ଦଇବ ବିପରୀତ ହୈଲ । ଦୁହାଁ ନା ଆସିଲ ଦୁହାଁ ଆଇଲ ॥ ରଜନୀ ନିବିଡ଼ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରେ । କେହ୍ନ କାହାରେ ଚିହ୍ନିତେ ନା ପାରେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଅଶ୍ଳେଷା ଦନ୍ତ ଚୁମ୍ବନାଦନୁ ନଖୋଲ୍ଲେଖାଦନ ସ୍ବେଦଜାତ୍
ପ୍ରୋଦ୍ବୋଧା ଦନୁସମ୍ଭ୍ରମାଦନୁରତା ରମ୍ଭାଦନୁ ପ୍ରୀତୟୋଃ !
ଅନ୍ୟାର୍ଥଂ ଗତୟୋ ର୍ଭ୍ରମନ୍ମିଳିତୟୋଃ ସମ୍ଭାଷଣୈର୍ଜ୍ଜାନତୋ-
ର୍ଦ୍ଦମ୍ପତ୍ୟୋରିହ କୋଽନୁ କୋଽନୁମନପି ବ୍ରୀଡ଼ାବିମିଶ୍ରୋରସଃ ॥

ଗୀତ—ଦୁହାଁର ସଙ୍କେତଜନା ମନେ ବିସ୍ମରିଲ । ପରସ୍ପରେ ଆଲିଙ୍ଗନ ବଦନ ଚୁମ୍ବିଲ ॥ ବୋଧହୈଲ ଦୁହାଁଜନେ ଗାଢ଼ ରତି-ରସେ । କାନ୍ତକେ ଦେଖିତେ କାନ୍ତା ଶ୍ଳେଷ ଭାଷ ଭାଷେ ହେ ॥

ପହଲୀ—ନାଗରୀ ବଲେନ୍ ଶୁନ ଲମ୍ପଟନାଗର ଆମି ବଲି ଅବେ ତୋମାୟେ । ହେଥା ଆଇସ କେନେ ବଲ ଆମାର ଖାନେ ତୁମାର ଏ ସ୍ଥଳ ନୟେ ॥

ତୁହା—ତବେ ପଲ୍ଲୀର ବଚନେ ବଲେ କାନ୍ତ । ତୁମି କୋନ କାଜେ ହେଥା ଉପଗତ ॥ ଶୁନିୟା ଚତୁରୀ ଲଜ୍ଜାଭରେ ମୁଖପୋଡ଼ି । ଧୀରେ କହେ ତୁମି ଶୁନ ପ୍ରାଣପତି ॥ ଓହେ ନାଥ ଆମାର ମାଥେ ଦିୟା କର । ତୁମି ଲମ୍ପଟ ବୁଦ୍ଧିକ ଅବେ ନା ଧର ହେ ॥ ତୁମାର ଲାଗି ଆମି ହୟା ଏତସର । ଦୁହେଁ ଲଜ୍ଜାଭରେ ଚଲ ନିଜପୁରୀ ॥

ଗୀତ—ପ୍ରଥମ ପ୍ରହର ରାତ୍ରି ଭୋରଗେଲ । ଲମ୍ପଟାର କଥା ପ୍ରାନ୍ତ ହଇଲ ॥ ଶୁନ ସଭାର କିଛୁ ଉସାହ ବାଢ଼ିଲ । ସୁରପଣ ମାନଶାନ୍ତ ହଇଲ ॥

ଗବାକ୍ଷ ଫିଟାଇଁ, ରଜନୀ ହେରଇଁ, କାଲିଯୁଁ ବରନ ଯାଇ ।
ମାନ ଯାବେ ନିଦ୍ରାମୟୀ ନିପାକେଲେ ଧୀନ ବଦ୍ୟାପଣ୍ଡ କହ ॥

ଚନ୍ଦ୍ରାମୁଖ ଗୁମ୍ଫିଯୁଁ ତୁଳସୀ । ବୋଲେ ତୁମାର ଭଗେ ଏ ପ୍ରହରଣି ॥ ଶୁଣିଯୁଁ ଅନନ୍ଦେ କହେନ ଚନ୍ଦ୍ରା । ପାଶେ ହୁଁ ହୁଁକୃତ କରେ ଚମ୍ପକଲତା ॥ ଏକମନେ କରହ ଶ୍ରବନ । ଚନ୍ଦ୍ରା ବୋଲେ ଶୁନ ସକଲ ସଖୀଗଣ ॥ ରମନ ବଲିଯୁଁ ଦେଶ । ସୁଭଗ୍ୟ ନାମେମତେ ତହିଁ ଦଣ୍ଡଧର ମାଧବ ନାମେ ତା ଶିଷ୍ୟ ॥

ମନ୍ତ୍ରୀ ରତ୍ନାକର, ଦୁହିତା ତାହାର, କମଳଲତିକା ନାମ ।
ରାଜାର ନନ୍ଦନ, ଦେଖିତା ବଯ୍ଯନ, ପୀଡ଼ିଲ ମଦନବାଣ ॥
ମାଲିନୀକେ ଘଇ, ଏକାନ୍ତରେ କହ, ପତ୍ରିକା ଲିଖିଯୁଁ ଦେଲ ।
ମନ୍ତ୍ରୀରନନ୍ଦନୀ, ରୂପ ଗୁଣଗୁଣି, କୁମାର ସୁଦେହ ଚଲିଲ ସେ ॥
ଏହନ ସମୟେ, ମାଲିକାର ଯାଇ, ଭେଟିଲ କମଲଲତା ।
ଲେଖ ଦେଇ ପାଶେ, କହଇ ହରଷେ, କୁମାର ବନସ୍ଥକଥା ସେ ॥

ଦୂହା—ସଙ୍କେତ ଘେନ ମାଲିନୀ ରାଜାରନନ୍ଦନେ ଭେଟେ ବେଲଜାଣ୍ଡା
ପତ୍ର ନୃପସୁତା, ଲଗେ ଷୋରଚନ୍ଦ୍ରା, ସଙ୍କେତେ ଉଦନ୍ତ ଲେଖେ ।
କୁସୁମ ଚନ୍ଦନ, ପତ୍ରିକାଲିଖନ, ଦେଲା ମାଲାକାର ହସ୍ତେ ॥
ସଙ୍କେତ ଘେନ ମାଲିନୀ । ରାଜାରନନ୍ଦନୀ ଭେଟେ ବେଲ ଜାଣ ॥
ଲେଖାଦେଇ ତାକେ ଅଇଲ ସଦନେ,ପଢ଼ିକୁମରଚଲେ ସଙ୍କେତସ୍ଥାନେ ।
ରେବାନଦୀ ତଟେ. ବେତସୀ ବନେତେ, ଦୁଜନା ମିଳନ ହେଲ ।
ରତକ୍ରୀଡ଼ା ଶେଷେ. ନାୟିକା ଅଭ୍ରସେ; ବଶ୍ରହେତେ ହବେଗ୍ରାଲ ।

ଓହେ ନାଥ । ଅବଧି କରହ କ କାରନେ ।
ଅନେକ ବଲିଯୁଁ ପୁରେ ଚଲେ ବେଣନନେ ॥

ରାଜାର ସମ୍ମତେ ମନ୍ତ୍ରୀକନ୍ୟା ବଭ୍ର କରାଇଲ । ଏକଦନ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଯାମିନୀ ହୋଇ ଛିଲ ସେ ॥ ଫୁଲ ଶଯ୍ୟାଏ ବସିଯୁଁ ଦୁଜନା । ନାନାଭ୍ରବେ କ୍ରୀଡ଼ାରସ କରଲ ରଚନା ସେ ॥

ତଦା—ତାରେକୁମାର କହଇ ମୃଦୁବାଣୀ । ଶୁନ ଶୁନରେ ପ୍ରାଣମିତଣି ॥

ଶ୍ଳୋକଃ — ଯଃ କୌମାରହରଃ ସ ଏବହି ବରସ୍ତା ଏବ ଚୈତ୍ରକ୍ଷପା ।
ତେ ଚୋନ୍ମୀଳିତ ମାଳତୀ ସୁରଭୟଃ ପ୍ରୌଢ଼ାଃକଦମ୍ବାନିଳାଃ ।
ସାଚୈବାସ୍ମି ତଥାପି ତତ୍ରସୁରତ ବ୍ୟାପାର ଲୀଳାବିଧୌ ।
ରେବା ରୋଧସି ବେତସୀ ତରୁତଳେ ଚେତଃ ସମୁତ୍କଣ୍ଠତେ ॥

ଗୀତ—କୁମାର କହେନ୍ ଶୁନ ପରାଣମିତଣି । ଅମି ସେଇ ତୁମି ସେଇ ସେଇତ ଯାମିନୀ ଗୋ । ୧ । ସେଇତ ମାଲତୀ ଗନ୍ଧ ହର୍ଯ୍ୟାଁବାତ ବହେ । ଏଥିତ ସୁରତକ୍ରୀଡ଼ା ସେହିବଧି ହଏ ।୨। ପୂର୍ବେ ରେବାନଦୀ ତଟେ ବେତସୀ ବନତେ । ଯେଇଭାବ ହୈଲ ତଥି ସେ ନା ଅଇଲ ଏଥେ ॥ କେମନି ଏକଥା ଅବେ କହ ପ୍ରାନପ୍ରିୟେ । ନାୟିକାକହେନ୍ ପରକୀୟା ସୁଖହସ୍ୱେ ଗୋ । ୪ । ସ୍ୱକୀୟାରେ ସେଇଭାବ କବେ ନା ମିଳଇ । ଅମ୍ଳିଲ ମଧୁର ପରକୀୟା ରସ ହୋଇ ସେ । ୫ । ପ୍ରିୟାର ବଚନେ କାନ୍ତ ହରଷ ହଇଲ । ଶୁଣଅଗୋ ପ୍ରାଣସଖି କଥା ପ୍ରାନ୍ତ-ହୈଲ । ୬ । ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହର ଭୋଗ କରଇ ଯାମିନୀ । ଅଠପଣ ମାନ ଶାନ୍ତ ଶୁଣି ବିନୋଦିନୀ । ୭ ।

ଦୁହା

ବିଦ୍ୟାପତିରସେ ବୋଲେ । ମାନଯାବେ କୃପାମୟୀ କୃପାଦୃଷ୍ଟିହୈଲେ

ଗୀତ—ରଙ୍ଗଦେବୀରେ ତୁଳସୀ ବଲେନ ବଚନ । ତୃତୀୟ ପ୍ରହର କିଶି ଭୋଗ କୈଲ ଜାନ ଗୋ । ଏକକଥା ତୁମି ଅବେ କହ ପ୍ରାନ-ସହି । ସୁଦେବୀ ହୁଁକୃତେ କିଆ ରଙ୍ଗଦେବୀ କହ ଗୋ । ୧ ।

ଗୀତ ।

ରଙ୍ଗଦେବୀ ବୋଲେ କର ଶ୍ରବଣ । ତୁଳସୀ କ୍ଷେତ୍ରେ ଏକଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ॥
ନାମ ତାହାର ମଦନ ସୁନ୍ଦର । ମଦନ ସୁନ୍ଦରୀ ବନିତା ତାର ॥
ବେଶ୍ୟାରତେସଦା ବ୍ରାହ୍ମଣ ବନ୍ଧେ । ଅପନା ଦ୍ରବ୍ୟ ତାକେଦିଲ ନାନ୍ଦେ ॥
ପଦାର୍ଥ ସରଲ ଦରିଦ୍ର ହଲ । ଜାନି ବେଶ୍ୟା ତାକେ ଅଙ୍ଗ ନା ଦିଲ ॥
ଏକଦିନେ ନିଜ ନାରୀକେ କହେ । କିଛୁ ଅଲଙ୍କାର ଦିବୁ ଅମାଏ ॥
ଶୁନି ବାହ୍ମନୀ ପିତାଘରେ ଗେଲ । ବେଶ୍ୟା ଅଭିମାନେ ବସ୍ତ୍ର ଚଲିଲ ।୨

ଶ୍ଲୋକଃ ।-ବୈଶ୍ୟାସନ୍ତାପ୍ୟମାନୋ ଜଳନଧିତରଣେ କୃଷ୍ଣନାମ ପ୍ରଭାବ ।
ନ୍ୟସ୍ୟଂ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣବସ୍ତ୍ରଳଦଳ ବଟପୀମୂଳ ମାଶ୍ରିତ୍ୟ ତସ୍ମୈତୁ ।
ଯାସ୍ୟସ୍ତଦ୍ଦିନ ନାସଂବଦତ୍ତ ଚ ନୃପଚ୍ଛାଚୌରମେଧାକ୍ଷବ୍ୟା-
ଉଦ୍ବାମାପ୍ରେସ୍ତୁ ମେତେଦ୍ବିଜ ନୃପତନୟୀବିଷ୍ଣୁ ସ୍ନେହେନପ୍ରାପ୍ତିଃ ।

ଗୀତ-ଗୋବିନ୍ଦ ସୁମରି ବିପ୍ର ହରଷତେ ଝାସେ । ଡେଇଁତେ ରାଜବ-ମତ୍ସ୍ୟ ପୃଷ୍ଠପରେ ବସେ ॥ ଦଇବର ବଳେ ନଦୀପାର ହୋଇଁଗଲ ॥ ଅଶ୍ବତ୍ଥ ମୂଳତେ ବିପ୍ର ପ୍ରବେଶ ହଇଲ ॥ ମେରୁ ଶୃଙ୍ଗ ରାକ୍ଷସର ସେ ସ୍ଥାନ ଅଟଇ ; ସେହିଦିନ ହସ୍ତିଭ୍ରମି ବିଦ୍ୟାନଗ୍ର ଯାଇ ଗୋ ॥

ସେ ରାଜନନ୍ଦିନୀ, କୃଷ୍ଣ ନାମ ଶୁଣି, ଶଯ୍ୟନ କରେ ନିରନ୍ତରେ
ସେହିଦିନ ନାମ, ବିସ୍ମରଣ ହୋଇଲ, ଦୈତ୍ୟ ମିଳେ କନ୍ୟାପୁରେ ॥
ମାୟାରୂପ ଧରି, କନ୍ୟାନିଲ ହରି, ଅଶ୍ବତ୍ଥ ମୂଳରେ ମିଳେ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣକେ ଦେଖି, ମନେ ହୋଇ ସୁଖୀ, ଦଇତୁଣୀ ପାଶେ ଚଳେ ସେ ।
ପୃଚ୍ଛନ୍ତି ରାକ୍ଷସୀ, ଉର ତାକେ ଋଷି, ବାଞ୍ଛା ଖାଇବା ହୃଦ୍ଭର ॥
ଦଇତୁଣୀ ବଲେ, ନାରୀକେ ଖାଇଲେ, କେବେ ଧର୍ମ ହେବ ପାର ॥
ଦୈତ୍ୟ ବଲେ ଯାକେ, ଭୋଜନ କରୁ ଅଛି, ତୁମି ଚଲ ବିପ୍ରଖାନେ ।
ଅଶ୍ବତ୍ଥ ମୂଳରେ, ବସିଛେ ସଧୀରେ, ଭୋଜନ କର ଯତନେ ଗୋ ॥

ଶୁନିୟା ରାକ୍ଷସୀ ଉଦବେଗରେ ଚଳିଲ । ବିପ୍ରଶୋଭା ଦେଖି ତାର ସନେ ମନ ହୋଇଲ ଗୋ ॥ ଦୈତ୍ୟର ନରମ ଶସ୍ତ୍ରଦିଲ ବିପ୍ରକରେ । ଏହି-କାଳେ ରାଜନନ୍ଦିନୀକେ ଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ॥ ଅସ ଆମାର ସଙ୍ଗେ ତୁମି କର କ୍ରୀଡ଼ାରଙ୍ଗ । କନ୍ୟା ବୋଲଇ ଅଶୁଦ୍ଧ ତାଏ ମୋର ଅଙ୍ଗ ହେ ॥ ଅବିବାହ କନ୍ୟା ତୁମି ଆନିଅଛ ହରି । ବିଭା ହୋଇ ଯଦି ତୁମି ବିପ୍ରବର ବର ହେ ॥

ଗୀତ—ଶୁନି ଦୈତ୍ୟ ଗେଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପାଶେ । ଦେଖିଲ ନାୟିକା ରତି ମୁହିଁ ହାସେ ॥ କ୍ରୋଧ ହୋଇତେ ତାକେ କଉ ବନ୍ଧାଇ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶରେ ଉସ୍ନ

ହେଲା ସେହି ॥ ଦେଖି ରାଜସୁଣୀ ହୋଇଲ ଆନନ୍ଦ । ବ୍ରାହ୍ମଣ କନ୍ୟାକେ ବାସାହୁଁକନ୍ଧ ॥ ବିଦ୍ୟାନଗରେ ଚଳେ ହରଷ ହୋଇଣ୍ଡି । ତାଙ୍କେ ଦେଖି ରାଜା ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପାଇଲେ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣେ କନ୍ୟାକେ ବିଭା କରିଲେ । ଅର୍ଦ୍ଧରାଜ୍ୟ ତାଙ୍କେ ଯୌତୁକ ଦେଲେ ॥ ଅଚଳ ବିଭୂତି ପାଇଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ନିଜ ନାରୀଙ୍କେ ଆଣିଲେ ସଦନ ॥ ସେ ଅସି ଶିରେ ଦେଖେ ସପତଣୀ । ବିଷ ଖାଇ ମରିଗଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ॥ କାନ୍ତ ଅପରାଧେ କୃତାନ୍ତ ଦଣ୍ଡେ । ପଡ଼ିଲା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନରକକୁଣ୍ଡେ ॥ ଏ ହେତୁରେ ମାନ ଗରବ କାନ୍ତେ । ନ କରିବ ସଖୀ ଶୁଣ ସୁଚିତେ ॥ କଥାପ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଲ ରଙ୍ଗ ଦେବୀର । ନିଶି ହୋଇଲ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହର ॥ ବସି ରାଧେ ମନେ ବିଚାର କରେ । ମାନ ମୁକ୍ତିବ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ॥ ବୋଲେ ଇନ୍ଦୁରେଖା ଦେଖା ଦର୍ପଣ । ନେଇ ସୁଫଳେ ରଞ୍ଜିବୁ ଅଞ୍ଜନ ॥ ଆଜ୍ଞାପାଇ ସଖୀ ଦର୍ପଣ ଖଣ୍ଡି । କଜ୍ଜଳ ରଞ୍ଜିଲ ନୟନ ଦୁଷ୍ଟି ॥ ତୁଳସୀ କହଇ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟାରେ । ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହର ତୁମ୍ଭ ଭାଗରେ ॥ ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା କଥା କରେ ରଚିତ । ଇନ୍ଦୁରେଖା ପାଶେ କରେଣ୍ଟି କୃତ ॥ ଯାନ ବିଦ୍ୟାପତି କରନ୍ତେ ଅଶା । ଧ୍ୟାନ ମୁକ୍ତିଲେ ପାଲଟିବ ଦଶା ॥

ଗୀତ—ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ବୋଲେ ସଖୀ କରହ ଶ୍ରବଣ । ଅବନ୍ତୀନଗରେ ଅଧିପ ଭୂପାଳ ରଜନ ॥ ତା ପୁତ୍ରି ସାବିତ୍ରୀ ସତ୍ୟ ଭବରେ ରହଇ । କୁଙ୍କୁମ ଅଁଯୁଳା ଗନ୍ଧ ଦିଆର ବୁହାଇ ଗୋ ॥ ବୋଲେ ଏ ଦିଆର ଲଂଘିଯାବ ଯେଉଁ ଜନ । ନିଶ୍ଚେ ପତି ହେବେ ସତ୍ୟ ଆମ୍ଭର ବଚନ ଗୋ ॥ ଏକ ପଙ୍ଗୁ ଦ୍ୱିଜ ଥାଇ ସେ ନଦୀ ତଟରେ । କେମନ୍ତ ପାର ହୋଇବା ମନେ ଚିନ୍ତେ ବିଚାରେ ॥ ଦେଖ ଦଇବେର ମାୟା ପବନ ବହିଲା । ପଙ୍ଗୁକେ ଉଡ଼ାଇଁ ନଦୀ ପାର କରିଦେଲ ଗୋ ॥ ଦେଖିଣ ସାବିତ୍ରୀ ବିଭା ହୋଇଲ ବେଦମତେ । ସେବା କରେ ବିଶ୍ୱାସରେ ନିତ୍ୟ ପଙ୍ଗୁକେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।—ଶ୍ୱାସେଦଧାବନମଣଂ କ୍ଳୀବପଙ୍ଗୁକାନ୍ତା ।
ବେଶ୍ୟାଗୃହେ ବ୍ରଜତି ଭ୍ରବତି ରାଜବେଶା ॥

ପ୍ରାତଃ ସଖୀ ପତିମନୋରଥପୂର୍ଣ୍ଣକାମଂ ।
ବ୍ୟଥା ଭବନ୍ତି ହୃତଦା ରଜନୀ ଶଶାଙ୍କ ॥

ଗୀତ—ଏକଦିନେ ବେଶ୍ୟାଗଣେ ରାଜମାର୍ଗେ ଯାଏ । ତାହାଙ୍କେ ଦେଖିତେ ପଙ୍ଗୁ ମନ ଉଠିଧାଏଁ ॥ ରାତ୍ରେ ଯାଇଁ ବେଶ୍ୟାଦ୍ୱାର ମାର୍ଜନା କରନ୍ତି । ଦୁଃଖ ନକରି ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ୍ଟି ହେ ॥ ଚନ୍ଦନ ଛଡ଼ା-ପକାଇଣ୍ଟି ମିଳେ ସଦନରେ । ନିତି ପରିମଳ ଦେଖି ବେଶ୍ୟା ଅରମିତେ ॥ ଏକଦିନେ ମାର୍ଜନା କରନ୍ତେ ସତ୍ୟବତୀ । ପାଦତଳେ ପଡ଼ି ବେଶ୍ୟା ବୋଲେ ଏ କି ରୀତି ॥ ବେଶ୍ୟା ମୁଖୁଁ ଶୁଣି ସତ୍ୟବତୀ ବୋଲେ ବାଣୀ । ସେବା କରୁଅଛି ପତିଦାନ ଦିଅ ତୁମ୍ଭେ ଗୋ ॥

ଦୁହାଁ ।—ବେଶ୍ୟା ବୋଲେ ତାଙ୍କେ ଲଇଣ୍ଟି ଆସ । ଶୁଣି ସତୀମତି ହୋଇଲ ହରଷ ॥ ଶୀଘ୍ରେ ଯାଇଣ୍ଟି ବୋଝାଙ୍କେ ଭରି ନାଚେ । ସତୀ ଚଳେ ବୋଝା ଲଇଣ୍ଟି ମାଥେ ॥ ବେଶ୍ୟା ଦ୍ୱାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ନାଥୁଁ ଉତ୍ତରୁ ଦଙ୍କୁକେ ବେଶ୍ୟା ନେଲ ॥ ବସାଇତେ ପଲଙ୍କ ଉପରେ । ନାନାବନ୍ଧେ ରତି କ୍ରୀଡ଼ା କରେ ॥

ଗୀତ ।

ଅଥାନ୍ତେ ଆନ ଚରିତ, ଶୁଣ ସଖୀ ଦିଅ ଚିତ୍ତ;
ସେହି ରାଜ୍ୟେ ରାଜାର ନଗରେ ।
ଚୋର ନେଇ ଚଳେ ବନ୍ଧୁ, ଅଳପ ଅଛନ୍ତେ ରାତ୍ର,
ଏକଇ ତପସ୍ୱୀ ଧ୍ୟାନ କରେ ॥
ତାର ପାଶେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଥୋଇ ସକଳ ଗେଲ ପଳାଇ
କଟୁଆଳ ଦେଖି ପରିଜନ ଗୋ ।
ଚୋର ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ଦୃଷ୍ଟି ପାରୁଶେ ମିଳିଲ ଆସି
ଦେଖ ତାର ସନେ ରାଜାଧନ ଗୋ ॥
ତାହାଙ୍କେ ବସାଇ ଶୂଳେ କଟୁଆଳ ଚଳେ ପୁରେ
ବେଶ୍ୟା ଗୃହେଁ ଅଛନ୍ତି ସତ୍ୟବତୀ ।
ମାଥେ ଅଛେ ବୋଝା ଧରି ଅନ୍ଧାରେ ବାଟ ନ ପାରି
ବାଜେ ଶୂଳେ କୋପ ହୋଇଲ ଯତି ॥

ଅମାକେ ଏକର୍ମ ଯେଉ   କୈଲ ନଶି ଶେଷେ ସେଉ
ପ୍ରାନ ଯାବେ ଧର୍ମ ଯଦ ସତ ॥
ଶୁଣ ସତୀ କୋପମତି   ବଳେ ସ୍ୱାମୀ ଯଦ ସ୍ୱଣ୍ଡ
ଏକ ରାତ ହଉ ସୁପ୍ରଭାତ ॥

ଏ ବଚନେ ରାତ୍ରି ହେଲା ସୁପ୍ରଭାତ ଦୁଃଖ ଲଭି ଚରାଚର ।
ବ୍ୟାକୁଳେ ଡାକିଲ ଅହେ ଚକ୍ରଧର ଏ କଷ୍ଟୁ ଉଦ୍ଧାର କର ॥
ଜାଣିଅ ବିଧାତା ସତୀକେ ପ୍ରବୋଧି ପତିକେ ସୁନ୍ଦର କୈଲ ।
ଋଷିକେ ତାରିଲ ତନ ଉଦ୍ଧରିଲ ବ୍ରହ୍ମା ବ୍ରହ୍ମଲୋକେ ଗେଲ ॥

ଚୁହ୍ମା ।

ଏମନ୍ କଥା ବୋଲି ଯାବନୀ । ତାର ବଚନେ ହେଲ ସୁପ୍ରଭାତ ।
ବ୍ରହ୍ମଜନ ପୁଷ୍ପକ ଯାନରେ । ପୂଜା ପାଇଲ ଅମର ଅସ୍ଥାନରେ ॥
ବିଧି ମାତଲିକେ ପଠାଇଲେ । ସତୀବ୍ରତେ ପତି ନବ ଯୁବା ହେଲ ॥

ଗୀତ—ଶୁଣ ଗୋ ସଜନି ସତୀବ୍ରତର ଏ ଖ୍ୟାତି । ଅମାର ରଜନୀ ପତିଠାରେ କୋପମତି ଗୋ ॥ ସଖୀ ବାଣୀ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦ୍ୱିତୀୟାର ତିଥି । ଲଜ୍ଜାଜଳଦ ଅନ୍ତରେ ହରିଲ ଶ୍ରୀମତୀ ଗୋ ॥ ଅଧର ଗଗନେ ହାସ ସଖୀହୃଦେ ହେଲ । ଅବ୍ୟତ ସଙ୍ଗୀ ଛିଲ ତାହା ଜାଣିତେ ନାରିଲ ଗୋ ॥ ଏହିକଥା ଭ୍ରାନ୍ତ ହେତେ ରଜନୀ ପ୍ରଭାତ । ଶୁନ କମଲିନୀ ରାଧେ ମାନ ହେଲ ଶାନ୍ତ ॥

ସାଇ ବୋଲେ ଶୁନ, ସବ ସଖୀଗନ ଭେଟାଅ ମୋରେ ମୋହନ ।
ଚାରବନା ମୀନକେତନ କର୍ଦ୍ଦନ, କରଇ ପଞ୍ଚପରାନ ଗୋ ॥

ଚୁହ୍ମା । ରାଇଚରେ ଜାନ ସଖୀ । ନିତ୍ୟକୃତ୍ୟ ବିଧି ରାଖି ॥

ଗୀତ—ଦନ୍ତଧାବନ କରାଇ ଲଳିତା ସଜନୀ । ବିଶାଖା ରତ୍ନ-ଝାରରେ ତୋଳିଦେଲ ପାନି । ଚମ୍ପା ଆନିଦେଲ ଚୂଆ କର୍ପୂରଚନ୍ଦନ । ଚମ୍ପକଲତିକା ଅଙ୍ଗ କରଏ ମାର୍ଜନ । ୨ । ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ସ୍ନାନ କରାଇଲ ବାସନାଟରେ । ରଙ୍ଗଦେବୀ ଅଙ୍ଗ ପୋଛେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅମ୍ବରେ ।୩। କୁସୁମ ନୀଳ ଅମ୍ବର, ସୁଦେବୀ ପନ୍ଧାଇଲ । ଏତେହନ ସମୟେ ବୃନ୍ଦା ପ୍ରବେଶ ହଇଲ । ୪ ।

ଦୁହା । ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କର କହେ ବାଣୀ । କୃଷ୍ଣେ ନ ସ୍ପୃଶ ମାନିନୀ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ସ୍ନିଗ୍ଧେପଦ୍ମ ଭୁଷାଂଶେ ଯତ୍ର ପ୍ରଣମନ୍ତ ସ୍ତବ୍ଧାପି ଯଦାଗିଣି ।
ଦ୍ୱେଷସ୍ତାପି ଯଦୁନ୍ମୁଖେ ବିମୁଖତାଂ ଯାତସି ତସ୍ମିନ୍ ପ୍ରିୟେ ॥
ତଦ୍ୟୁକ୍ତଂ ଚପଳାତକାରିଣି ତବ ଶ୍ରୀଖଣ୍ଡଚର୍ଚ୍ଚାବିଷଂ ।
ଶୀତାଂଶୁ ସ୍ତପନୋ ହିମଂହୁତବହଃ କ୍ରୀଡ଼ାମୁଦୋ ଯାତନାଃ ॥

ଗୀତ—ଓଟେଗୋ ସ୍ୱଧେ ନୀଟେ ମାନ କୈଲ କତ ଯତ୍ନ । ଅରଜିବ ହେବନ ମନ ତେଜ ଗରୁତ୍ୱଷ ॥ ଦୋଟେ ଯଦ ପ୍ରିୟା ଅଟେ ତୋର ସମ୍ମୁଖରେ । କୋପ ରଚ କି କୋପନା ବସ୍ତୁର ଚତୁରେ ଗୋ ॥ ବିମୁଖରେ ଗେଲ ବରହରେ ପ୍ରାଣନାଥ । ଅପରାଧ କ୍ଷମି ଶୁନ ଅକୁ-ଲତ ଚତୁ ଗୋ ॥ ବୃନ୍ଦାବାଣୀ ଶୁନ ସ୍ୱଧେ ଲଜ୍ଜିତ ହଇଲ । ଚନ୍ଦ କର୍ପୂର କସ୍ତୁରୀ ବୃନ୍ଦାକରେ ଦେଲ ଗୋ ॥ ସ୍ୱଇ କପୋଲେ କସ୍ତୁରୀ ବିନ୍ଦୁ ଦେଲ ବୃନ୍ଦେ । ବିଦ୍ୟାପତି ସେବେ ସ୍ୱଧା ଚରଣାରବିନ୍ଦେ ହେ ॥

ଦୁହା । ବୃନ୍ଦାର ଏ ବାଣୀ ଶୁନ । ଲଜ୍ଜିତ ହଇଯା ଧନୀ ॥
ସଙ୍ଗେ ଲୟା ସଖୀଗନ । ମିନ୍ଦ ପୂଜିବାରେ ଆଗମନ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ମାର୍ତ୍ତଣ୍ଡସ୍ୟାର୍ଚ୍ଚନାର୍ଥେ ଗମଦୃତ ସୁମୁଖୀ ସଙ୍ଗପ୍ରେଷ୍ୟାଳିବୃନ୍ଦଂ
ବୃନ୍ଦାରଣ୍ୟଂ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲଂ କୁସୁମଚୟଯୁତଂ ଭୃଙ୍ଗ ଝଂକାରନାଦଂ ॥
ମତ୍ତଂକୋକିଳଗାନଂ ଶ୍ରବଣତସ୍ତୁଖଂ ମନ୍ଦମନ୍ଦାନିଳଂ ଚ ।
ନୃତ୍ୟନ୍ ମାୟୂର କୋଳାହଳ ସରସମନଃ ପଦ୍ମନାଭା କଟାକ୍ଷା ॥

ଗୀତ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପୂଜିବାରେ ପ୍ୟାର, ସଙ୍ଗେ ଲୟାଁ ସହଚରୀ,
ଚଲେ ଫୁଲବନେ ତୋଷ ମନେ ।
ହଶେ ମାଧବୀ ଲତାଳୀ, ତଗର ତରାଟ ମଲ୍ଲୀ
ଫୁଟି ଶୋଭା ହଶେ ବୃନ୍ଦାବନେ ॥
ଚମ୍ପା ମାଳତୀ ମରୁଆ ସେବତୀ କେତକୀ କୁନ୍ଦ
ଜାତି ଯୂଥି ଦମଣା ବକୁଳ ।

ଝଂକୃତ କରେ ଷଟ୍ପଦ   ମୟୂର କୋକିଳ ନାଦ
ଧୀରେ ମନ୍ଦେ ମଳୟ ସମୀର ॥
ଏମନ୍ତ ବନମାଧୁରୀ,   ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ପୋଷି,
ସଖୀସନେ କୁସୁମ ତୋଳିଲ ।
ଏହେନ ସମୟେ ହରି,   ଗଳାତେ ବାସ ଉତ୍ତରି,
ରାଇର କାଛେତେ ଦାଣ୍ଡାଇଲ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଅଧାନ୍ତରେ ମସୃଣ ଗୋଷବର୍ଣ୍ଣାମସୀମ
ନଃ । ଚ ନଃସଦ୍ମୁଖୀ ସୁମୁଖୀ ମୁନଯତ୍ୟ ॥
ଯକ୍ଷୀକୃମୀଷିତସଖୀ ବଦନଂ ପଦୋଷେ
ସାନନ୍ଦ ଗଦ୍ଗଦପଦଂ ହରିରତ୍ୟୁବାଚ ॥

ଗୀତ । ବଦନ୍ତ ମୁରଲୀଧାରୀ, ଶୁଣ ଗୋ ପ୍ରାଣଈଶ୍ୱରୀ, ଅମେ ହୋଇଛେ ସଦା ଅପରାଧୀ । ତୁମାର ବଦନେ ହରବେଶୀ, ଫୁଲ ଧନୁଶର ଧରି, ବନ୍ଧେ ମୋର ନା ଦେଖଇ ବୁଦ୍ଧି ଗୋ ॥ ମୁଖ ସେ ଦାରୁଣ ବାନ, ମୋରେ ଦସ୍ଯୁ କି ଯାବାନ । କମଳ ମୁଖ ମଧୁପାନ ଦିଅ ଗୋ । ଯଦି ଅଛେ କୋପ ମୋରେ, ଦଲନଖ କ୍ଷତ ଉରେ, ଭୁଜରଙ୍କୁ ବନ୍ଧନ କରଅ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ପରିହର କୃତାତଙ୍କେ ଶଙ୍କା ତ୍ୱୟା ସତତଂ ଘନ-
ସ୍ତନଜଘନୟାକ୍ରାନ୍ତେ ସ୍ୱାନ୍ତେ ପରମନବକାଶିନି ।
ବିଶତି ବିତନୋରନ୍ୟୋ ଧନ୍ୟୋ ନ କୋଽପିମମାନ୍ତରଂ ।
ସ୍ତନଭରପରିରମ୍ଭେ ବିଧେହି ବିଧେୟତାଂ ॥

ଗୀତ—ପୁଣ କହେ ଶ୍ୟାମ, ମୃଦୁଳ ବଚନ, ଆମାର ଅଧୀନର ପ୍ରିୟେ ।
ତବ ଅପରାଧେ, ଶଙ୍କା ଉପୁଜଇ, ସନ୍ତତ କର ସଦୟେ ॥
ଅନ୍ୟ ଅଭିଳାଷ, ଷମାକର ଦୋଷ, ତୁମ ଅଟ ରସନିଧି ଗୋ ।
ଘନଜଘନା, ଅକ୍ରାନ୍ତ କର ମୋତେ, ତେଜସ୍ୱୀ ଦାରୁନ ବୁଦ୍ଧି ଗୋ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବ୍ୟଥୟତି ବୃଥା ମୌନଂ ତନ୍ୱି ପ୍ରପଞ୍ଚୟ ପଞ୍ଚମଂ ତରୁଣି ।
ମଧୁରାଳାପୈସ୍ତାପଂ ବିନୋଦୟ ଦୃଷ୍ଟିଭିଃ ॥

ସମ୍ମୁଖ ବିମୁଖୀଭୂତଂ ତାବଦମୃତ ନ ମୃତ ମାଂ ।
ସ୍ୱପ୍ନମତଣସ୍ତୁପ୍ତି ଚେତ୍ନା ମୂର୍ଦ୍ଧେ ପଞ୍ଚେଽସ୍ତ୍ୟୁମୂପସ୍ଥିତଃ ॥

ଗୀତ । ମୌନବ୍ରତ୍ୟ ବୃଥା ତୁମି ବ୍ୟଥାଦଅ କେନ । ପ୍ରପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚମ ବାଣ ବ୍ୟଥାଙ୍କ ନଜାଣଗୋ ॥ ତରୁଣୀ ମଧୁପାଳାପେ ବିନୋଦ ଦୃଷ୍ଟିତେ । ତାଂପବର ତାପହାର ସଖୀ ଏ ସୃଷ୍ଟିରେ ଗୋ ॥ ସମ୍ମୁଖ ବିମୁଖଭାବ ମୃତ ଅଛେ ଯତ । ମୂର୍ଚ୍ଛେଧ ଅଡଶସ୍ତୁ ହ୍ନ ଚେ୍ଧ ପିସ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନଂସ୍ଥିତ ଗୋ ।୩।

ଶ୍ଳୋକଃ—ଦୃଶୌତବମଦାଳସେ ବଦନମିନ୍ଦୁ ସନ୍ଦୀପନଂ
ଗତର୍ଜନମନୋରମା ବିଜିତରମ୍ଭ ମୂରୁଦ୍ୱୟଂ ।
ରତସ୍ତୁବ କଳାବତୀ ରୁଚିରଚନ୍ଦ୍ରଲେଖେ ଭ୍ରୁବୌ
ବଦେହୋ ବିଭୂଧ ଯୌବନଂ ବହ୍ନପିତନ୍ତୁ ପୃଥ୍ୱୀଂଗତା ॥

ଗୀତ । ପୁନ କହେ ଶ୍ୟାମଘନ ବନନ୍ତ ବଚନ । ହେ ଚନ୍ଦ୍ରାନନ ମୋରେ ହୁଅ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ଗୋ । ୧ । ତୁମାର ଭ୍ରୁକୁ କୋଦଣ୍ଡ ଲଇଯ୍ୟ ମଦନ । ପଞ୍ଚଶର ବିନ୍ଧ କରେ ଜଗତ ଦଳନ ଗୋ । ୨। ଚଉଷଠି ରତି-କଳା ଯେତକ୍ୟ ଜାଣିଛେ । ଆମାକେ କାମସାଗରେ କେନ ଭସାଇଛେ ଏମନ ବିନୟ ବାଣୀ କହି ଶ୍ୟାମରାୟ । ଦାଣ୍ଡାୟ ରହିଛେ ପାଶେ ଦାସ ଜନ ପ୍ରାୟ ॥ ଭକ୍ଷଣ୍ଡରେ ଧନୀ କୁନ୍ଦଲତାରେ କହିଲ । ଶ୍ୟାମକେ ସଙ୍କେତ କହ କୁଞ୍ଜମାଝେ ଚଲ ଗୋ ॥ ଆଜ୍ଞାପାଇ କୁନ୍ଦଲତା କହିଲ ଏକାନ୍ତେ । ଚଲ ତୁମି ଅଜ ଧନି ନିଭୃତ କୁଞ୍ଜେତେ ଗୋ ।୬। ଶୁନ ଶ୍ୟାମ ଆନନ୍ଦେତେ ଗୋଷ୍ଠେତେ ଚଲିଲ । ସୁବଲ ମଧୁମଙ୍ଗଲେ ସଙ୍ଗଲ କହିଲ ହେ । ୭ । ପୁଷ୍ପ ତୋଲି ସହଚରୀ ସଭ ସାଥେ ଯାଏ ରାଧାକୁଣ୍ଡ ତୀରେ ପୂଜା ମଣ୍ଡପେ ବିଜୟେ । ୮ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ଆସନଂ ସ୍ୱାଗତଂ ପାଦ୍ୟମର୍ଘ୍ୟମାଚମନୀୟକଂ
ମଧୁପର୍କାଚମସ୍ନାନ ବସନାଭରଣାନି ଚ ।
ସୁଗନ୍ଧ ସୁମନୋ ଧୂପ ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟବନ୍ଦନଂ
ପ୍ରୟୋଜୟେଦର୍ଚ୍ଚନାୟାମୁପଚାରାଂସ୍ତୁ ଷୋଡ଼ଶ ॥

ଗୀତ । ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବତାଙ୍କେ ମନେକୈଲ ଅବାହନ । ଅସନ୍ ପାଦାସନ ଅର୍ଘ୍ୟ ଚନ୍ଦନ ସୁମନ ଗୋ । ୧ । ଧୂପଦୀପ ନଇବଦ୍ୟ ଫଲ ମୂଲକନ୍ଦା । ବନ୍ଦାପନା କୈଲ ସବେ ସପ୍ତସ୍ୱାପାବଲା ଗୋ ।୨। ପୂଜା-ସାଢ଼ ଯାବନ୍ତରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ । ସୁପକ୍ୱ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ସବ ଭୋଜନ କରିଲ ॥ ଲଳିତା ବରଅ ଭଙ୍ଗେ ଭୁଞ୍ଜାଏ ହରଷେ । ତଦ୍ୟାପନ୍ତ ପିକ-ଦାନୀ ଧେଇ ବସେ ପାଶେ ଗୋ । ୩ ।

ତ୍ରୁଟା । ଅଥାନ୍ତରେ ସଖୀଗନ । କରଲ ବେଶ ବଧାନ ॥
ଅଲଙ୍କାର ପେଡ଼ ଆନ । ବଙ୍ଗେ କରାଇଲ ଧନୀ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ମୌଳୌବେଣୀ ସଗୁଚ୍ଛ ମିନ୍ଦୁ କନକୈଶ୍ଚମୈକଙ୍ମୋକ୍‌ଜଭ
ପିନ୍ଦୂରାର୍କପୀମନ୍ତ ନ୍ୟସ୍ତ ସୃତପ୍ତୋ ତାଃଟଙ୍କକର୍ଣାବଲୀ ॥
ରମ୍ୟାଭ୍ରୁଜ ବାଜୁବନ୍ଧ କଙ୍କଣ ଚୈଢ଼ୀ ଦାଙ୍ଗୁଲ୍ୟ ମୁଦ୍ରଯୁତଂ ।
ମଧ୍ୟେକିଙ୍କିଣି ନୀଳଶୁଭ୍ରପୂପଟୀ ଛଦ୍ୟାମୁସ୍ୱାସଯୁତା ॥
ଲାକ୍ଷାଲେପନ ମଙ୍ଘ୍ରି ନୂପୁର ନଖେ ମୃଗାଙ୍କ ସର୍ଦ୍ଧାଙ୍କିତ ।
ଙ୍କ୍ତୀରାସ୍ୟୁରଲେକ ଲୋଚନମଣି ପ୍ରେଷ୍ଟାଳଭୂଷାବୃତୈଃ ।
ଶ୍ୟାମପ୍ରେମ ବଦଗ୍ଧବସରସିକା ରାଧାଭୂଷାଗ୍ଳୂତୈଃ ॥

ଗୀତ ।

ରତ୍ନକଙ୍କତକୋ ଧେନସ୍ତୁ ଲଳିତା କୁନ୍ତଳ ସାଜସ୍ତୁ ଦଲ ।
ବାନ୍ଧ ଦ‌ବ୍ୟଜୁଡ଼ା ରଙ୍ଗ ଉଣ୍ଡ୍ରଡ଼ା ବଧ ତନ୍ଦ ରଅ ଦଲ । ୧ ।
ଖଞ୍ଜି ହୀରକାରି ଉପମାକେ ସୃଷ୍ଟି ମଣ୍ଡଲେ ନା ଦଶେ କଛ ।
ଅଙ୍କି ମୁକ୍ତାଶଣୀ ପଚର ସପ୍ତବୃଷି ଯେମନ୍ତ ଅଛନ୍ତ ବସି ଗୋ । ୨ ।
ଉଶାଖା ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର କସ୍ତୂରୀ ଗୋଲିଅ ଲଲାଟେ ଦଲ ।
ଦଲିତା ଅଞ୍ଜନ କରସ୍ତୁ ରଞ୍ଜନ କରମକସ୍ୱ ଲିହ୍ନଲ ଗୋ । ୩ ।
ଅର୍ଦ୍ଧେନ୍ଦୁ ସିନ୍ଦୂର ଭାଲପଟେ ଦଲ ସିନ୍ଥାତଲେ ମଥାମଣ ।
ନାସାତେ ନଥୁଣୀ ମାଣକ୍ୟ ବସନି ଖଞ୍ଜେଲ ଚନ୍ଦା ସଜନୀ ଗୋ । ୪ ।
କଣ୍ଠେ ମଣୀକଣ୍ଠୀ ଗଳେ ଗୁପସର, ବାହେ ବାଜୁବନ୍ଧ ବାନ୍ଧ ।
ଚାହ ଚୂଡ଼ୀ ପେଶି ଦଲ କଡ଼ୀଅଲ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠରେ ରତ୍ନମୁଦ୍ରା । ୫ ।

କୃଷ୍ଣ ମନଲୋଭା କଙ୍କିଣି ଝାଡ଼ଳ କଣ୍ଠୀ ଦେଲେ ରଙ୍ଗଦେଶୀ
ପପଦେ ତୋଡ଼ର, ବାଜେଣି ନୂପୁର, ଝୁଣ୍ଟିଆ ଖଞ୍ଜେ ସୁବେଶୀ ।୧।
ରକ୍ତାମ୍ବର ଧରି ଉପସ୍ଥିତ କରି, ଚଳ ଇନ୍ଦୁରେଖା ସଖୀ ।
ପାନ ବଦ୍ୟାପତ୍ର ଶ୍ରୀମୁଖ ନିହାରି ଘୁମୁଦରପନ ରଖି ଦେ । ୨ ।

ଶ୍ଲୋକଃ—ପ୍ରଦୋଷ କାଳ ସଂପ୍ରାପ୍ତେ ଯୋଗ୍ୟବେଶଶ୍ରୀରାଧିକେ ।
ଗନ୍ତବ୍ୟଂ କୁଞ୍ଜସଦ୍ମନ ବଦନ୍ତି ଲଳିତା ସଖୀ ॥

ଗୀତ । ବେଶ ଶେଷ କୈଲ ପ୍ରଦୋଷେର କାଳ, ଅପି ପବେଶଦ୍ଧରିଲ ।
କଜଳ କରି, ଧରେ ଧରେ ବନ୍ଧରି, ତା ଗଙ୍ଗ ଶଶୀ ଦଲିଲ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ନିଶିତେ, ପ୍ରାଚୀ ଦିଗେ ହେଦେ ହୋଇଲ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ।
ଏକାଳେ ଲଳିତା, ଜଣାଇ କରିଲ, କଶୋଷି ଚରନ ତଳେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ସା ମା ଦ୍ରକ୍ଷ୍ୟନ୍ତି ବକ୍ଷ୍ୟନ୍ତି ସ୍ମରକଥାଂ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗମାଲିଙ୍ଗନୈଃ
ପ୍ରୀତିଂ ଯାସ୍ୟନ୍ତି ରଂସ୍ୟତେ ସଖୀସମାଗତେ୍ୟନ୍ତି ସଂଚିନ୍ତୟନ୍ ।
ସ ତ୍ୱାଂ ପଶ୍ୟନ୍ତି ବେପତେ ପୁଲକୟତ୍ୟାନନ୍ଦନ୍ତି ସ୍ୱିଦ୍ୟନ୍ତି
ପ୍ରତ୍ୟୁଦ୍ଗଚ୍ଛତି ମୂର୍ଚ୍ଛତି ସ୍ଥିରତମଃପୁଞ୍ଜେ ନିକୁଞ୍ଜେ ପ୍ରିୟଃ । ୨ ।

ଗୀତ । କାନ୍ତକେ ଯତନ; କରସ୍ତୁ ଲୋକନ, ଅବେ ସ୍ମରକଥା ରଚ ।
ନିକୁଞ୍ଜେ ଗମନ, କରସ୍ତୁ ମୋହନ, ଯେନି ମଧ୍ୟ ନିଶିବସ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ--ଅକ୍ଷ୍ଣୋର୍ନିକ୍ଷିପଦଞ୍ଜନଂ ଶ୍ରବଣୟୋ ସ୍ତାପିଞ୍ଛ ଗୁଚ୍ଛାବଳୀଂ
ମୂର୍ଦ୍ଧ୍ନି ଶ୍ୟାମ ସରୋଜଦାମକୁଚୟୋଃ କସ୍ତୁରିକାପତ୍ରକଂ ।
ଧୂର୍ତ୍ତାନାମଭିସାରସତ୍ୱରହୃଦାଂ ବିଷ୍ୱଙ୍ନିକୁଞ୍ଜେ ସଖି
ଧ୍ୱାନ୍ତଂନୀଳନିଚୋଳଚାରୁ ସୁଦୃଶାଂ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗମାଲିଙ୍ଗତି ॥

ଗୀତ । ନୟନ ଯୁଗଳେ ରୁଚିରୁ ଅଞ୍ଜନ ରଞ୍ଜନ ! ତମାଳ ରଙ୍ଗ ଗୁଚ୍ଛାବଳୀ
ଶ୍ରବଣେ ମଣ୍ଡନ ଗୋ ।୧। ଶିରେ ନୀଳପଦ୍ମ ଅଙ୍ଗେ ମର୍କତ ବଳୟ ।
କୁଚେ ମୃଗମଦପତ୍ର ରୁଚିରୁ କମନୀୟ ଗୋ । ॥ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗେ ନୀଳବସନ କୃତ
ଅଲ[illegible]ନ । ଏହି ଦ୍ରବ୍ୟେ କୃଷ୍ଣ ଅଭିସାରର ଲକ୍ଷଣ ଗୋ । । ୩ । ଅଜ
ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ରଜନୀ ରୁଚିରୁଚନ୍ଦ୍ର ସତ । ପୁଷ୍ପଗନ୍ଧେ ମଦଗନ୍ଧବାହ ବହୁ ମନ୍ଦ

ଗୋ । ୪ । ମେନ୍ଦ୍ରଦେବ୍ରଷୀଜନ ଅଙ୍ଗ ଅଳସେ ଶୁଇଲେ । ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦେ ଚଳନ୍ତ ରାଧେ ନିକୁଞ୍ଜ ମନ୍ଦିର ଗୋ । ୫ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—କାଶ୍ମୀର ଗୌରବପୁଷାମଭିସାରିକାଣା-
ମାବଦ୍ଧରେଖମଭିତୋରୁଚିମଞ୍ଜରୀଭିଃ ।
ଏତତ୍ତମାଳଦଳନୀଳତମଂ ତମିସ୍ରଂ ।
ତତ୍ପ୍ରେମ ହେମ ନିକଷୋପଳତାଂ ତନୋତି । ୪ ।

ଗୀତ ।

ସବ ସଖୀ ସାଥେ, ଚଳେ ନିକୁଞ୍ଜତେ, ତମାଲ ବନ ଅନ୍ଧକାରେ ଗୋ ।
କାଶ୍ମୀର ଗଞ୍ଜର, ବରନ ଶରୀର, ସକଳ ସଜନୀ ଧରେ ଗୋ । ୧ ।
ଲଳିତାର ଦକ୍ଷ, ଶୁଭଯାତ୍ରା ଶ୍ରୀମତୀ, ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ ।
ପୁରେ ଗୁରୁଜନ ଶୋଇଲ ଯଖନ, ଅଭିସାରେ ବଜେ ଚୈଲ ଗୋ ।୨।
ଚୂର୍ଣ୍ଣା—ହେନକାଲେ ଶ୍ୟାମରାଏ । ନିଭୃତ କୁଞ୍ଜେ ବଞ୍ଚସ୍ତେ ॥
ରାଇ ପଥ ଚନ୍ଦ୍ର ସର । ଧ୍ୟାନକରେ ବଂଶୀଧାରୀ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ରାଧେସ୍ତଂ ଦିବ୍ୟରୂପଂ ସୁକନକଜଡ଼ିତଂ ଚମ୍ପକଂ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣକାନ୍ତି
କୁଂ କୁଂ କୋକିଳନାଦଂ ସୁମଧୁରରୁଚିରା ବାକ୍ୟରାଧା ସୁବାକ୍ୟଂ ॥
ଝଂ ଝଂ ଝଂକାରନାଦଂ ଭ୍ରମସୁନ୍ଦ୍ରଭ୍ରମରା ଦିବ୍ୟମଞ୍ଜୀର ପାଦଂ
ଝୁଂ ଝୁଂ ଝୁଂକାରନାଦଂ ଝୁଠଠଣରଣନା ଯାତି ରାଧା ନିକୁଞ୍ଜଂ ॥

ଗୀତ—ରାଇବରନ କନକ ତଡ଼ିତେର କାନ୍ତି । ବଚନ ମଧୁରେ କୋକିଳକେ ଅଛେ ଜିତି ଗୋ । ମଦଗନ୍ଧେ ଭୃଙ୍ଗ ଫିରେ ଝଂକାର ନାଦରେ । ଝମକ ଝୁଣ୍ଟିଆ ଝଣ ଝଣ ନାଦକରେ ସେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ରମଣ ରଭସ ଖେଳାରମ୍ଭ ସମ୍ଭାବନୀୟା
ରତିରସପରିଷ୍ୱଙ୍ଗୀରଙ୍ଗନାଶ୍ୱ ସୁଧୀରା ॥
ନିକଟ ବିଷସ୍ତୁବନ୍ଧି ଭୂତକାନ୍ତ ପ୍ରସାଦା
ନବପତି ବରପୂର୍ଣ୍ଣା ଯାତି ରାଧା ନିକୁଞ୍ଜେ ॥

ଗୀତ—ରମନରଭସଖେଳା, ରମ୍ଭା ସମ୍ଭାବନେ ଅଳା,
ଅଙ୍ଗୀର ନାଶ ସୁରତରସରେ ଗମ୍ଭୀର ସେ । ୧ ।

ଝାନ୍ତେର ପ୍ରସଙ୍ଗେ ମନେ ମଦା ଚମତ୍କାରୀ ।
ଚଳେ ନିକୁଞ୍ଜତେ ଭନୁପତ କୁମାରୀ ଗୋ । ୨ ।

ଶ୍ଲୋକଃ—ନାନାନୃତ୍ୟ କଳାସୁ ଗୀତରଚନେ ବୈଚିତ୍ର୍ୟ ତାଣ୍ଡବ ଖଂ ।
ଗୌରୀ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ସରୋଜବଦନା କନ୍ଦର୍ପ ସମ୍ମୋହିନୀ ॥
ରମ୍ଭା ଗୃରୁନିତମ୍ବିନୀ ଊରୁବକ୍ଷା ପ୍ରେମାମୃତୋଦ୍ଗାହିଣୀ ।
ରାଧା କାଞ୍ଚନଦେହିନୀ ବ୍ରଜସୁତେ ବୃନ୍ଦାବନସ୍ଥାୟିନୀ ॥

ଗୀତ—ନାନା ନୃତ୍ୟ ରଙ୍ଗସରେ ଚଳେ ଶ୍ରୀକିଶୋରୀ । ତୁଙ୍ଗବାଦ୍ୟ ତମ୍ବ ବା ଏ କରସ୍ଥ ମାଧୁରୀ ଗୋ । ନୃତ୍ୟକଳାର ରଙ୍ଗଦେଖି ସୁଦେଶୀକ ଗାଏ । କୁଞ୍ଜେ ପ୍ରବେଶିଲ ସଙ୍ଗେ ବଦ୍ୟାପତି ଧାଏ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଗତବତୀ ସଖୀବୃନ୍ଦେ ମନ୍ଦତ୍ରପାଭରନିର୍ଭର-
ସ୍ମରଶରବଶାକୂତ ସ୍ଫୀତ ସ୍ମିତସ୍ନପିତାଧରଂ ॥
ସରସମନସାଂ ଦୃଷ୍ଟ୍ୱା ରାଧାଂ ମୁହୁର୍ନବପଲ୍ଲବ-
ପ୍ରସରଣସୃଜେ ନିଷଣ୍ଣାକ୍ଷୀମୁବାଚ ହରିପ୍ରିୟାଂ ॥

ଗୀତ—ବୃନ୍ଦାଦି ଲଳିତା ସକଳ ସଜନୀ ଅନ୍ତର ହୋଇଯିବା ଗଲେ ।
ବନୋଦନୀ କର ଧରସ୍ଥ ନାଗର କୁସୁମ ଶଯ୍ୟାତେ ନିଲ ଗୋ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ପ୍ରତ୍ୟୂହଃପୁଲକାଙ୍କୁରେଣ ନିବିଡ଼ା ଶ୍ଳେଷେ ନିମେଷେଣ ଚ ।
କ୍ରୀଡ଼ାକୂତ ବିଲୋକନେଽଧରସୁଧାପାନେ କଥାକେଳିଭିଃ ॥
ଆନନ୍ଦାଧିଗମେନ ମନ୍ମଥକଳାଯୁଦ୍ଧେଽପି ଯସ୍ମିନ୍ନଭୂ-
ଦୁଦ୍ଭୂତଃ ସ ତୟୋର୍ବଭୂବ ସୁରତାରମ୍ଭଃ ପ୍ରିୟମ୍ଭାବୁକଃ ॥

ଗୀତ—ପ୍ରଥମେ ପୁଲକେ ନିବିଡ଼ ନୟନେ ଅଶ୍ଲେଷ କଲି ଲହରୀ ହେ ।
ଏହୁ ରସଧ୍ୱନିତେ କେ ପାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତେ ବଦ୍ୟାପତି ଯାଏ ହାରି ହେ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ସ୍ମିତ କଣରୁଚି ସଦ୍ୟଚନ୍ଦ୍ରାବଲୋକୌ ।
ପ୍ରଣୟ କୁତୁକ ତଳ୍ପାନେନ ଲୀଳାବ୍ଜନାଳୌ ।
ନବ ବିକଶିତମଲ୍ଲୀ ମାଧବୀ କଳ୍ପମାଳୌ ।
ସ୍ଫୁର ନିଭୃତ ନିକୁଞ୍ଜେ ରାଧିକା କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରୌ ॥

ଗୀତ—ପ୍ରିୟ ମୁଖଚନ୍ଦ୍ର ଲାବଣ୍ୟ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ତାତେ ସ୍ମିତ କଣ ଶୋଭା ।
ନୟନ ଚକୋର ପାନ କରିବାରେ ହଇଛେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋଭ ସେ ॥
ପ୍ରଳୟ କୌତୁକୀ ପଦ୍ମେ ଖେଳା ଭୃଙ୍ଗ ପ୍ରିୟା ପ୍ରିୟେର ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ।
ନିଭୃତ ନିକୁଞ୍ଜେ ରାଧା କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମନେ ସ୍ମର ହୃଦେ ଭର ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଅସଦୃଶତନୁ ଶୋଭାଧିକୃତାନଙ୍ଗକାନ୍ତୌ
ସ୍ତବତ ରସଗର୍ଭୌ ଭେଦଲୀଲା ପ୍ରବାହୌ ॥
ସ୍ଫୁଟ ସରଳିକ ବଂଶୀ ଶୋଭମାନା ପ୍ରହସ୍ତୌ ।
ସ୍ମର ନିଭୃତ ନିକୁଞ୍ଜେ ରାଧିକା କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରୌ ॥

ଗୀତ ।

ଅସଦୃଶ ତନୁଶୋଭା, ଅନଙ୍ଗ କେଳି ପ୍ରତିପ୍ରଭା,
ଧିକ୍କୃତ କରଇ ଲକ୍ଷଦ୍ୱିଷ୍ଟ ।
ସ୍ତବକ ରସ ଗର୍ଭରେ, ଭେଦଲୀଳା ପ୍ରବାହର,
ସ୍ମର ମନ ଯୁଗଳ ମୂରତି ସେ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ତସ୍ୟାଃ ପାଟଲ ପାଣିଜାଙ୍କିତମୁରୋ ନିଦ୍ରାକଷାୟେ ଦୃଶୌ ।
ନିର୍ଧୌତୋଽଧର ଶୋଣିମା ବିଲୁଳିତାଃ ସ୍ରସ୍ତସ୍ରଜୋ ମୂର୍ଦ୍ଧଜାଃ ॥
କାଞ୍ଚୀ ଦାମଦରଶ୍ଳଥାଞ୍ଚଳମିତି ପ୍ରାତର୍ନିଖାତେ ଦୃଶୋ-
ରେଭିଃ କାମଶରୈ ସ୍ତଦଦ୍ଭୁତମଭୂତ୍ ପତ୍ୟୁର୍ମନଃ କୀଳିତଂ ॥

ଗୀତ—ରତିଶ୍ରାନ୍ତେ ଗଧେ କର ରଙ୍ଗିମା ପାଟଳ । ପଦ୍ମାବଳୀ ଉଦୁର୍ଣ୍ଣ ନୟନ ଯୁଗଳ ସେ ॥ ଅଧର ରଙ୍ଗିମା ତୁଟୀ ଫିଟିଯାଇ କାଞ୍ଚୁଲି । ଶ୍ଳଥିଯାଇ କେଶ ଆଭା ହୃଦେ ହେଉଛି ମାଳ ହେ । ୨ । ବିଶେଷେ କୁଳଶ ପାତ ରସିକ ହେଉଛି । ବସନ୍ତନି ଶ୍ରାନ୍ତେ ପୁଷ୍ପ ବନ୍ଧନୀ ବନ୍ଧିଯା ସେ । ୩ । ସ୍ୱାଧୀନଭର୍ତ୍ତୃକା ହୋଇ ବୋଲେ ବଚନୋତ୍ତମ । କେମନେ ଏ ବେଶ ନାଶ କରିଲ ଅପନି ସେ । ୪ । ସଖୀଜନେ ଦେଖିଲେ କରିବେ ପରିହାସ । ଶୁଣିଯା ଆନନ୍ଦ ମନ ହେଲ ପୀତବାସ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ଶାନ୍ତ୍ୟନାସା ବ୍ରଜମଣି ରଚିତ ପଟ୍ଟସୂତ୍ରେଣ ବଦ୍ଧବେଣୀ ।
ଶ୍ରୋତାଗ୍ରଗଣ୍ଠିତାଗ୍ରିଂ କୁସୁମିତ ଚିକୁର ସୁବେଣି ପଦ୍ମହସ୍ତା ॥

ଷ୍ଠାମ୍ବୁଜାଶୈରବଦ୍ଧସ୍ତବକଉଚଚୁଳା କଜ୍ଜଳାକ୍ଷିନ୍ତଚୂଳା ।
ସ୍ବଧାନକ୍ତଂକ୍ଷୁଲାନ୍ନଂ ସ୍ଥରତ୍ନ ତଳଙ୍କନ ଷୋଡ଼ଶ କଲ୍ପଗାସ୍ତୁ ॥
ଦବଂତୁ ଚୂଡ଼ାମଣୀନ୍ଦ୍ର ପୁରଃ ବରଚତା କ୍ଷୁଦ୍ରକାଦ୍ବନ୍ଦକାନ୍ତ ।
ଜଷ୍ଠାଚକ୍ଷିଷଡ଼କା ଭୁଜବଳୟୁଗଃ କଣ୍ଠଭୂଷାମିକାଷଂ ॥
ହାସ ତାସନ୍ନକାସ ଭୁଜ କଟକ ଭୁଳା ଝୋଃସ୍ୟଂ ରୂପତ୍ରୋକ୍ତଂ ।
ଭୃଙ୍ଗପାଦାଙ୍ଗୁଳୀୟଂ ଛବରପ ରତଭୈ ଭୂଷଣେ ଭତ ସ୍ବଧା ॥

୨ ଗୀତ—ରତ୍ନପୀଠ ପରେ ହରି, ବସିଯାଁ ଶ୍ରୀ ଜଶୋଦା, କୁନ୍ତଳ ଧାଳୟାଁ ଜୁଡ଼ା ବାନ୍ଧେ ସେ ॥ କପୋଳେ ଖଞ୍ଜି ଅଲକା, ରତ୍ନ ତାଠଙ୍କ ଝଲକା, ତେଜେ ସୁରୁ ଭର୍ଗବକୁ ନନ୍ଦେ ॥ ଭାଲତେ ହଳ ସିନ୍ଦୂର, ଯେନ ପ୍ରଭାତ ଭାସ୍କର, ଦଲ୍ଲତା ଅଞ୍ଜନ ନେତ୍ରେ ଧଲ ସେ । ଗଣ୍ଡ ଦେଶରେ ମକରୀ, ଭୁଜେ ଲମ୍ବ ପଦ୍ମାବଳୀ, କୁଞ୍ଚ ପୀତାମ୍ବର ପିନ୍ଧାଇଲ ସେ ॥ ଭଙ୍ଗି ପିକନାଗବଲ୍ଲୀ, ଅନ୍ଦରେ ବନମାଳ, ସ୍ନେହଭରେ ପ୍ରିୟ ମୁଖେ ହଏ ସେ ॥ ସ୍ୱାଧୀନଭର୍ତ୍ତୃକା ହେସେ, ସଇକାନ୍ତ ଭାବ ବଶେ, ଉଦ୍ଧ୍ୟାପତ ସଦା ପାଦେ ଧ୍ୟାୟେ ସେ ।

ଶ୍ଳୋକଃ—ବାଗ୍ବ ସୁଚନ୍ଦ ଶବସ ରତକଳା ପ୍ରାଗଲ୍ଭମ୍ୟ ସ୍ବଧ୍ଵଜା ।
କୀଡ଼ା କୁଞ୍ଚିତ ଲୋଚନଂ ବରଚୟନ୍ ତଦ୍ବାସଖୀନାମସୌ ॥
ତଦ୍ବକ୍ଷୋରୁହଚନ୍ଦକେଳୀମକରୀ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ପାରଙ୍ଗତଃ ।
କୈଶୋରସ୍ୟ ଫଳୀ କରେତଦ୍ଧଳୟନ୍ କୁଞ୍ଜେବିହାରହରିଃ ॥

ଗୀତ ।—ବନୋଦୟୀ କର ଧରଯାଁ ହରି । ନିକୁଞ୍ଜ ଭୁବନେ ଗମନ କରି ॥ ବୃନ୍ଦାଦି ଲଳିତା ସଜନୀଗଣେ । ସାଥେ ସାଥେ ଚଲେ ହରଷ ମନେ ॥ ବୃନ୍ଦାବନ ଶୋଭା ନୟନେ ହେରି । କୁଞ୍ଜେ ପ୍ରବେଶିଲ ମୁରଲୀ-ଧାରୀ ॥ ବସିଲ କୁସୁମ ଶେଯ ଉପରେ । ଲଳିତା ବଦତ କରେ ଶ୍ୟାମରେ ଆମାର ଜଶୋଦା ସଙ୍ଗତେ ପାଶା । ଖେଲିଲେ ହବେ ଭାଲ ଶୁଦ୍ଧଦଶା ।

ଶ୍ଳୋକଃ ।—ଚୂମ୍ବନାଦ୍ଧ ମୟୁଦଉ ମତ୍ତୁକ୍ତା ଚ ତଥା ଚରେତୁ ।
କୋଟିଲ୍ୟାଦ ଭୁବ ବସ୍ୟ ଶ୍ରୋତା ଚ ଭୂଷଣାବଚ ॥

ଗୀତ—ବୋଲେ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଶୁଣ ଗୋ ଲଳିତେ ଏହୁ ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ଦ୍ୟୁତ,
ଯେ ଜଣ ହାରିବ ଲକ୍ଷେ ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ଏହା ଏ କରିବ ପୀତ ॥
ଲଳିତା କହଇ ତୁମି ଯେବେ ହାର ତୁମାର ବାଂଶିର ନେବ ।
ଯମୁନାର ଜଳେ ଅମି କୌତୂହଳେ ସନ୍ତୋଷରେ ଭସାଇ ଦେବ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।—ସଖୀଗଣସୁଶୋଭନ୍ତ୍ୟା ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପ୍ରବେଶଦରେ ।
ଶ୍ରୀ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଯଜ୍ଞେ ଯତୁଯୁକ୍ତଂ ଖେଳା ମହୋତ୍ସବଃ ॥

ଗୀତ ।—ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ଶ୍ୟାମଗୃହ ସଜନତ କଲେ । ଜାଣେ ବୃନ୍ଦା ଦେବୀ ପାଶାସାର ନେଇ ଗଲେ ॥ ଲଳିତା ଫେଲାଇ ଦେଲ ପାଶାର ପାଲିକା । ସାକ୍ଷୀହୋଇଲ ଶାରି ଶୁକ ସକଳ ବାଳିକା ॥ କାଳୀ ନାଲି ଦୁଇ ସାର ନେଲ ବନୋଦିନୀ । ହଳଦୀ ସବରେ ଶ୍ୟାମନେଏ ତତକ୍ଷଣି । ଭୂହା । ରାଇକାନ୍ତୁ ଭବ ଭେଲେ । ଅନନ୍ଦିତ ମନେ ପାଶା ଖେଳେ ॥

ଗୀତ ।—ଦାନ ପକାଇ ସାର ବାହେ ଦୁହୁଁ ଜନ । ଯାର ପଟଉଡ଼େ ସେହୁ ମାରେ ଘନ ଘନ ।୧। ଖେଳୁତେ ଖେଳୁତେଶ୍ୟାମ ସାର ପାଚୀ-ଗେଲ । ପଞ୍ଚ ତିର ପଟ ଏକ ରାଧାରେ ଲଭିଲ ।୨। କ୍ରୋଧ ହୋଇ ରାଇ ଡାକେ ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚ । ଦାନ ପକାଇଲେ ସେହୁ ପଡ଼ିଲ ସ୍ୱୈରତ । ୩ । କ୍ରୋଧଭରେ ଶ୍ରୀମତୀର କମ୍ପମାନ ଗାଏ । ସେଇ ସାର ପାଚଟେ ହାରିଲ ଶ୍ୟାମ ରାଏ । ୪ । ହାରିଲ ହାରିଲ ଶ୍ୟାମ ସବେ ମାରି ତାଳି । ଶ୍ରୀମତୀ ଲଗ ଯାଇଁ ନିଲ ମୋହନ ମୁରଲୀ । ୫ । ମୁରଲୀ ଲଇଯାଇଁ ରାଧେ ଲଳିତାରେ ଦେଲ । ସବ ସଖୀଗନ ମିଲି ଅନନ୍ଦ ହୋଇଲ । ୬ ।

ଶ୍ଲୋକଃ ।—ବଦନ୍ତ ପୁଣ୍ଡରୀକାକ୍ଷଃ ଅଳ ତଥ୍ୟ ତବାଗ୍ରତଂ ।
ମମାଙ୍ଗଭରଣଂ ହୃତ୍ୱା ଦ୍ୱିତୀୟସ୍ତ୍ୱାବଶ୍ୟତେ ॥

ଗୀତ ।—ଶ୍ୟାମ ବୋଲେଭଲ ଅମି ଖେଳୁ ଅରବାରେ । ଏ ବାର ହାରିଲେ ଅଙ୍ଗଭୂଷଣ ତୁମାରେ ॥ ତୁମି ଯେବେ ହାର ଦେବ ଲକ୍ଷେ ଚୁମ୍ବ-ଦାନ । ଏହୁ ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ପାଶା ଖେଳେ ଦୁହୁଁଜନ ॥ ଖେଳୁତେ ଖେଳୁତେ ଶ୍ୟାମ ତତକ୍ଷଣି ହାରିଲ । ସବ ସଖୀଗନ ମିଲି କରତାଳି ଦେଲ ସେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ।—ଦ୍ୟୁତକ୍ରୀଡ଼ାପର ଭୂତ୍ୟଂ ଜାତଃ ସର୍ବାଙ୍ଗଭୂଷଣଂ ।
କୃଷ୍ଣେ ବଲୋକ୍ୟ ସୁମୁଖୀ ରାଧା ସନ୍ତୃପ୍ତମାନସା

ଗୀତ ।— ଲଳିତା ଲଇଯିଁ ଗଲେ କର୍ଣ୍ଣେର କୁଣ୍ଡଳ । ବିଶାଖା ଲଇଯିଁ ଗଲେ ଉରମୋତିହାର । ୧ । ଚିତ୍ରା ବାଜୁବନ୍ଧ ଇନ୍ଦୁରେଖା ବନମାଲ । ଚମ୍ପକଲତିକା କଣ୍ଠୀକ୍ଷୁଦ୍ରଘଣ୍ଟି ନିଲ । ୨ । ରଙ୍ଗନ ବେନି ନେପୁର ରଙ୍ଗଦେବୀ ଧରେ । ତୁଙ୍ଗବିଦ୍ୟା ନାସାମୋତିବର ନିଏ ଖରେ । ୩ । ସୁଦେବୀ ଉତ୍ତରୀ ପୀତାମ୍ବରି ଲଯିଯାଏ । ହେର ବ୍ରଜେଶ୍ୱରୀ ହର୍ଷ ବିଷାଦରେ ରହେ । ୪ ।

ଶ୍ଳୋକଃ । ଶ୍ୟାମୋ ବଦତି ହେ ବୃନ୍ଦେ କଥଯାମି ତବାଗ୍ରତଃ ।
ସ୍ୱଧର୍ମଲକ୍ଷଣଂ କୃତ୍ୱା ଧିବାର ନିପ୍ରହେଳକା ॥

ଗୀତ । ଶ୍ୟାମ ବୋଲେ ଭଲ ଖେଳ ଅରବାର ତିନବାର ଯେବେହାର ।
ଏ ବାର ହାରିଲେ ଅମାକେ ହାରିବୁ ତୁମି ହେବେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ॥
ତୁମି ଯେବେ ହାର ଅମି ଦଣ୍ଡଧାରୀ ହଇବୁ ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନେ ।
ଶୁନ ବିନୋଦିନୀ ଧନ ଜନ ଯନ ସବୁହିବୁ ତୁମ୍ଭ ଦାନେ ଗୋ ।
ଭଲ ଭଲ ବୋଲି ସନମତ କରି, ଖେଳିଲେ ହାରେ ଶ୍ରୀପତି ।
ସକଲ ମଞ୍ଜରୀ କରତାଲି ମାରି ଭଣେ ସ୍ୱନ ବିଦ୍ୟାପତି ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବାକ୍‌ଭୂଷଣଞ୍ଚ ଲଲିତାମଞ୍ଜରୀ ରାଧାରସନ୍ନିଧୌ ।
ମୁରଲ୍ୟାଭରଣାର୍ଗେଷ୍ଟ ଜିତା ବୃନ୍ଦାବନେଶ୍ୱରୀ ॥

ଗୀତ ।

ଲଲିତା କହ ଏ ହାସି, ପ୍ରଥମେ ହାରିଲ ବାଂଶୀ
ଦ୍ୱିତୀୟେ ହାରିଲ ଅଭରଣ ହେ ।
ତୃତୀୟେ ହାରିଲ ଦେହ, ଅର କିବା ଅଛେ କହ
ରାଇ ରାଜା ହବେ ବୃନ୍ଦାବନ ହେ ॥
ରାଧାଜୟେ ଶୁଭ କାଲ, ସବେ ହୁଲହୁଲ ଦେଲ,
ଲତା ମଧ୍ୟ ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି ହଏ ସେ ।
ବିଶାଖିକା ବୋଲେ ଶୁନ, ତୁମାରେ ଜଣିମା ଧନ,
ନିଷ୍ଟେ ହେଲ ନାହିଁକ ସଂଶୟ ଗୋ । ଶ୍ରୀରାଧେ ।

ଇଥେ ଅଛେ ଗୃହଦ୍ୱାର, ରଖ ଗୋ ଯତନ କର,
ଗୋପ୍ୟସ୍ଥାନେ ରଖ ଗୋ ଲୁକାଇ ଗୋ ।
ତୁମାର ଧନ ତୁମି ନାତେ, ବିସ୍ମୃ ନାହିଁକ ଚିତ୍ତେ,
ଆମି ପିଛେ ରହବୁଁ ଜାଗିୟୁଁ ଗୋ ॥
ଶ୍ଳୋକଃ—ହାର ବନ୍ଧରଣଂ ତସ୍ୟାଃ ପ୍ରବୃତ୍ତଂ ତଦ ସାନ୍ଧ ମାଂ ।
ତ ଏବଂ ଁ ଦିତଂ କୃଷ୍ଣେ କରେବୁନ୍ଧ ସବେବୁନ୍ଧେଃ ॥
ଗୀତ—ପ୍ରିୟେର ଶ୍ରୀ ଅଙ୍ଗି ମ୍ଳାନ, ଦେଖି କଶୋଗରତନ
ଅନ୍ୟରେ ଅକୁଳ ହୟ୍ୟ କହେ ।
ବୋଲେ ସଖୀ ନିହାରୁନ, କେନେ ଅଙ୍ଗ ଆଭରନ,
ହରନତେ କେନ ହସ୍ତ ଯାଏ ଗୋ ॥
ଶିରେ ଶିଖି ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଲ, କର୍ଣ୍ଣେ ମକର କୁଣ୍ଡଲ,
ହୃଦେ ଶୋହେ ମୁକୁତାର ହାର ସେ ।
ଭୁଜେ ବଲୟ କଙ୍କନ, କଟୀତେ ପୀତବସନ,
ନୂପୁରତେ କେନ ଲଘିଲ କର ଗୋ ।
ଭଲ କେଲ ଖେଲ ରସ, ବନ୍ଧୁ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ବରସ,
ଜନତେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ହୈଲ ମୋରେ ଗୋ ॥
ସଖୀ ଜାନ ରଇ ଚତ୍ତ, ଅଙ୍ଗ ଅଭରନ ଯତ,
ମଣ୍ଡିଲ ମୋହନ ଅଙ୍ଗରେ ଗୋ ।
ଅହା ବୋଲି ବନୋଦିନୀ, ବନ୍ଧୁକେ ଶ୍ରୀ ଭୁଜେ ଅନି
ବାସାଇଲ ପାଲଙ୍କ ଉପରେ ଗୋ ।
ଗାନ୍ଥିସୁ କୁସୁମ ମାଲ, ଶ୍ୱେତରକ୍ତ ପୀତ ନୀଲ,
ବିଦ୍ୟାପତି ନିୟୋଜନ କରେ ସେ ॥
ଶ୍ଳୋକଃ—କେକିଚନ୍ଦ୍ର ଚୂଳଶିରଂ ଶ୍ରବଣାଙ୍କିତ କୁଣ୍ଡଳଂ ।
ଭାଲେ ଚ କସ୍ତୁରୀବିନ୍ଦୁ ନାସାମୁକ୍ତା ମନୋହରଂ ॥
କଣ୍ଠେ ଗୁଞ୍ଜପଂକ୍ତି ଦଦ୍ୟାତୁ ହାରକେୟୁର ମଣ୍ଡିତଂ ।
ବାହୁମୂଳେ ବାଜୁବନ୍ଧଂ ଭୁଜେ ବଳୟ କଙ୍କଣଂ ॥
ରୁଣିତନୂପୁରଂ ପାଦଂ ସାଦନଂ ପୀତଅମ୍ବରଂ ।

ଗୀତ--ଫୁଲଶେଯେ ବସାଇଲ ସଇ ବିନୋଦନୀ । ବନ୍ଧୁକେ ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ବେଶ କରିଲ ଅପାର ॥ ଯତନ କରିଣ ଜୁଡ଼ା ବାନ୍ଧିଲ ଢଶୋସ୍ୱ । କେଙ୍କରନ୍ତ ପୁଷ୍ପଗୁଚ୍ଛ ଖଞ୍ଜି ଯତ୍ନକରି ଗୋ ॥ କପୋଲର ମାଝେ ଧଳ ଚନ୍ଦନେର ବିନ୍ଦୁ । କି ବଚନ ନବଘନ କୋଳେ ଦେଇ ଇନ୍ଦୁ ସେ ॥ ବାହାରେ ବାହୁଟି ବାଜୁବନ୍ଧ ପରାଇଲ । ରତନ କଙ୍କଣ ଦୁଇ ଯତନେ ଖଞ୍ଜିଲ ଗୋ ॥ ହୃଦେ ମନମାଳ ପଦେ ରୁଣିତ ନୂପୁର । ନାନା ପୁଷ୍ପେ ମାଳ ଗାନ୍ଥି ଲମ୍ବାଇଲ ହର ଗୋ ॥ ଦର୍ପଣ ଧରିଣ ଗୃନ୍ଦମୁଖେ ଦେଖାଇଲ । ପକ୍ୱ ତାମ୍ବୂଲ ବଟିକା ହୃଷ୍ଟେ ଭୁଞ୍ଜାଇଲ ଗୋ ॥ ଶ୍ରୀମୁଖେର ଶୋଭା ହେରି ସଇ ଅଚେତନ । କନ୍ଦର୍ପ ଦର୍ପକ ଗଣ୍ଡେ ମଣ୍ଡିଲ ଚୁମ୍ବନ ସେ ॥ ଅତୁରେ ରସିକରଙ୍ଗ ଗେଲ ଗେଲେ ମେଲି । ହେର ସବ ସଖୀଗଣ ଢଲ ହୁଲହୁଲି ଗୋ ॥ ଆନନ୍ଦେର ସୀମା ନାଇ ନିକୁଞ୍ଜ କାନନେ । ଢଶୋସ୍ୱ ଜନଚ୍ଛେ ପାଶା ଖେଲେ ଶ୍ୟାମସନେ ଗୋ ॥

ଚୁହା—ବିଦ୍ୟାପତି ରସେ ଭଣି । ଶ୍ୟାମ କହେ ଶୁନ ଗୋ ସଜନି ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବଦତି ମୁରଲୀଧରଃ ସଖି ! ମମ ବଂଶୀ ଦତ୍ତ୍ୱାକରଂ ।
ତନୋତି ମମ ମନ୍ଦିରଂ ଚଳତ ମାନସ୍ୟ ସତ୍ୱରଂ ॥

ଗୀତ ।

ସଖୀମୁଖ ହେରି ମୁରଲୀଧାରୀ । ବଂଶୀମାଗେ ଦୁଇ କର ପ୍ରସାରି ॥
ଦିଅ ବାଂଶୀ ମୋରେ ଲୋଭ ନା କର । ଧରୁଅଛି ମୁହିଁ ତୁମାର କର ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବଦତି ଲଳିତା ବାକ୍ୟଂ କଥ୍ୟତେ କେଶବାଗ୍ରତଃ ।
ଧର୍ମାଧର୍ମଂ ପରିତ୍ୟଜ୍ୟ ବଂଶୀ ଶିଷ୍ୟପ୍ରବର୍ତ୍ତିକାଂ ॥

ଗୀତ—ଲଲିତା ବୋଲେନ ଆମି ନା ଦିବୁଁ ବାଂଶରୀ ।
ସେହି ବାଂଶୀଲାଗି ଆମି ହଇଛେ ଏତେକର ହେ ॥
ଲୋକଧର୍ମ ବେଦଧର୍ମ ଛଡ଼ାଇଲା ଏହି ।
ଯାହାଲାଗି ବ୍ରଜେ ବଧୂଗଣ ହେଲୁଁ ବାଇ ହେ ॥
ଯମୁନାର ଜଳେ ଲୟିଁ ଭସାଇୟିଁ ଦିବ ।
ନୋହିଲେ କଶୋସ୍ୱ ଦାସୀ ଆମାର ବାଇବ ହେ ॥

ଦୁହା ।

ଶ୍ୟାମବୋଲେ ବଂଶୀ ରତନ ନୋହେ । ଦୁକଣ୍ଠାମୂଲ୍ୟକେହୁନବତାଏ
ଘୋରବନ ମାଝେ ଜନମ ତାର । ଶୁଷ୍କବାଂଶ ଛିଦ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥି ଅବର ॥
ଗୁପ୍ତବାର୍ତ୍ତା ଆଉ ନା ରଖ ପେଟେ । ବାଇଲେ ନୂପୁର କରେ ଝଗଟେ
ମୋହନ ମୋହନ ବାଣୀ ଶୁଣନ୍ତି । ସଖୀ କରୁ ବାଂଶୀ କିଶୋରୀ ଲଗ୍ନି ॥
ମୋହନ୍‌ମୋହନ୍‌ବାଂଶୀଦଳଅଧରେ । ବାଇଲ ରାଧେବଦ୍ୟାପଢବୋଲେ

ଶ୍ଳୋକଃ—ଶ୍ୟାମପ୍ରେମବିଭୂଷିତା ନବବୟସ୍ୟା ରମାଭିରମାକୃତ ।
ଶୃଙ୍ଗାରସ୍ଫୁରନ୍ନେହାଧର କିଶଳୟ ନ୍ୟସ୍ତବଂଶୀପ୍ରହୃଷ୍ଟଃ ॥
ରାଗାଳାପପ୍ରଳାପା ନଜନଜବସନ୍ତ ରାଧୀସ୍ମଂ ରାଧିକେନ ।
କର୍ଣ୍ଣେ ତୂର୍ଣ୍ଣେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣେ ଭ୍ରମଦ୍ମୃତ କଳସ୍ଥାନ୍ କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରୋ ନବନ୍ତି

ଗୀତ । କନକ ଚମ୍ପକ ଗୋରୀ, ନାଗରୀ ନବକିଶୋରୀ,
ମୋହନବାଂଶୀ ଦଳ ବିମ୍ବାଧରେ ଟେ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ମଧୁର ଯନ୍ତ୍ର, ମୋହନ ମୋକ୍ଷନ ମନ୍ତ୍ର,
କଳରବେ ଗାନ କୈଲ ଧୀରେ ଗୋ ॥
ଶୁଣନ୍ତି ବାଂଶୀର ନାଦ; ସବେ ହେଲ ଉନମାଦ,
କୃଷ୍ଣ ଗାନ୍ କତ ଶତଗୁଣେ ଗୋ ।
ଶୁଷ୍କତରୁ ପଲ୍ଲବିଲ, ପାଷାଣ ତରଳ ହେଲ
ଭୃଙ୍ଗ ପିକ ମୂକ ହେଲ ବନେ ଟେ ॥
ଜମ୍ପମାନ ଗୃହ ଅଂଶ୍ୱ, ମୃଗ ମୃଗୀ ବନପଶୁ,
ସନ୍ନିଧେ ଆସିଲ ତତକ୍ଷଣି ସେ ।
ଯମୁନା ଉଜାନି ବହେ; ସକଳ ଅଜ୍ଞାନ ମୋହେ,
ମଦନ ଅସ୍ଥିର ହେଲ ଶୁଣି ସେ ॥
ମୋହନ ମରମେ ପଶି ଧ୍ୱନି ସର୍ବ ହେଲ ବଂଶୀ
ଚେତନା ହାରାଯ୍ନ ପଡ଼େ ଭୂମି । ମୋହନ ।
ଅନ୍ଧାରଧେ ପ୍ରାଣରାଧେ, ଡାକିଲ ସାରୁକ୍ୟ ବାଧେ,
କେଜ ପ୍ରାଣ ଦଉଧାଯ୍ନ ଭୂମି ଗୋ । ଜଗୋର ।

ଦୁହା ।

ଏତଭାଷି ହେତୁ ହତ ହଇଲ । ନବଘନ ଶ୍ୟାମ ମୋହେ ପଶିଲ ॥
ଦକ୍ଷିଣହସ୍ତ ମୁରଲୀ ସଙ୍ଗେ କଶୋରୀ । ଅହା ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ବୋଲନ୍ତି ପ୍ୟାର ॥
କୋଳକର ମୁଖେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଲ । ସେଅଇ ସୁଧା ଚେତନା କରଲ ॥
କୃଷ୍ଣ ମୋହେ ବୃନ୍ଦାଦେବୀ ଅଜ୍ଞାନ । କୃଷ୍ଣପର ସତେ ହେଲଅଚେତନ
ଲଳିତାଦି ସବ ସଜନଗଣେ । ସଚେତ ହେଲ ବିଦ୍ୟାପତି ଭଣେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ ଛତ୍ର ଚାମ ଭୃମରଞ୍ଚ ବ୍ୟଜନଂ ତାଳବୃନ୍ତମୁଗ୍ର ।
ରାଜୋପଚାର ସମ୍ଭାରଃ କରୋତି ଶୀଘ୍ର ଗଚ୍ଛତ ॥

ଶ୍ୟାମ କହେ ଶୁନ; ସକଲ ସଖୀଗଣ, ରାଇ ହବେ ବନେ ରାଜା ଗୋ ।
ସକଲ ସମ୍ଭାର, ତାତପର୍ଯ୍ୟ କର, ଦଣ୍ଡଛତ୍ର ଫୁଲ ଶଯ୍ୟା ଗୋ ।
ଆହେଣି ଚାମର ଭ୍ରମର, ବାଜଘୋଷ ମର୍ଦ୍ଦଳ, ତାଳ କଂସାଳ ଝଞ୍ଜାଳ ଗୋ
ଭଂଶାଳ କାହାଳୀ, ଶିଂଘା ଭେର ତୁରୀ, ଗୋଲ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂର ଗୋ ।
କନକ ଝରରେ, ସୁଗନ୍ଧ ବାରି ଭର, ରାଖ ନେଇ ରତ୍ନସିଂହାସନେ ସେ
ରମ୍ଭାବୃକ୍ଷ ରୋପି, ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ସ୍ଥାପି, କର ଏତେ ସୁବଧାନେ ଗୋ ।

ଦୁହା—ଅଜ୍ଞା ସଖି ବୃନ୍ଦା ସବ ସମ୍ଭାର ଅଣିଲ ।
ସକଲ ସମ୍ମତେ ରାଧେ ବନେ ରାଜା ହେଲ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ଜୟତୁ ଜୟତୁ ଜୟତୁ ରାଧେ ଗୁଣଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ଶାଳିନଂ ।
ନବ ନବ ବୟସ୍ଥାନଂ ପ୍ରେମମଣ୍ଡଳୀ ଔଦାର୍ଯ୍ୟକାମଂ ॥
ଜୟତୁ ଭୂ ଯୁବତୀ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ୟାମସ୍ନେହାଭିକାଷୀ ।
ବସତ ବିପିନରାଜ୍ୟେ ରାଜ୍ୟ ରାଜାଧିରାଜଃ ॥

ଗୀତ ।

ନବରତ୍ନ ସିଂହାସନେ ବସିଲ କିଶୋରୀ । ଲଳିତା କନକ ଦଣ୍ଡ-ଛତ୍ର ଅଛେ ଧର ॥ ବିଶାଖା ଭ୍ରମର ଯତ୍ନ କରନ୍ତି ଦୁଲାଏ । ଚମ୍ପା ଆନନ୍ଦରେ ବୀର କାହାଳୀ ବଜାଏ ॥ ମୁକୁତା ଝାଲର ପାଖା ଧରେ ରଙ୍ଗଦେବୀ । ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚାମର ଧର ଅଛନ୍ତ୍ରେ ସୁଦେବୀ ॥ ଚମ୍ପକଲତ

ଉଦ୍ଧାଏ ଏ କଳଙ୍କବାନ । ସଖୀରେଖା କେଶ୍ପୁଛ କର ଏଣ୍ଣଳନା ॥ ଭୃଙ୍ଗଶବ୍ଦ୍ୟା ଝୁଉ ଶଶ୍ରା ଧର ଅରେଣଡଭା । ଯବ ନାଶ୍ଵ ପନ୍ନୁଯ୍ଯାସ୍ୱଦକ୍ଷେ ମହାଶୋଭା ॥ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ମଗ୍ନୀହର୍ଗ୍ଧି ସନ୍ଧେଧେ ବସିଲ । ପ୍ରେମ ଧନବାନ ସଜନ ସକଳ ॥ ଭୃତ୍ୟୁସଜ ଲତା ମଧ୍ୟେ ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି କରେ । ଶୁକ ସହ ଦ୍ୱିଜଗନ ବେଦଧ୍ୱନ ସ୍ତୁରେ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ତତଃ ଶାସ୍ୱ ଶୁକାନାଞ୍ଚ ଶ୍ରୁତ୍ୱା ଗାନାଦକଂ ମିଥଂ ।
ନର୍ଗଚ୍ଛନ୍ତି ତତଃସ୍ଥାନାଦ୍ ଗନ୍ତୁକାମଂ ଗୃହଂ ପତ ॥

ଗୀତ ।

ଶୁକଶାସ୍ୱ ଗାନ ସୁରସେ କର ; ଶୁକ ବୋଲେ ହର ଶାସ୍ୱ ପିଅସ୍ୱ ॥ ଶୁକ ବୋଲେ କୃଷ୍ଣ ରସିକମନ । ଶାସ୍ୱ ବୋଲେ ସଧେ ଜଗନ୍ମୋହନୀ, ଶୁକ ଶାସ୍ୱ ଭକ୍ତି ପ୍ରଯୁକ୍ତି କର । ବୃନ୍ଦାବନ ଶୋଭା ଅତି ମାଧୁସ୍ୱ ॥

ଶ୍ଳୋକଃ—ବୃନ୍ଦାବନସ୍ଥଟେଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟା ସ୍ୱଜା ବୃନ୍ଦାବନେଶ୍ୱସ୍ୱ ।
କଷ୍ଟାଳଶାଖୀଂ ମାଂ ଦଦ୍ୟାତ୍ର ବଦନ୍ତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମଃ ॥

ଗୀତ ।

କହେ ନବଘନ ଶ୍ୟାମ ଶୁନ ଅହୋ ସଖୀଗନ
ସାଇ ସ୍ୱଜା ହେଲ ବୃନ୍ଦାବନେ ହେ ।
ଯ୍ୟାମି ହେବୁ କନ୍ତୁଅଲ ଦ୍ୱାଦଶ ବନ ଅବର
ପ୍ରପାଳନ କରବୁଁ ଯତନେ ହେ ॥
ଶୁନ ବୃନ୍ଦା ଶୀଘ୍ରତରେ ଜନାଅ ସଜା ସ୍ମୁରେ
ଶ୍ୟାମବଦନେ କଂ୍ତୁଅଲ ହବେ ସେ ।
ଲଲତା ମୁଖକେ ହେର ଅଞ୍ଜଳ ଶା ବଶୋଷ୍ୱ
ଯୁଝୀନ ପତନୀ ଅନ ଅବେ ହେ ॥
ଶୁନ ଲଲତା ସଜନୀ ଯୁଝୀନ ପତନୀ ଅନ
ଶୀଘ୍ରତରେ ଉଲ ବୃନ୍ଦା କରେ ସେ ।

ପତନୀ ଦେଖିଯ୍ଯ ବୃନ୍ଦେ   ହେଲେ ପରମ ସାନନ୍ଦେ
ଶାଢ଼ୀ ବାନ୍ଧ ଦଲ କୃଷ୍ଣଶିରେ ହେ ॥

ତୁହା । ତବେ ଶ୍ୟାମ କରଯୋଡ଼ । ରାଜାରେ ବନତ କର ।

ଗୀତ । ଅମି ଯଦ କଟୁଆଲ ହେବୁଁ ବୃନ୍ଦାବନେ । ଗୃକେର କରବ କେନ୍ତୁ ଧନା ବରତନେ ॥ ବରତନ କର ଯଦ ମୋହନବାଣୀ ଦବ । ତବେ ଅମି ବୃନ୍ଦାବନେ କଟୁଆଲ ହେବ । ମୋହନମୋହନ ବାଣୀ ଶୁଣି ବନୋଦନୀ । ଶ୍ୟାମରେ ମୁରଲୀ ଲଯ୍ଯାଁ ଦଲ ତତକ୍ଷଣ ॥ ବୋଲେ ବଦ୍ୟାପତ ଶ୍ୟାମ ମୁରଲୀ ପାଇଯ୍ଯା । ଫେରଲ ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନେ କଟୁଆଲ ହୋଯ୍ଯାଁ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ରାସାନ୍ତେ ହସ୍ତବୃନ୍ଦେନ ରତିବନ୍ଧବରବୈବୋଧିତୌକାରଣାଯ୍,
ପଦ୍ୟୈର୍ହୃଦ୍ୟୈରହୃଦ୍ୟୈରପିସୁଖଶୟନାହୁତ୍ଥିତୌ ତୌ ସଖୀଭି ।
ଦୃଷ୍ଟ୍ୱୌହୃଷ୍ଟ୍ୱୌ ତଦାତୌ ବିତରିତ ନଲତୌ କକ୍ଖଟୀଭିଃ ସଶଙ୍କୌ
ରାଧାକୃଷ୍ଣୌ ସତୃଷ୍ଣାବପି ନିଜ ନିଜ ଧାମତଲ୍ପୌ ସ୍ମରାମ ॥

ଗୀତ । ଶୁନ ଶୁନ ଭକ୍ତଗନ ଦୟା ମନକର୍ଣ୍ଣି । ଏହମତ ରାସକ୍ରୀଡ଼ା କଲେ ଭଗବାନ ॥ ନଶାନ୍ତ ପ୍ରବେଶ ହେତେ କଖଟୀ ବାନରା । କଟିଲ ଅହିଯ୍ଯାଁ ଡାକେ ଶୁନ ବଂଶୀଧାରୀ । ଶୁନ ହର ଇତସ୍ତତ ହୋଯ୍ଯାଁ ପୁରେ ଚଲେ । ବଲରାମ ସାଥେ ଶୁତ ପାଲଙ୍କ ଉପରେ ॥ ସଖୀ ସାଥେ ବନୋଦନୀ ତକ୍ଷଣି ଚଲଲ । ଯାବଟ ଭୁବନେ ପାଲଙ୍କେତେ ନିଦ୍ରା-ଗେଲ ଗୋ ॥ ଏହ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଲୀଳା ପରମ ପାବନ । ଶ୍ରଦ୍ଧାଯୁକ୍ତେ ଗୁରୁମୁଖୁଁ ଯେ କରେ ଶ୍ରବନ ॥

ଶ୍ଲୋକଃ—ଯଦ୍ଗାନ୍ଧର୍ବକଳାସୁକୌଶଲମନଧ୍ୟାନଂ ଚ ଯଦ୍ବୈଷ୍ଣବଂ
ଯଚ୍ଛୃଙ୍ଗାରବିବେକସାରମପି ଯତ୍କାବ୍ୟେଷୁ ଲୀଳାୟିତଂ ॥
ତତ୍ସର୍ବଂ ଜୟଦେବ ପଣ୍ଡିତକବେଃ କୃଷ୍ଣୈକତାନାତ୍ମନଃ ।
ସାନନ୍ଦାଃ ପରିଶୋଧୟନ୍ତୁ ସୁଧିୟଃ ଶ୍ରୀଗୀତଗୋବିନ୍ଦତଃ ॥

ଗୀତ—ଗାନ୍ଧର୍ବ କଳାରେ ସୁକୋମଳ ଯାର ମନ ।
ଶୃଙ୍ଗାର ବିବେକ ତତ୍ତ୍ୱ ରସିକ ଯେ ଜନ ହେ ।
ସେହି ଜନ ହୃଦେ ରହେ ଜୟଦେବ ବାକ୍ୟ ।
ଶ୍ରୀ ଗୀତ ଗୋବିନ୍ଦ ମହାକାବ୍ୟ କର ଐକ୍ୟ ହେ ॥

ଚୂର୍ଣ୍ଣା ।

ଓରେ ମନ ଏହି ରୂପ ଧ୍ୟାନ କର । ନିଷ୍କଳଙ୍କ ଭକ୍ତଜନ ପଦେ ଅନୁସର ହେ ॥ ତାର ଏ ପାଦହେଲେ ବ୍ରଜେ ସିଦ୍ଧ ଦେହ ପାବେ । ଭବବନ୍ଧ ବାଧା ଆଉ ହରନ ହୋଇବେ ହେ ॥ ଅତଏବେ ରତି ବାଢ଼େ ଯୁଗଳ ଚରଣେ । ବ୍ରଜେ ସେବା ମିଳେ ତାରେ ବିଦ୍ୟାପତି ଭଣେ ହେ ॥

ସମାପ୍ତ ।

କଟକ, ଅରୁଣୋଦୟ ପ୍ରେସରେ ଶ୍ରୀ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ସାହୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁଦ୍ରିତ

ବିଜ୍ଞାପନ।

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକମାନ କଟକ ଅରୁଣୋଦୟ ପ୍ରେସର ପୁସ୍ତକ ଦୋକାନରେ ବିକ୍ରୟାର୍ଥ ପ୍ରସ୍ତୁତଅଛି ତତ୍ତ୍ୱକଲେ ପାଇବେ।

ଜଗନ୍ନାଥାମୃତଗୀତା	ଷ ୧ ୫ ୦ ୳
ମତ୍ସ୍ୟପୁରାଣ	ଷ ୧ ୫ ୦ ।୵
ରାଧାରସାମୃତଗୀତା	ଷ ୧ ୫ ୦ [illegible]
ରୁଦ୍ରଚଣ୍ଡୀ	ଷ ୧ ୫ ୦ 461
ନବାସ୍ତୁକୀର୍ତ୍ତନ	ଷ ୧ ୫ ୦ /
ରସବତୀର ପ୍ରେମକାନ୍ଦଣା	ଷ ୧ ୫ ୦ /
ଭକ୍ତିପୁଷ୍ପ ବା ଗୀତବନ୍ଧ ଜଣାଣ	ଷ ୧ ୫ ୦ /୨
କୁସୁମାଞ୍ଜଳି ବା ଉପଦେଶ ତରଙ୍ଗ	ଷ ୧ ୫ ୦ /
ବସନ୍ତବେକଟର ଦଣ୍ଡି	ଷ ୧ ୫ ୦ (୯
ତମସତ୍ତା ଶୋକ	ଷ ୧ ୫ ୦ (୯
ବୃହତ୍ ଚମ୍ପାଦେଇ କାନ୍ଦ	ଷ ୧ ୫ ୦ ।
ରାଧାକୃଷ୍ଣଯୁଗଳ ଦାମ୍ଭିକା	ଷ ୧ ୫ ୦ (୯
ସଙ୍ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି	ଷ ୧ ୫ ୦ ୰/
ଜ୍ଞାନ-ସଙ୍ଗୀତ	ଷ ୧ ୫ ୦ /୨
ସାବିତ୍ରୀ ବ୍ରତ	ଷ ୧ ୫ ୦ /
ସଙ୍ଗୀତ ଫଳହାରସାର	ଷ ୧ ୫ ୦ ୰/
କୁକ୍କୁଟୀ ବ୍ରତ	ଷ ୧ ୫ ୦ /
ନଅଁପାଣି କଳ	ଷ ୧ ୫ ୦ /
ଅକଳତ ସଂହିତା	ଷ ୧ ୫ ୦ /୨
ଅଣାକାର ସଂହିତା	ଷ ୧ ୫ ୦ /୨
ବିବାହ ମଙ୍ଗଳାଷ୍ଟକ	ଷ ୧ ୫ ୦ (୯
ମୁଗ୍ଧବୋଧ ଅଭିଧାନ	ଷ ୧ ୫ ୦ ୰/
ବୃଦ୍ଧଧର୍ମ	ଷ ୧ ୫ ୦ /୨
ଷୋଳଚଉପଦୀ ଓ ସ୍ୱରଚଉପଦୀ	ଷ ୧ ୫ ୦ ୰/
ଚତୁଶପଟଳ (ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ଦାସଙ୍କ କୃତ)	ଷ ୧ ୫ ୦ ।/
କିଶୋରବୋଧ ଚଉତିଶା	ଷ ୧ ୫ ୦ /
ଭାଗବତ ବର୍ଣ୍ଣନା	ଷ ୧ ୫ ୦ (୯
ଚରଣସୁଧାନିଧି	ଷ ୧ ୫ ୦ ୰/

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ, ଅରୁଣୋଦୟ ପ୍ରେସ
ବାଲୁବଜାର କଟକ। } ଶ୍ରୀ ମାଧବଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ୍